

КРЪСТЮ МУШКАРОВ СЪЛЗИТЕ НА ДРАКОНА

chitanka.info

1. СЪЛЗИТЕ НА ДРАКОНА

Той беше гладен. Бавно и неусетно гладът се бе превърнал в негов неканен спътник, в сянка, която не можеше да прогони. Доскоро майка му отиваше на лов всяка нощ и всяка сутрин се връщаше с храна за него. Но вече минаваше пети ден, а нея все още я нямаше. Той все повече отпадале и губеше сили, а всяко движение го изтощаваше. Реши да напусне пещерата, в която се беше родил, за да се опита сам да си хване нещо. Но се оказа твърде бавен и тромав. Макар че все още растеше, тялото му вече беше добре развито. Когато имаше храна, усещаше надигащата се мощ на мускулите си. Искрящите му тъмносини люспи бяха започнали да се втвърдяват. Но крилете му още бяха твърде слаби за полет и само се удряха в клоните на дърветата, спъвайки всяка негова крачка. Гората лениво се къпеше в късните следобедни лъчи на слънцето и не се интересуваше от него. Ако искаше да живее, трябваше сам да си хване храна. И то бързо, докато още имаше сили.

Гладът изостряше сетивата му и скоро той долови някакъв лек шум. Сякаш хищник се прокрадваше към нищо неподозиращата си плячка. Но нещо нарушаваше ритъма на леките стъпки. Той притихна и се сниши над земята, опитвайки се да се слее с нея. Не можеше да повярва на късмета си. Острият му слух услужливо беше разкрил всичко необходимо за приближаващата го храна. Към него идваше двуного и определено куцаше. Като внимаваше да не издаде присъствието си, той следеше своята жертва с едно око. Погледът му минаваше през дупка в листата, докато дърветата криеха едрото му тяло. Вечерята му изглеждаше странно. Тя едва пристъпваше с десния си крак и се подпираше на крива дървена пръчка, а бледозелената ѝ кожа беше разкъсана на много места и се вееше на вятъра. Но най-много го озадачи, че въобще не кървеше. Той би надушил кръвта отдалече.

Тъкмо когато се чудеше дали първо да я удари с лапата си, или направо да я ухапе, той долови някакво звънтене. Човекът пред него

явно също го чу, защото се приведе надолу и преценяващо огледа дърветата. Вероятно решаваше дали да побегне, или да се скрие.

Риналу недоволно удари с опашката си по земята. Той не харесваше името, с което майка му го беше дарила. Не му харесваше дългото ѝ отсъствие, нито изпълнилият стомаха му глад. Не харесваше и факта, че все още не можеше да лети. Но това, което особено не харесваше точно в този момент, беше перспективата да изпусне сигурната си плячка. Стресната от шума, тя старателно бе прегледала гъстия храсталак и сега се вираше право в него, неспособна да помръдне от ужас. Нямаше смисъл да се крие повече и той тронаво се запрепъва към нея, опитвайки безуспешно да присвие по-плътно крилете си до тялото. Прекърши като сламка едно младо дръвче, блъсна се в друго, доста по-старо, и протегна раззинатата си паст към човека.

В далечния край на малката полянка се появи второ двуного, цялото покрито с блестящи люспи. Приличаше малко на дракон, но нямаше криле, нито пък опашка. И беше много по-дребно на ръст. Риналу смътно си припомни разказите на майка си за двуногите. Тя му обясняваше, че имало различни видове, че някои от тях били опасни и трябвало да ги избягва. Но колкото и да се напъваше, за нищо друго не можа да се сети.

Докато се опитваше да класифицира новодошлия, иззад зелената стена от дървета и храсти изникна още един. За разлика от втория, той изобщо не приличаше на дракон, защото нямаше ръце. По-точно имаше, но бяха някак странни. Едната беше голяма и кръгла, а другата — тънка и много дълга, с един-единствен остър нокът на края си.

Притиснато между двете заплахи, зеленото двуного пред Риналу се опита да изкуцука встрани. Драконът застина с единия си крак във въздуха, внезапно осъзнал, че сияещите хора още не го бяха забелязали. Погледите им бяха приковани в този, когото преследваха, и те с радостни викове тичаха насам. Бяха значително по-едри от едва кретащата си жертва, а и бяха двама. От тях ставаше чудесна вечеря, пък и дребният едва ли щеше да избяга. Риналу реши да си го остави за утре.

Като избра точния момент, той се подаде между дърветата. Удари с опашката си първия човек в гърдите, докато мощните му челюсти захапваха втория през кръста. Ниските слънчеви лъчи вече не успяваха да осветят притъмнялата полянка. Там, където високите дървета

хвърляха тежката си сянка, тревата изглеждаше маслиненозелена. Тъмночервените капки кръв, които се поръсиха върху нея като тих есенен дъждец, приличаха на накацали калинки.

Острите нокти на Риналу с лекота се справиха с люспестата броня на двуногите и скоро той заръмжа от удоволствие. За пръв път от пет дни насам не чувстваше глад. Насочи ситият си вече поглед към зеленокожото, което тъкмо беше успяло да прекоси обратно поляната. Закуската се опитваше да се измъкне, но той можеше да си поиграе малко с нея, преди да я убие.

Лениво настигна плячката си и леко я перна през краката, за да я събори на земята. Вече по гръб, човекът протегна напред пръчката, с която се подпираше, в напразен опит да се защити. Ревът на дракона отекна в близките скали и се върна обратно още по-ужасяващ.

— Спри! Не убивай!

Риналу застина за миг, оглеждайки се напрегнато. Досега никой друг не беше говорил с него, освен майка му. Но нея все така я нямаше, щеше веднага да усети присъствието ѝ. Жълтите му очи отново се забиха в дребното създание пред него:

— Ти ли говориш, зеленокожо човече?

— Зелена кожа? Но аз... А, дрехата ми. Не, това не е моята кожа. Ние правим... такива неща... и ги носим... върху себе си.

— И защо да не те убивам? — Нервното заекване на двуногото забавляваше Риналу.

— Защото... и двамата сме разумни същества, а разумът по света е рядък, и трябва да си помага.

— Умението ти да говориш не те прави разумно. Може просто да повтаряш каквото си чуло.

— Но аз говоря направо в съзнанието ти. Това не го може всеки.

— Е, разумно или не, за мен ти си просто закуска. Аз трябва да се храня, а от теб нямам никаква полза. — Ноктестата му лапа прикова плячката към земята.

— Лов! — припряно извика тя в главата на дракона.

Драконът погледна удивено лежащия човек, после едва не се затъркаля по земята, разтърсван от гръмотевичен смях. Но не успя да укроти вълнението, разлюляло фините синьо-зелени люспички около очите му. Нито да сдържи избликналите си сълзи, които покапаха по земята.

— Какъв лов, та ти едва ходиш, по-бавно си и от мен? Но даже и да можеше да ходиш нормално, пак нищо нямаше да хванеш. Не разбирам как още не си умряло от глад?

— Виждаш ли тази пръчка. Казва се „лък“ и може да праща други пръчки много бързо и много далече. Ако сега ме изядеш, получаващ едно хранене. Но ако ме оставиш жива, ще ти нося храна всеки ден. Ще ти ловя катерички, а може би и нещо по-голямо? Какво ще кажеш?

— Хм... Това ще е интересно да се види. Пък и винаги мога да те изям.

— Точно така. Винаги можеш — нервно преглътна човекът и тромаво се изправи, подпирайки се на лъка си.

— Защо те гонеха тези другите, които бяха като теб?

— Те въобще не са като мен. — Възмущението проби през страха и изпълни дребничкото тяло на двуногото. — Ух, как да ти го обясня? Аз съм като майка ти, а те са като теб.

— Искаш да кажеш, че ти можеш да летиш, а те — не? Но ти нямаш криле? Пък и аз съвсем скоро ще мога да летя, така че...

— Нямам това пред вид — прекъсна го момичето. — Искам да кажа, че ние създаваме живот, докато вие можете само да го отнемате.

Алгира с погнуса подритна кръглия, белязан с глава и мечове щит на единия от доскорошните си преследвачи. Мисловният разговор, който водеше с дракона, както и постоянната опасност за живота ѝ, бяха изцедили малкото останали ѝ сили. Тя едва се държеше на краката си, но трябваше да остане права. Оцеляването ѝ зависеше от това да прилича колкото се може по-малко на безпомощна плячка.

— Мога да ти бъда приятел. Но ако ме убиеш, оставащ напълно сам. — Тя трескаво търсеше спасителни аргументи.

— Какво е „приятел“?

— Приятел е някой, който се грижи за теб. Който цени живота и щастието ти колкото и собствените си. Че дори и повече. Това е най-близкото нещо до майка, което някога можеш да имаш.

Макар и трепереща от ужас, Алгира издържа тежкия поглед на Риналу. Жълтите му очи пламтяха в мрака на бързо настъпващата нощ. Накрая той изпълзя встрани, като клатеше тежката си глава и недоволно ръмжеше. Почувствало се в относителна безопасност, момичето се загърна доколкото можа с изпокъсаната си светлозелена рокля и мигновено заспа. Драконът отново остана сам, опитвайки се да намери

следа от мисъл или спомен в угасналото ѝ съзнание. Но тя беше толкова изтощена, че дори не сънуваше. Накрая и той заспа.

* * *

С първите слънчеви лъчи на кървавочервеното утро гладът на дракона се завърна. Като нощен хищник, носещ улова си в гнездото. Настани се привично в стомаха му, сякаш никога не си беше тръгвал. Риналу се приближи до спящото момиче и преценяващо го изгледа. Тъкмо щеше да му стигне за закуска.

Бледата кожа на Алгира, настръхнала от нощния студ, почти бе загубила чувствителността си. Когато накрая колебливия допир на стрелкащият се драконов език събуди младата жена, тя сънено разтри очи. Гледката на надвесената над нея глава, пълна с дълги остри зъби, за миг я изправи на крака. Тя жално простена от болката в счупения си глезен и цялата настръхна. Пронизителният ѝ писък се заби в мозъка му, като го накара смутено да отстъпи крачка назад.

— Да не си посмял да ме ядеш!

— Но аз съм гладен — опита се да възроптае Риналу.

— Приятелите не се ядат един друг! Обещах ти и сега ще отида на лов.

Ще трябва само да изчакаш малко и ще имаш храна.

— Не. Ще отидем на лов заедно.

— Но ти си много голям, непохватен и шумен. Плашиш животните и няма да мога нищо да улова, ако си с мен! — В мислите ѝ се прокрадна отчаяние.

— А ако остана тук, как мога да съм сигурен, че ще се върнеш? Че няма веднага да се опиташ да избягаш?

Алгира се огледа безпомощно. Изведнъж в очите ѝ грейна решителност и тя свали нещо от ръката си. Подаде му го и Риналу внимателно го пое с огромните си нокти. Изящно вплетени между тънките сребърни нишки, три небесносини камъчета тъжно проблеснаха на прощаване.

— Това е гривна, която баща ми направи за мен, когато бях малка. Само тя ми остана от него. Ще се върна за нея, дори ако трябва да

пълзя. Ако не успея да ти намеря храна, ще се върна, за да можеш... За да ме... Ще се върна! — увери го треперещото ѝ съзнание.

— Добре, върви. Но знай, че запомних миризмата ти и ще те намеря, където и да отидеш. Не можеш да се скриеш от мен.

Драконът недоверчиво изгледа Алгира, докато тя бавно се отдалечаваше, подпирайки се на лъка си. Никой досега не го беше лъгал. Но освен майка му, никой досега не беше имал тази възможност. Времето минаваше, а от момичето нямаше и следа. Скъсяващите се обедни сенки сякаш се присмиваха на наивността му. Отново опита сам да си улови животно и отново се провали. Драконите бяха изключително ефективни ловци, но преследваха и убиваха плячката си от въздуха. До първия си полет изцяло разчитаха на храната, която майките им осигуряваха.

Той разпери криле и плесна няколко пъти с тях, за да се увери, че все още не може да полети. Когато слънцето преполови пътя си през небето, Риналу вече беше сигурен, че Алгира няма да се върне. Е, какво пък, беше ѝ дал предостатъчно време, а тя го беше измамила. Той уверено пое по следата ѝ, предвкушвайки оскъдното пиршество, което го очакваше щом я намереше.

Едва беше направил няколко крачки, когато острият му слух долови лекия шум от провлачената ѝ походка. Той определи посоката и озадачено се почеса с нокът по дългия си врат. Тя не се опитваше да избяга, а се връщаше при него. Малко по-късно я видя внимателно да стъпва между храстите, пазейки ранения си крак. Вертикалните резки на зениците му я проследиха през гъстата гора. Алгира носеше нещо малко и пухкаво в ръката си.

— Но това е само едно малко зайче. А аз съм толкова голям. Ще ми трябват поне десет такива. Майка ти не те ли е научила да броиш? — Той не искаше да я плаши и му стана жал, когато тя стреснато подскочи и ужасено започна да се оглежда, опитвайки се да го открие.

— Майка ми беше вещица и хората от селото ни я изгориха. Успя да ме научи само как да създавам картини в съзнанието ѝ. Така можехме да си говорим без никой да ни чува. И така мога да разговарям с теб. — Алгира бързо успя да прикрие страха си и продължи с почти спокоен тон:

— Убих и една сърна, но не можах да я довлека до тук. Ела, ще ти покажа къде я скрих.

Тя подхвърли дребното животно към Риналу, който ловко го улови и погълна още във въздуха.

— Ти спази обещанието си и ми намери храна. Затова ти връщам това.

— Той протегна към нея ноктестата си лапа, държаща безценната ѝ гривна. След кратко колебание тя боязливо се приближи и внимателно я пое.

— Смачкал си я малко — каза привидно безразлично момичето, докато се опитваше да възстанови първоначалната форма на накита. Но скритият в думите ѝ укор неприятно бодна дракона.

— Опитвах се да стъпвам внимателно — започна да се оправдава той. — Теб те нямаше толкова дълго. Помислих си, че няма да се върнеш. Защо се забави толкова?

Отдръпнала се на безопасно според нея разстояние, Алгира с горчивина започна да разказва:

— След като убиха майка ми, селяните решиха, че и аз съм вещица и трябваше да бягам. Успях да се измъкна, но докато тичах, нараних крака си в едни камъни. Затова войниците успяха да ме настигнат.

— Тези блестящите ли?

— Точно те. Покрити са с броня, подобна на твоите люспи, но сътворена от човешки ръце. Те имат оръжия, но са тромави и бавни, и лесно щях да им се изплъзна.

— Съжалявам за майка ти. Защо я убиха, нещо лошо ли беше направила? — опита се да прояви съчувствие Риналу.

Алгира тъжно галеше мъха по кората едно старо дърво:

— Не, никога! Тя беше вещица и през целия си живот помагаше на хората. Опитваше се да ги лекува, доколкото можеше. Повечето пъти успяваше, но когато не можа да спаси болния син на злия Съветник, той насъска селяните срещу нея. Накара ги жива да я изгорят на кладата.

— Защо го наричаш зъл? На мен той нищо лошо не ми е направил?

Тя го погледна недоволно. Драконът познаваше този поглед, точно така го гледаше и майка му, когато направеше нещо нередно. Само че сега не беше направил нищо?

— Не е нужно някой да навреди на всички, за да бъде зъл. Всъщност, не е и възможно, но не това е важното. Ще ти го обясня така.

Ти и другите хищници убивате, за да се храните. Това само по себе си не е зло, правите го, за да живеете. Би било много лошо обаче, ако убивате повече, отколкото ви е нужно. Повече, отколкото можете да изядете. А сега си представи, че убивате дори неща, които въобще не ядете. Ето това е Зло. Безсмислената смърт, жестокостта и липсата на състрадание към чуждия живот — това е Зло.

Риналу замислено кимна. Майка му се бе опитала да го научи никога да не убива, когато не е гладен. Но той не успя да разбере добре урока ѝ. Може би понеже още растеше и постоянно беше гладен. Драконът проследи отдалечаващият се гръб на момичето, който изглеждаше толкова крехък и незащитен. Изпитал внезапно съжаление към едва кретащата Алгира, която му беше осигурила храна, той я повика обратно:

— Чакай, върни се. Качи се на гръба ми и аз ще те нося. Гладен съм, а така ще стигнем по-бързо.

Тя недоверчиво изгледа наведената му глава и протегнатата като стъпало предна лапа. Но след миг стисна тънките си устни и решително се отправи към дракона. Когато се изкатери и седна на мощния му, покрит с твърди люспи врат, той внимателно се изправи и продължи напред. Скоро намериха покритото с клони и листа животно. Няколко вълка колебливо се навъртах наоколо, но на мига изчезнаха между дърветата. Не можеха да се мерят с него.

— Искаш ли да опиташ малко? Открила си най-вкусната сърна в цялата гора — опита се да се пошегува Риналу.

Гледката на хранещия се дракон не беше никак приятна и Алгира неволно извърна очи:

— Хората не ядат сурово месо. Ние използваме огън, за да го сготвим.

Така става много по-крехко и вкусно.

— Не си ли гладна?

— Дъщерята на една вещица знае доста неща за лечебните билки и ядливите корени. Хапнах малко, докато се връщах при теб.

Драконът с любопитство се загледа в нея, докато довършваше сърната:

— Чудя се само, ако не беше уловила нищо, щеше ли да се върнеш?

— А ако се бях върнала с празни ръце, ти щеше ли да ме изядеш?

Късното вечерно слънце разпалваше пожарите си на хоризонта и огнените им езици лакомо поглъщаха остатъците от деня. Още не се беше стъмнило, а момичето вече тихичко зъзнеше, обхванало коленете си с ръце в напразен опит да се сгрее. Пламъците на огненочервената ѝ коса не можеха да я стоплят.

— Ако събера малко дърва, дали би ми запалил огън? Нощите тук са студени, а утре пак ще трябва да ходя на лов за теб.

— Ами аз... не съм сигурен, че мога?

— Можеш — увери го Алгира. — Всички дракони могат!

Първият опит на Риналу само я разсмя. Вторият не беше подобър. Последвалото задавено кашляне едва ли би направило чест на който и да е представител на неговия вид, но все пак я впечатли. Станали почти кръгли от учудване, очите ѝ попиваха топлината на малкото пламъче, което драконът успя да избълва.

— Благодаря ти! — Мислите ѝ му върнаха частица от тази топлина. И от това светът му се стори някак си по-малък и не толкова пуст. Той не знаеше дали ясновидещата съдба или сляпата случайност ги бяха събрали. Но изведнъж ясно осъзна, че и двамата бяха останали съвсем сами, и един без друг едва ли щяха да оцелеят.

* * *

На другия ден Алгира нахрани Риналу с вълче месо. Макар че тъкмо тя уби грамадния тъмнокафяв звяр, заслугата за проследяването беше изцяло на вълка. Гладният му нос го беше измъкнал от тъмните дебри на гората и го беше довел право до остатъците от вчерашната сърна. Ролите за малко да се обърнат и момичето едва не стана плячка на горския хищник. Той я забеляза пръв и скочи към нея, но тя успя да го прониге със стрела в гърлото. Наложил се да използва още една, за да го довърши, тъй като дори смъртно ранен, вълкът се стремеше да я ухапе.

Докато лакомо поглъщаше месото, драконът нервно потрепна, а ноздрите му започнаха да пулсират, уловили нещо в повее на вятъра. Той се просна на земята, докато опашката му бясно се извиваше и биеше невинната трева на малката поляна:

— Качвай се на гърба ми. Подушвам друг дракон недалеч от тук! Силните крака на Риналу устремно ги понесоха към недоловимия за Алгира мирис. Обикновено приказливи, този път те не размениха нито дума. Сърцата им бяха сковани от неясното усещане за нещо непоправимо. И двамата недоумяваха защо не усещаха съзнанието на новодошлия. Гледката, която завариха, когато пристигнаха, се оказа позловеща и от най-ужасяващите им страхове.

Пепелявото тяло на огромен дракон лежеше мъртво на голите скали. Няколко копия и множество стрели стърчаха във всички посоки. Земята наоколо беше осеяна с назъбени мечове и строшени щитове. Всичко показваше размаха на битката, която се беше водила тук неотдавна.

Алгира с тревога разглеждаше безжизненото чудовище:

— Знаели са точно къде да се целят, за да го убият. Виж как копията са забити в сгъвките на краката и крилата. Точно там, където люспите са най-малки и тялото е най-уязвимо.

Риналу не можеше да помръдне, вперил големите си кръгли очи в главата на мъртвия дракон:

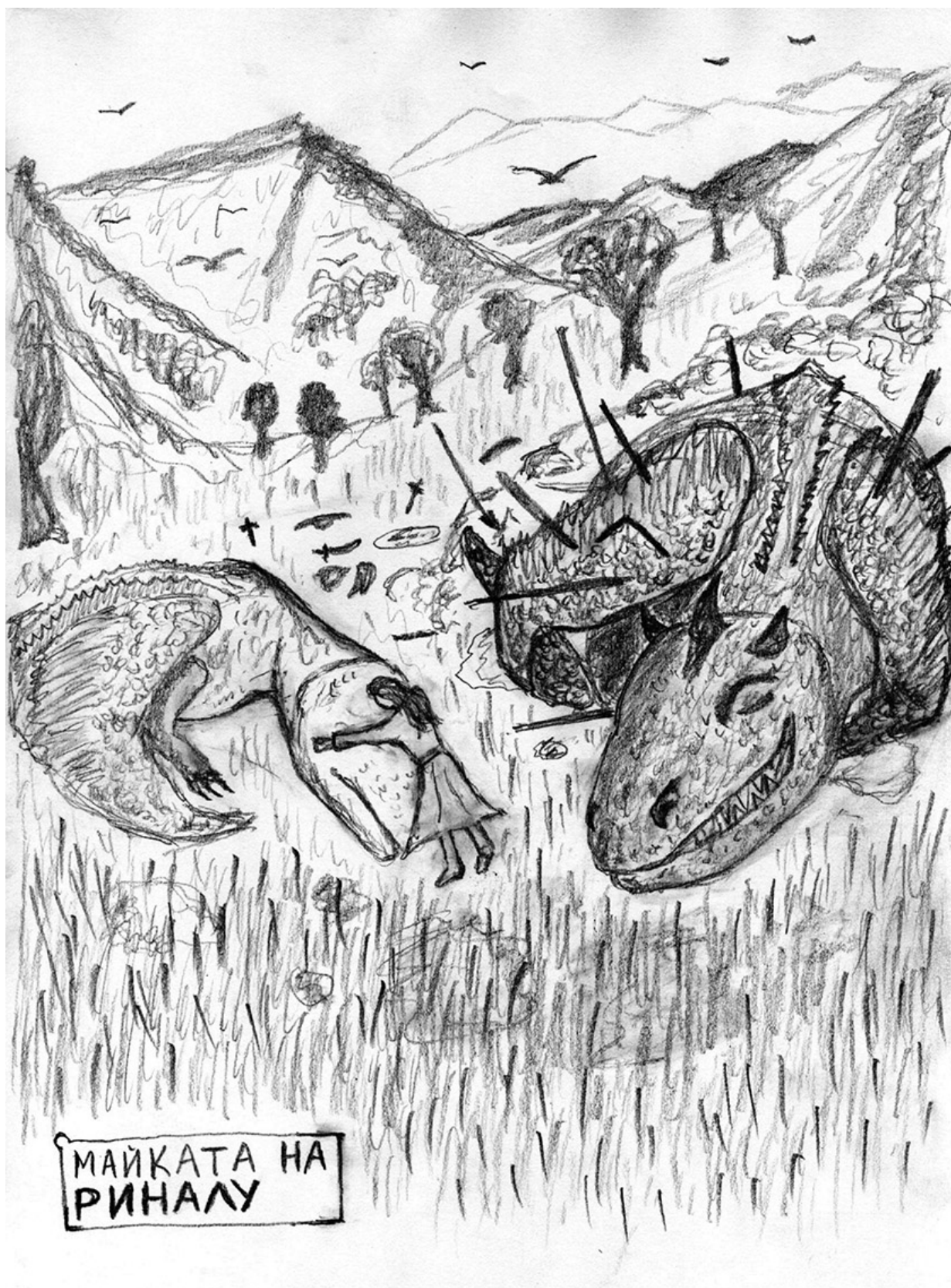
— Ето защо не се е върнала. Не е могла...

— Това да не би да е... твоята майка? — Алгира потръпна, неспособна да поеме огромната му мъка.

Тишината беше толкова тежка, че просто ги смазваше. Момичето чувстваше, че някак трябва да я разкъса. Не можеше да издържа мълчанието и секунда повече. И двамата бавно потъваха в него, борейки се отчаяно за глътка въздух. За глътка живот. Давеха се един до друг, и двамата сами. А само заедно можеха да намерят сили да изплуват.

Алгира посочи символа, нарисуван на един захвърлен щит — драконова глава с два кръстосани меча над нея:

— Излиза, че един и същи човек е виновен за смъртта на майките ни. Войниците на Съветника преследват всяка проява на магия по негова заповед. След смъртта на кралицата, нашият крал се затвори в скръбта си. Загуби не само любовта на живота си, но и желанието си да живее. И тогава злият Съветник пое властта и започна да убива вещиците, които можеха да прочетат мислите му. Всеки, когото смяташе за заплаха. Но никога не съм вярвала, че ще нападне дракон.

Риналу не слушаше разпокъсаните мисли на момичето. Човешките дела не го интересуваха. Той старателно душеше всяко копие и щит, всяка капка кръв и къс дреха, с които изобилстваше бойното поле. Душеше и запомняше миризмите на хората, които бяха взели участие в убийството на майка му. Щеше да ги намери и унищожи един по един, или всички заедно. Всички те щяха да умрат.

Той тъжно погледна мъртвото тяло. Започна да вади стърчащите от него копия и стрели, като внимателно ги захапваше с острите си зъби. Но това не помогна. Майка му лежеше на земята и все така не помръдваше. Малка сълза се събра в ъгъла на окото му и започна да наедрява. Алгира прегърна огромната му глава и го притисна към себе си толкова силно, че той усети ударите на сърцето ѝ.

— Хайде, не плачи. Няма полза да стоим тук. По-добре да си вървим. — Тя избърса сълзата му и се опита да извърне главата му настрана. Удаде ѝ се едва когато той разбра намерението ѝ и послушно погледна към празното небе.

Обхванала главата му с ръце, Алгира го затегли назад. След миг жалостно изстена, стъпила невнимателно на счупения си крак. Докато го разтриваше, чертите на изкривеното ѝ от болка лице се изправиха, а помътнелите ѝ очи в миг се проясниха. Тя недоверчиво погледна дланта си, все още мокра от сълзата на дракона, после крака си, и накрая Риналу. Бавно се изправи и предпазливо пристъпи, сякаш проверяваше твърдостта на земята под себе си. След това радостно затанцува.

— Глезенът ми зарасна! Вече не е счупен. Ти ми помогна. Сълзата ти излекува крака ми — крещеше щастливо тя, докато тялото ѝ се виеше вихрено.

Драконът изсъска гневно и се завъртя, събаряйки я на земята. Мускулите му се напрегнаха, а широко разперените му криле неспокойно затрептяха. Ноздрите му пулсираха, търсейки следи от невидимата заплаха във въздуха. Малките жълти слънца, избухнали в очите му, бяха насочени встрани от момичето. Гледаше почти право в посоката, от която долетя тежко черно копие и се заби в хълбока му. Пронизващата болка го накара да изреве, освобождавайки яростта му.

Неуспяла още да се изправи, Алгира опъна лъка си. Стрелата ѝ порази най-близкия войник в незащитения от бронята му врат и го повали на земята. Група рицари, вероятно чакали досега в засада, се втурнаха към тях. Повечето бяха на коне, също покрити с тежки брони.

— Бягай! — изкрещя мисълта ѝ в главата на Риналу. — Аз ще ги забавя.

Тя остана приведена, за да бъде по-малка цел, и се огледа преценяващо. Вече ѝ се налагаше да пести стрелите, защото сега не можеше да си ги прибира обратно. Побягна настрани в напразен опит да увлече враговете след себе си. Във въздуха тихо изсвистя второ копие. Черно и дълго, с блестящ стоманен връх, то се заби на три крачки от момичето. Тя изпрати още една стрела към прииждащите войници, докато сянката на хвърлилият се в атака дракон се плъзна по скалите.

— Какво правиш? Майка ти е била много по-голяма и силна от теб, и въпреки това са я убили. Същите тези хора сега искат да убият и теб! Не можеш да ги победиш днес, но можеш да оцелееш, за да се биеш с тях утре. Сега бягай!

Риналу сякаш се блъсна в невидима стена. Гласът на Алгира в съзнанието му звучеше повелително. Макар че сърцето му копнееше за отмъщение, умът му разбираше, че тя има право. Той неохотно се завъртя обратно и тромаво се затича. Забитото в крака му копие му причиняваше остра болка на всяка крачка. Не беше достатъчно бърз и конниците щяха да го настигнат.

— Ако не можеш да тичаш, полети! Опитай се да се засилиш и чак тогава да излетиш. Както правят големите птици. — Някъде назад момичето се сражаваше самичко, опитвайки се да му спечели време.

Драконът не знаеше нищо за големите птици, но реши да я послуша. Като редуваше стъпка с подскок, той набра скорост и почувства въздушната струя под широко разперените си криле. Сякаш някакво живо същество нетърпеливо ги побутваше отдолу. Риналу се издигна и се понесе напред, далеч от виковете и звъна на битката. Под него земята го опияняваше с богатата си палитра от цветове, преливащи и размиващи се от бързия му полет.

* * *

Алгира не можеше да определи кои думи чуваше с ушите си, а кои долавяше с изтерзаното си от болка съзнание. Пъстроцветната многолика тълпа се сливаше в една-единствена личност с едно-

единствено желание — нейната смърт. Младата вещица не можеше да проумее причината за страха и омразата, залели разнородното множество, нито източника на злобата, обхванала хората. Нощта бързо се спускаше над нея, лишавайки шлемовете на войниците от блясъка им.

— Вещица!

— Умри!

— Чудовище!

— Изгори!

Вързана за дебел дървен стълб, тя с безмълвен ужас наблюдаваше факлата, която превърна купчината дърва под нея в клада. Неспособна да се бори, останала без сили и без надежда, тя затвори очи. Този свят ѝ беше отнел всичко скъпо и тя беше готова да го напусне. Въздъхна нечуто и се предаде на огъня. Той облиза босите ѝ крака, пламъците му с наслада се нахвърлиха върху полите на бледозелената ѝ рокля.

Улисана в жестокото зрелище, екзалтираната тълпа не чу тихия плясък на крилата, нито забеляза безшумната сянка, плъзнала се по покривите на къщите. Достигнало целта си, дългото тяло увисна за миг над кладата, поддържано от мощната вихрушка на биещите право надолу въздушни струи. Пламъците под него разцъфнаха във всички посоки като венчелистчета на огромно огнено цвете. Едва тогава между хората се надигнаха отделни гласове:

— Дракон, това е дракон!

— Откъде дойде?

— Убийте го!

— Бягайте!

Без да губи време Риналу захапа стълба с привързаната към него вещица и с едно движение го изтръгна от натрупаната купчина горящи дърва. Ноктите му внимателно се сключиха около гърчещото се от болка тяло на момичето, докато неукрепналите му още криле понесоха двамата надалече. Зад тях човешките фигури хвърляха гротескни сенки, осветявани от люшкащите се пламъци на безполезната вече клада.

Когато болката ѝ внезапно намаля, Алгира отвори очи и се огледа недоумяващо. Хладният нощен въздух нежно галеше обгорената от огъня кожа на краката ѝ:

— Ти се върна? Върна се за мен!

— Ако ти си ми приятел, и аз съм ти приятел. — Осеяната с остри зъби уста на Риналу грееше в ужасяваща усмивка. Страшна за другите, но не и за Алгира:

— Но защо? Ти вече можеш да летиш и да си ловиш храна сам.

Можеш да се грижиш за себе си. Аз повече не съм ти нужна.

— Ти ми помогна, когато умирах от глад и когато искаха да ме убият. Сега беше мой ред да те спася. Пък и без теб щях да остана съвсем сам, а някак си свикнах с компанията ти.

— А как въобще успя да ме намериш?

— Нали ти казах, че запомних миризмата ти. Освен това усещам мислите ти в главата си, без значение колко си далече. Усетих и болката ти. Никога няма да те изгубя и никога вече няма да те изоставя.

Несвикнал още да лети, Риналу бързо се умори. Когато селото остана назад, той кацна в меката трева на една ливада и остави скъпоценния си товар на земята. Поднесе ноктите на дясната си лапа пред Алгира, за да може тя сама да среже въжетата с тях. Светлокафявите ѝ очи с тревога се взряха в него:

— Ти добре ли си? Какво стана с копието, което се заби в теб? „Копие“ е голямата пръчка, която убива — поясни тя, докато търсеше издайнически следи от кръв по люспите му.

— Извадих го със зъби, но не беше никак вкусно. Твоята храна ми харесваше повече. Как са раните по краката ти?

— Не се притеснявай, не е нещо, което няколко от сълзите ти да не могат да излекуват.

Риналу изглеждаше притеснен:

— Не знам как да ти го кажа, но откакто те измъкнах от огъня се опитвам да заплача. И не мога.

— Значи трябва да направя нещо по въпроса — опита се да се усмихне през болката си Алгира. После внезапно попита:

— Ти кога успя да се пристрастиш към готвената на огън храна? Той я изгледа неразбиращо и тя продължи:

— Не ме ли измъкна от кладата, за да вечеряш с мен? Трябва да те предупредя, че избърза малко и останах недопечена.

Риналу продължаваше да я гледа слисано, но след миг избухна в неудържим смях. Гръмотевичният му рев се разнесе надалече.

— И най-непрогледната тъмнина на най-безлунната нощ не е страшна, когато сме заедно — промълви тихо Алгира, докато събираше

лечебните капки от очите му. Тя знаеше колко е трудно да накараш дракон да заплаче. Значително по-лесно беше да го разсмееш до сълзи.

2. ЗАЩИТНА МАГИЯ

Земята се приближаваше главоломно. Въздухът свистеше в ушите на Алгира, притиснала се плътно към гърба на дракона. Ръцете ѝ се бяха вкопчили здраво във врата му, а лицето ѝ беше изкривено от ужас.

— По-бавно! Ще се разбием!

В последния момент преди фаталния удар Риналу разпери широко досега свитите си криле. После грациозно прелетя на метри над остриите скали, а дългите му зъби блеснаха в победоносна усмивка:

— Твърде много се тревожиш. Научи се поне малко да се забавляваш.

Дългото му тяло се завъртя през крило, след това започна стремително да набира височина. Писъкът на пътничката му се опитваше да пробие дупка в триъгълната му глава, покрита с малки сини люспи:

— Свали ме долу! Веднага! Ако толкова ти се умира — прав ти път. Но аз още искам да живея!

Като оставаше глух за безгласните ѝ молби, забиващи се като стрели в съзнанието му, той описа два стегнати хоризонтални кръга. Вторият беше съвсем ниско над върховете на дърветата и те с недоволно пукане се приведоха под напора на въздушната струя. После драконът отново се издигна високо. Насочи се към близкото езеро, в което безметежно се оглеждаха лазурното небе и покритият със зеленина склон. Риналу се наклони настрани и върхът на лявото му крило остави дълга бразда в гладката водна повърхност, когато драконът докосна отражението си. Лекият утринен бриз с тиха въздишка се зае да кърпи раздрания гоблен на планинския пейзаж, който фините вълнички на езерото цяла сутрин търпеливо бяха бродирали.

Риналу изравни полета си и леко се плъзна по водата. Понесе се напред с прибрани до тялото си криле, докато скоростта му бавно намаляваше. Трепереща от страх и мокра до кости, Алгира не го изчака

да стигне до брега. Заудря го с все сили по огромната глава, като се опитваше да възстанови накъсаното си дишане:

— Никога... повече... не прави... така!

После скочи на сушата и се свлече изнемощяла на още мократа от утринната роса трева.

— Никога повече не прави така! — Изрече тя право в съзнанието му, като наблягаше на всяка дума.

Когато обаче погледна към разтегната му в широка усмивка уста и вперилите се в нея дяволити очи, момичето не издържа и също прихна да се смее. Не можеше дълго да му се сърди.

— Разбрахме се за един кратък полет, а не за такова... — тя затърси дума, с която да определи акробатичното му изпълнение. — Самоубийство!

Беше изминал едва месец от първата им среща, а Риналу почти бе удвоил размера си. Тялото му се издължи и наедря, а застъпващите се люспи се втвърдиха и образуваха гъвкава и съвсем леко назъбена броня. Понякога той застиваше неподвижно с широко разпрострени криле, а Алгира се разхождаше по тях от край до край. Двамата много се забавляваха, но до сега не бяха летели заедно. Момичето яздеше Риналу само по земята, като някакъв огромен кон. Не ласкавата прегръдка на небесния простор я плашеше, а възможността за грубата среща със земята. Драконът все се оплакваше от страха ѝ от високото, който толкова ги бавеше. Не че имаше за къде да бързат, но той твърдо беше решил да се пребори с уплахата ѝ.

Макар че вече беше голям и силен, Риналу си оставаше малко дете. Можеше да прекърши или изкорени дърво, но всичко за него беше просто игра. Младата вещица бе единственият заместител на без време загиналата му майка. И Алгира се стараше да го научи на всичко, което знаеше за света, за неговата жестокост и несправедливост.

— Това, което преживя току-що, беше най-страшното. И както виждаш — нищо не ти се случи. Занапред ще летя по-плавно, така че вече няма от какво да се боиш. Хайде, качвай се на гърба ми!

Все още колебаеща се, Алгира закачливо го удари по чувствителната зона около ноздрите. Там драконът усещаше ласките ѝ най-добре, защото защитните му люспици бяха най-тънки, а осезанието — най-изострено. Той примижа гальовно, после внезапно

пое въздух. Присви няколко пъти носа си, доловил нещо дълбоко ненавиждано, и вече припряно повтори:

— Качвай се бързо, наблизо има хора. Подушвам един от убийците на майка ми.

Риналу привично легна на земята и изпъна дългата си шия. Ноктите му нетърпеливо драскаха по земята, докато ездачката му неохотно се покатери по него и обкрачи основата на дългата му шия. С два мощни пляска на дългите си криле той се извиси във въздуха и докато набираше височина, се насочи на запад. Натам, накъдето го поведе изостреното му обоняние. Накъдето го зовеше неутолимата му жажда за мъст.

Скоро пред търсеция взор на Алгира се разкри камениста пътека, обвита в облачета прах. Те лениво се носеха като сив воал след четирима тежко бронирани конника, въоръжени с дълги копия и кръгли щитовете. Един самотен кон препускаше пред тях, но някак неправилно, изглежда беше ранен. Човекът на гърба му неистово шибаше бедното животно с камшика си, докато се опитваше да избяга. Тъмно копие се мярна във въздуха.

Гърчещи се човешки тела изгаряха, сковани в стоманените си брони. От високата температура на драконовия огън доспехите им се топяха, нажежени до бяло. Четири живи факли, обхванати от пламъците на синовното отмъщение. Алгира потръпна с отвращение от живата картина, която неволно видя в ума на Риналу.

— Спри! Няма да ти преча да накажеш убиеца на майка си. Но другите недей да убиваш! — тя се постара мисълта ѝ да бъде пределно твърда и непреклонна. Не беше сигурна, че разяреният дракон щеше да я послуша. Не знаеше дали изобщо я чуваше. Момичето усети с голата кожа на краката си как се нагрява вратът му, докато малкият вулкан в гърдите му се готвеше да изригне. Почувства надигналата се в чудовището клокочеща омраза, която като лавина помиташе всичко по пътя си. И осъзна, че не ще успее да я спре. Пък и самата тя не беше сигурна, че го иска. Собствената ѝ майка беше изгорена на кладата като вещица. Запалиха я селяните, но подбудители бяха войници — точно като тези тук. Алгира извърна глава, засрамена от чувството за мъст, което започна да надига грозната си глава в душата ѝ. Като преглъщаше сълзите си, тя се примили на разбеснялото се чудовище:

— Моля те, не изгаряй останалите. Те не са участвали в нападението над майка ти, не са виновни. — Тъничкият глас на младата вещица избръмча като досаден комар в главата на огромния дракон. Разколебан, Риналу описа кръг около четиримата конника, които едва сега забелязаха тъмната му сянка. Ужасени вдигнаха погледи към небето, без да забавят ездата си.

— Ако не са виновни за това, все са виновни за нещо друго! — Огънят вече изпълваше гърдите на дракона и търсеше върху кого да се излее.

— Но ако ги убиеш без причина, с какво ще си по-добър от тях? Утре техните пораснали деца ще подгонят теб за мъст. А за твоята смърт вече няма да има кой да отмъсти! — заби Алгира мисловния си кинжал в съзнанието му. И натисна с все сили.

— Обонянието ми не е достатъчно остро, че да отдели един човек от групата — смутено се опита да се оправдае Риналу.

— Ами тогава ги раздели. Разпръсни ги и намери този, когото търсиш — подсказа му тя.

Драконът избълва широка огнена дъга пред четворката ездачи, като едва не ги подпали. Конете се изправиха на задните си крака, ужасени от издигналата се пред тях стена от пламъци. Хората полетяха във въздуха и панически се разбягаха в мига, в който се озоваха на земята. Един от тях не стигна далече. Реката от огън го последва и изпепели за секунди, но писъците му още дълго останаха да ехтят в главата на Алгира. Тя насочи вниманието си към преследвания човек, който се мъчеше да се освободи, притиснат към земята от тежкото туловище на поваления си жребец. Бедното животно гледаше виновно с огромните си кръгли очи, в които се оглеждаше цялото небе. От задницата му стърчеше черната дръжка на дълго копие.

— Няма ли да помогнеш малко? — възмути се момичето, докато пъргаво скачаше от врата на току-що приземилия се Риналу. — Аз не бих могла, но за теб няма да е никак трудно.

Драконът провря края на силната си опашка си под тялото на коня и с лекота го повдигна. Ездачът се опита да се отдалечи с пълзене, безсилен да отклони поглед от надвисналото над него чудовище. Отчаяние и безпомощност заливаха съзнанието му, удавили всяка следа от друга емоция. Физическите и психическите му сили отдавна бяха пресъхнали, и Алгира се зачуди каква ли беше тази негова воля,

която продължаваше да го движи напред. Когато човекът забеляза вещицата, очите му се впиха в нея, събрали цялата надежда на света:

— Аз съм ле... ле... — заекна той, протягайки ръка към нея. Не улучи съвсем посоката, защото погледът му продължаваше да е прикован в Риналу. Драконът се опита да се свие, за да изглежда по-малък и не толкова застрашителен, но без успех.

— Лечител, ясно. — Алгира едва долови обърканите мисли на човека пред нея през разпенените талази от страх, които го заливаха. Огледа го преценяващо за наранявания, но не видя нищо сериозно.

— Моля ви, помогнете ми! Пощадете живота ми, защото тайната, която пазя, струва много повече. — Забравил напълно за дракона, лежащият на земята мъж вече не се опитваше да бяга. Гласът на момичето достигна съзнанието му и го приласка в нежна прегръдка. Успокои го и премахна тревогата му. Залюля го в детска люлка, заличавайки страховете му. Остана само чувство за безгранична пустота и безкрайно изтощение. Тялото на лечителя се отпусна, ръцете му се сплетоха в молитва, а челото му докосна земята. Той продължи дрезгаво и сухо, почти неразбираемо. Вещицата долавяше мислите му по-ясно от хриптящите думи, които с мъка напускаха задъханите му дробове.

— Бях тръгнал да доведа помощ, но изглежда няма да успея. Сега ти си единствената ни надежда. Трябва да отидеш до града Гулдрум и да спасиш Колхадон, който очаква екзекуцията си в затвора. Той е добър човек и велик водач. Но преди всичко е пазител на тайната и затова трябва да живее.

— Добре, добре, само се успокой. Почини си и не се бой от войниците, които те преследваха. Не вярвам да се върнат за теб, твърде са заети да спасяват собствените си животи.

С тези думи Алгира постави дланта си на челото на смъртно уморения човек и той почти веднага заспа. После тя кимна към коня и Риналу послушно се зае с него. Захапа здраво дръжката на копието и задърпа, но едва на третия опит успя да го извади. Освободеният кон трوماво се изправи, краката му изглеждаха здрави. Момичето успокояващо го потупа по дългата грива, заляла като водопад врата му, и се зае да сваля седлото. Блестящите като разтопено злато очи на дракона с подозрение следяха движенията ѝ.

— Какво смяташ да правиш с... това? — недоволно попита той, когато Алгира захвърли безполезните юзди и шпори, и плесна жребца по хълбока. Щастливо цвилейки, конят с накуцване се отдалечи в степта.

— Ако искаш да летим заедно, ще ми е нужно поне малко удобство. Люспите ти са гладки и остри, хлъзгам се по тях и ме нараняват — обясни тя, докато преценяващо гледаше врата на дракона. Макар и доста дебел в основата си, той беше по-тънък от тялото на коня, и дължината на ремъците щеше да стигне. Риналу направи крачка назад и енергично разтърси грамадната си глава.

— Не се дърпай де! Нищо няма да ти стане. — Вещицата нагласи седлото върху шията му и го пристегна отдолу. Като я следеше с насоченото си право назад око, драконът недоволно изсумтя.

— Конят беше ранен и не можеше да носи ездач. А на нас това седло ще ни свърши работа — поясни Алгира.

— Щом пусна животното да си върви, тогава ще се нахраня с човека — заяви неотстъпчиво Риналу и раззина паст над дълбоко заспалия лечител.

— Ние не ядем хора, забрави ли? — сгълча го Алгира, докато оглеждаше наоколо. Както и предполагаше, останалите войници не смятаха да се връщат, за да довършат безпомощната си жертва.

— Не, Ти не ядеш хора! — натърти драконът. — Уговорката ни беше единствено да не изяждам теб.

— Хайде да не се караме. Лечителят ми разказа за един добър човек в беда. Трябва да отидем в Гулдрум, за да му помогнем. — Алгира с тревога усети втвърдения тон на дракона и внезапно осъзна колко много искаше от него. Той беше могъщо, интелигентно и емоционално същество, което по своя воля беше решило да останат заедно. Но истината беше, че той изобщо нямаше нужда от нея, а тя нямаше да изкара дълго без неговата закрила. Злият Съветник издирваше и унищожаваше всяка вещица и всяка магия. Всяко ухо, което би могло да чуе жестоките му мисли, и всеки глас, който би могъл да вдигне хората на борба.

— Значи „Ние“ не ядем хора, „Ние“ носим седла, и пак „Ние“ помагаме на непознати. Ами това, което „Аз“ искам? — Мисълта на Риналу звънна като изтеглян от ножницата си меч. Младата вещица го изгледа с нескрита тревога. Досега не ѝ се беше налагало да подлага

лоялността му на изпитание и сега не знаеше какво да очаква от летящия си спътник:

— Но Рин, хората са хора, когато си помагат!

— А драконите кога са дракони? И те ли — когато помагат на хората? — недоволно промърмори Риналу и вирна високо шията си, пречейки на вещицата да го яхне. Когато обаче тя го потупа успокояващо в основата на сгънатото му крило, той омекна и вече не толкова гневно наведе главата си надолу. Не можеше дълго да ѝ се сърди.

* * *

Гулдрум беше средно голям град, разположен в долината на река Селмора. Водният път улесняваше търговията, която беше основният поминък на жителите му. А богатствата, които бяха натрупали през годините, изискваха защитата на постоянен гарнизон и висока каменна стена. Скъпи придобивки, които същите тези богатства лесно бяха успели да заплатят. Макар че се намираше доста далече, на Риналу му отне по-малко от час, за да го достигне.

Полетът върху седлото се стори на Алгира толкова удобен, че тя едва не задряма. Драконът меко се приземи близо до града, като се скри от хорските погледи зад един хълм. Когато разбра, че спътницата му възнамерява да влезе в крепостта без него, нежеланието му да помогне на непознатия Колхадон се смени с тревога за нея:

— Не ми харесва идеята да отидеш там сама. Хората са опасни и зли. Ами ако ти се случи нещо? Нека дойда с теб. Ще ти помагам и ще те пазя. Ние никога не се делим, нали така казваше?

— Но Рин, не можем просто да се разходим по улиците на града и да ги помолим да ни предадат затворника. Тогава със сигурност ще ни нападнат. Ти ще изпепелиш много войници, но ще пострадат и невинни. И накрая ще ни убият, а така на никого няма да помогнем. Остави ме да се справя по моя начин и всичко ще бъде наред. Ще изчакам падането на нощта и ще се скрия в тъмнината ѝ. Но трябва да отида сама!

— Добре, но в такъв случай искам да знаеш, че ако нещо ти се случи, ако до сутринта не се върнеш при мен, ще изпепеля целия град.

Няма да оставя жив никой от скъпоценните ти хора. Ако някой реши да ти причини зло — просто му кажи каква участ го очаква.

Градът приличаше на гигантски жив организъм. Хора, конници и каруци течаха по улиците му, сякаш кръв пулсираше във вените на огромен каменен звяр. По реката доплуваха два големи кораба и си тръгна един по-малък. Площадите бяха изпълнени с шум от препирни и пазарлъци, който лениво се носеше във въздуха. Врявата достигаше съвсем приглушена до хълма, зад който се бяха скрили вещицата и дракона. С намаляването на дневната светлина улиците започнаха да опустяват и градът полека се унесе в тиха дрямка. Когато слънцето най-накрая залезе, дървените порти на крепостта бавно се затвориха като клепачи на исполински циклоп.

Алгира обузда непокорните пламъци на огненочервената си коса, като я завърза на конска опашка зад главата си. Така нямаше да ѝ пречи. После се обърна към Риналу и го погали успокояващо под брадичката:

— Не се тревожи, нищо няма да ми се случи. Обещавам ти да се пазя така, както самият ти би ме пазил.

И изчезна в нощта.

* * *

Крепостната стена беше издигната от хора, които добре познаваха занаята си. Висока, отвесна и гладка, тя надеждно пазеше жителите на малкото градче. Катеренето по нея беше невъзможно, както лично се убеди Алгира. След като се хлъзна няколко пъти надолу по каменния зид, тя безпомощно сви юмруци и с ненавист изгледа върха му. Спасителната операция беше пред провал още преди да започне.

— Чудя се дали не бих могъл да помогна? — Въпреки молбата ѝ Риналу я беше последвал и неуспехите ѝ искрено го забавляваха.

Драконът легна на земята и вдигна предната част на тялото си, оформяйки удобна стълба. Протегна широкото си крило към каменния зид и Алгира с лекота мина по него, подобно на триумфираща армия, държаща ключовете от покорения град.

От вътрешната страна на крепостната стена бяха разположени удобни площадки за защитниците ѝ. Стръмни стълби отведоха момичето надолу и след миг тя потъна в гъстите сенки на обхваналия града мрак. Настойчивият глас на Риналу не напускате съзнанието ѝ:

— Кажи ми какво става? Всичко наред ли е?

— Аз самата почти нищо не виждам в тази тъмнина, значи и мен не могат да ме видят. Нищо не ме заплашва, ако това питаш.

Вещицата безшумно се промъкваше из тесните улички на заспалия град. Луната придирчиво подбираше най-красивите облаци, за да се премени с тях, нехаеща за мрака, на който обричаше дървените къщи и каменните калдъръми отдолу. Алгира беше благодарна за хвърленото върху крепостта наметало, по-черно от душата на Съветника. То ѝ помагаше да остане невидима. Трябваше да намери затвора, а това означаваше да открие голямата група войници, които вероятно го пазеха. Не след дълго се сблъска с патрул, обикалящ града. Ако дори един човек бе забелязал приближаването на Риналу през деня, то сега тези хора търсеха нея. Тя се мушна в една тясна странична уличка, докато дрънченето на подкованите ботуши бавно приближаваше.

Алгира не успя да се обърне, нито дори да изпищи. Една силна ръка запуши устата ѝ, друга натисна рамото ѝ към земята. После двете заедно я придърпаха още по-навътре в мрака на тъмните сенки, оставяйки видим единствено блясъка в разширените ѝ от ужас очи. Смазваща желязна прегръдка скова тялото ѝ и го подчини на волята си.

След един безкрайно дълъг миг тя усети как сърцето ѝ плахо удари. После запрепуска бясно в гърдите ѝ като преследван от гладни вълци мустанг. Вещицата предпазливо разпростря съзнанието си наоколо. Само него все още контролираше. За своя изненада не долови зли помисли в главата на нападателя си. Който и да беше той, изглежда също се криеше от войниците и поне за момента не смяташе да я убива. Иначе да го бе сторил досега. И двамата не желаеха да бъдат чути или забелязани. Тлеещата в душата ѝ искрица надежда лумна буйно. Може би щеше да се спаси? Може би можеше да се разбере с него?

Риналу обаче бе усетил ужаса ѝ и напрегнатият му глас отекна в съзнанието ѝ като камбана в ясен зимен ден. Гневът му към хората и страхът му за нея образуваха взривоопасна смес, която бързо изпълни

цялото му същество. Той щеше да се появи с цялата ярост на огъня си и с цялата мощ на силното си тяло. Да изпепели града като ревяща вихрушка, като бълваща пламъци хала. И да изгори и смаже всеки, който се мерне пред озъбената му паст. Разкъсвана между необходимостта да го възпре и опита си да улови изплъзващата се нишка на мислите на непознатия, Алгира се проваляше и в двете.

„Добре съм, не се тревожи за мен! Само малко се изплаших, но вече всичко е наред.“ — Тя съсредоточи мисълта си върху дракона, опитвайки се да го успокои. Но съзнанията им бяха свързани и мислите им бяха общи. Нямаше как да го излъже. За да успокои него, трябваше първо да успокои себе си. Почти задушаваша се от огромната длан, запушила устата ѝ, тя затвори очи и остави ума си да се рее... Покрити със снежни шапки горди планински върхове се отразяваха в небесносини езера. Ромолящи ручейчета игриво лъкатушеха и се спускаха надолу. Стръмните скалисти склонове спъваха зелената атака на дърветата и ги принуждаваха да коленичат смирено като храсти. Тя летеше на гърба на Риналу и двамата се къпеха във величието на острите зъбери, раздиращи високите перести облаци. Широките криле на дракона се плъзгаха над могъщата и сурова красота на природата, а зад опашката му изчезваше целият останал свят. Без страхове и без грижи, те бяха единствените живи същества. Зеленината на земята и лазура на небето им принадлежаха. Сплетените им в едно съзнания се носеха отпуснати в унеса на лека дрямка, от която не им се излизаше.

Като през мъгла до Алгира достигна твърдият, леко дрезгав глас на човека зад нея, който настойчиво я питаше нещо. Умът на Риналу беше спокоен като повърхността на планинско езеро в безветрен ден. Момичето вече можеше да обърне внимание на нападателя си, който видимо губейки търпение, прошепна в ухото ѝ:

— Пак питам — коя си ти и защо се криеш от войниците? Да не си някоя крадла?

Тя енергично се опита да отрече, но здравата хватка ѝ пречеше да говори, не можеше дори да помръдне главата си. Беше безпомощна като играчка в силните му ръце, затова ухапа тази пред устата си. Човекът зад нея не издаде никакъв звук, само рязко я завъртя към себе си и я удари през лицето с добре премерен замах. Достатъчен да ѝ причини болка, но не и да я нарани сериозно. Ако я беше зашлевил с все сила, сигурно щеше да ѝ откъсне главата. Бузата ѝ пламна, а гневът

и обидата избухнаха в нея, заплашвайки да разрушат изградения с толкова усилия вътрешен покой. Алгира усети как дремещият разум на Риналу отново надигна глава и наостри уши. Трябваше да действа бързо и тя реши да се възползва от току-що възстановената си способност да говори:

— Аз съм могъща вещица и ако веднага не ме освободиш, ще призова дракона си и ще го насъкам срещу тебе.

— О, имаш си дракон, значи? Чудо невиджано, аз пък имам цели седем — по един за всеки ден от седмицата. И всеки е в различен цвят, за да ги различавам.

Алгира почувства как връхчетата на ушите ѝ порозовяха. След миг нахлулата от възмущение кръв заля скулите ѝ, после цялото ѝ лице се зачерви. Непознатият не просто не ѝ вярваше, той ѝ се подиграваше.

— Аз наистина имам дракон! Един! Син на цвят! Казва се Риналу и е мой приятел. Готов е да направи всичко за мен! — задавено промълви тя, след което избухна, неспособна да сдържа повече буйния си темперамент:

— Пусни ме! Не знаеш колко е опасно да ме държиш в плен.

Тъмнината пречеше на всеки от тях да разгледа другия, но погледите им блестяха, изпълнени с ненавист. Луната за миг се показва високо в небето, като грубо прекъсна страстната целувка на два тъмни облака. Макар и слабичка, Алгира бе доста висока. Мъжът обаче се извисяваше с цяла глава над нея и снизходително я гледаше отгоре. Той едва сега забеляза лъка, който се подаваше над лявото ѝ рамо.

— Къде си тръгнала с това смешно оръжие? Да не би да се мислиш за войн?

Гигантът изгледа с пренебрежение тънките ѝ рамена и деликатната ѝ фигура. Лека иронична усмивка се плъзна по устните му:

— Може да си дребничка, но смелост не ти липсва... Да дойдеш тук съвсем сама... И какво търсиш навън през нощта?

— Това те интересува само ако можеш да ми помогнеш! — Момичето вече се беше овладяло и в гласа му звъннаха метални нотки. — Кой си ти?

— Казвам се Салдемир и съм войник. Не, всъщност, още не мога да свикна с мисълта, че съм дезертьор. Някога имах чест и гордост и можех да гледам хората в очите. А не да се крия като чумав плъх, дори

сам от себе си. Преди години, когато кралицата беше още жива, армията беше вярна на краля. Биехме се по всички граници на земите ни и възпирахме напирашото отвсякъде зло. Воювахме с дивашките орди на запад и с пълчищата орки на изток. Сражавахме се с огромните нерфолди от север и с легионите на прокълнатите от юг. Печелехме сраженията, но губехме другарите си. А с всеки от тях губехме и по нещо от себе си. Но знаехме защо се бием и умираме, и смъртта не ни плашеше. Защищавахме кралството и народа си. После всичко се промени. След смъртта на любимата на хората кралица кралят се предаде на мъката си, а неговият съветник пое командването. Занемари опазването на границите и ни насочи срещу хората. Превърна ни в шайка главорези, убиващи по негова заповед. Ако някой дръзнеше да вдигне глас и да оспори властта му, останалите опожаряваха цялото село на размирника. Убивахме жени и деца, нашите жени и деца, разбираш ли? И тогава не издържах и се магнах. Загубих честта си, наруших клетвата си за вярност, и станах презрян беглец. Но повече не можех да продължавам, не можех...

Очите на Салдемир помръкнаха от гнева и мъката, които го бяха завладели. Хватката му неволно се стегна още повече, причинявайки болка на младата вещица. В очите ѝ избликнаха сълзи, но гласът ѝ прозвуча все така твърдо:

— Войнските ти възходи и падения не ме интересуват. Ще ме пуснеш ли, или да повикам дракона си? Тогава ще има още един опожарен град — този тук! — изсъска тя едва чуто, докато безуспешно се мъчеше да се отскубне.

Мъжът се взря в блесналите ѝ светлокафяви очи. За миг погледите им се кръстосаха в беззвучен, но ожесточен дуел. Сблъскаха се волите, а не телата им, но макар и кратка, схватката постави на изпитание самото им желание за победа. Този мисловен двубой се печелеше не от силата, а от каузата. Салдемир внезапно я освободи и отстъпи назад, вдигайки ръце:

— Не ти желая злото и оценявам решимостта ти. Патрулът вече отмина, така че можеш да си вървиш. Само един съвет: лъкът ти може и да е полезен на открито, но вътре в сграда няма да ти свърши много работа. Ето, вземи това. — Той измъкна един дълъг кинжал от колана си и го подхвърли към Алгира. Тя ловко го улови и с пренебрежение погледна тънкото му острие. После посочи с поглед големия му меч:

— Ако наистина искаш да ми помогнеш, дай ми истинско оръжие.

— С радост бих ти го дал, за мен няма да е проблем да си намеря друг. Но повярвай ми, твърде тежък е за теб. Дори да успееш да го вдигнеш и да замахнеш, той ще те води, а не ти него. Кинжалът, от друга страна, е малко и леко оръжие и е много по-подходящ. Защото твоето предимство са бързината и ловкостта ти, а не грубата сила, необходима за боравене с този меч.

Той набързо ѝ показа двата захвата на оръжието — с острието насочено към палеца или към дланта ѝ. Обясни ѝ как да напада и да се защитава и видимо остана доволен от новия си ученик:

— Обхватът на кинжала е малък, но можеш с лекота да парираш всяка атака. Но ти така и не ми каза какво те води в малкото ни и не особено гостоприемно градче.

— Търся един човек, който се намира в тукашния затвор.

— Значи се опитваш да стигнеш до единственото място в тази окаяна крепост, където никой не иска да попадне. Виждаш ли онази висока четвъртата кула? Горе е разположена наблюдателница, а в подземията ѝ се намира затворот. Ако онзи, когото търсиш все още е жив, той със сигурност е там. Но трябва да те предупредя, че макар влизането да е трудно, излизането е просто невъзможно. Дано да имаш план, и то добър.

— Би могъл да дойдеш с мен и да ми помогнеш? — без особена надежда в гласа си попита Алгира.

— Ами аз ти помогнах. Дадох ти оръжие и посока. Не искам повече от мен. Когато разбраха, че съм дезертирал, хората на Съветника решиха да покажат нагледно какво се случва с такива като мен. Да ме дадат за пример, за да откажат следващите. Затова отведоха сестра ми Лиандра при него. От тогава мина почти седмица, а никой не е чувал нищо за нея. Трябва да я открия час по-скоро и да спася... каквото е останало за спасяване... Ако ме убият, кой ще я намери? И кой ще отмъсти за поруганата ѝ чест? Или за безчестната ѝ смърт, което е по-вероятно? Съжалявам, но моят живот не ми принадлежи, той е отдаден на друга кауза.

Алгира кимна разбиращо. Помощта на могъщия войн би била добре дошла, но не можеше да го вини за избора му. Тя му благодари набързо и се отправи към кулата. За съжаление нямаше план, липсваше

й военното обучение на Салдемир. И когато стигна до площада пред високата наблюдателница, тя с огорчение трябваше да признае, че той бе имал право. Дебелата дъбова врата беше здраво залостена и се пазеше от шестима добре въоръжени стражи.

Младата вещица обаче не беше свикнала да се отказва. Тя заобиколи кулата отзад и със задоволство установи, че в зида между камъните имаше тесни процеци. След миг се прилепи до стената, после гъвкавото ѝ тяло се заизвива като гущер нагоре. Скоро достигна един прозорец и се промъкна през него. Бързо се спусна по стълбите и се озова в задушливия полумрак на коридор, оскъдно осветяван от две мъждукащи факли. Тук обаче късметът ѝ свърши.

Дългият ред килии, разположени от двете страни на малка зала, се охраняваше от двама стражи. Те оживено се препираха за нещо, докато хвърляха зарове от малка чаша върху мазен поднос за храна. Пресушените чаши и празния съд за вино, захвърлен в близкия ъгъл, даваха на Алгира някаква надежда. Тя гневно сви тънките си устни. Не беше стигнала чак дотук, за да се отказва на самия край.

Прокрадна се предпазливо до увлечените в играта пазачи и с рязко движение измъкна малката трикрака табуретка изпод единия от тях. Още докато той падаше, тя я стовари с цялата си сила върху главата му. Ударът ѝ въобще не беше толкова мощен, колкото ѝ се искаше. Тя просто нямаше необходимата мускулна маса. Въпреки това стражът рухна на земята в безсъзнание.

Вторият обаче скочи на крака и сграбчи подпряното на стената до него копие. Уверен в превъзходството си, на него и през ум не му мина да извика за помощ. Алгира улови вълните на презрение и омраза, изпълващи съзнанието му. А жестоката картина на това, което щеше да ѝ направи щом я победеше, я накара да издаде тих вик на ужас.

Трябваше да се успокои. Уплашена нямаше да си помогне. А ако Риналу доловеше страха ѝ, щеше да стане още по-лошо. Тя си отдъхна облекчено, когато установи, че съзнанието на дракона още се къпеше в сладостната нега, в която го беше потопила. Нямаше нито време, нито сили да го успокоява отново.

Копието разсече въздуха с тихо свистене и Алгира едва съумя да се извърти настрани. Дългото острие премина на сантиметри пред корема ѝ. Сумракът го беше лишил от блясъка, но не беше намалил способността му да убива. Войникът бързо го издърпа назад и с

псуване замахна за нова атака. Момичето се хвърли на мръсния под и се претърколи настрани, докато тежката пика прелиташе над нея.

На открито дългото копие беше страшно оръжие. Обсегът му беше голям и то с лекота поразяваше противника си отдалече. В тесния коридор обаче тази негова сила можеше да се превърне в слабост. Ако успееше да се озове зад раздиращото плът и кости острие, тя щеше да остане, макар и само за миг, неуязвима за него. Алгира проумя това, докато изстрелваше лекото си тяло нагоре. Ловко сграбчи дръжката на копието и се плъзна по нея като змия. Стражът недоумяващо примигна, когато тя опря кинжала си в гърлото му.

— Веднага пусни пиката! На земята! Не се шегувам, не ме карай да те убивам! — Тъничка струйка кръв обagri острието на оръжието ѝ, показвайки недвусмислено нейната решимост.

— Точно така. А сега я ритни. Ти си превърнал убиването на хора в работа. В нещо, от което да получаваши пари. И с това си продал частица от душата си. Малка частица наистина, но нали душата ти също е малка!

— Но аз само...

— Знам, знам. Следвал си заповеди, не си имал друг избор. Само че човек винаги има избор. Понякога може да избира между по-голямо и по-малко зло. Друг път — между по-голям и по-малък позор. Ти например си можел да напуснеш тази кървава служба и да си намериш по-почтена работа. Искam да запомниш, че от тук насетне живееш подарен живот. Опитай се да направиш нещо добро през остатъка му. Сега отключи килията на Колхадон. Надявам се, че знаеш коя е?

Ръждивата ключалка със скърцане се подчини, след това затворник и тъмничар бързо размениха местата си. Като се опитваше да успокои дишането си, самата тя още неразбрала какво точно се беше случило току-що, Алгира критично огледа придобивката си.

На пръв поглед плячката не изглеждаше особено ценна. Дребен и прегърбен, покрит с пресни синини и още кървящи рани, старецът нямаше вид на нещо, което си струваше да бъде спасявано. Като подкрепяше мъчителните му стъпки, вещицата бавно го поведе към изхода, като се чудеше как да го измъкне. Повика дракона в съзнанието си и му обрисова високата кула, в чието подземие се намираха.

— Намерих човека, когото търсех и вече излизаме навън. Трябва да ни грабнеш от площада много бързо, защото има доста войници. А

ако им дадем време да се организират, ще дойдат още повече, и няма да се измъкнем. Стой наблизко и чакай!

Отзад старецът я подръпна за ръкава, немошно и нетърпеливо в същото време. Гласът му беше тих, сух и дрезгав, но звучеше повелително, сякаш можеше да мести планини:

— Я чакай малко, моме! Обърни се към мен, дай да те видя... А-а, знам те аз какво си. Ти си вещица, дъщеря на вещица. Погледни ме, виж вътре в мен.

Алгира се взря в прозрачните му, почти безцветни очи. Те приличаха на дълбоки планински езера под снежнобелите му вежди. Толкова дълбоки, че стигаха чак до душата му. В съзнанието ѝ се запремятаха неговите объркани и неподредени мисли. Задъхани, пърхащи, препускащи едни през други спомени и емоции. За миг, по-дълъг от целия ѝ живот, историята на Колхадон протече пред погледа ѝ.

Глад, мизерия и борба за оцеляване. Младежки блянове за слава, битки и подвизи. Беззвучна експлозия на изпепеляваща и опустошаваща любов. Изгаряща, по-ярка от слънцето. Бяла светлина, изтъкана от ослепителна красота. Не виждам. Отдавам себе си на теб, разтварям се и потъвам, оставям се на милостта ти. Не ме наранявай, както аз не бих могъл да те нараня. Кратки мигове на безумно щастие. Пронизваща болка от загубата. Унищожена и празна душа. Сам! Чернота и безпътица. Без смисъл и без надежда. Накъде? И защо? Тайната! Трябва да опазя тайната! Животът ми е посветен на съхраняването на тайната. Това му дава смисъл. Това ми дава посока. Болка! Толкова много болка...

Съзнанията на двамата се сляха в едно, в изумителен водовъртеж от събития и чувства. Когато Алгира омаломощена се свлече на пода, старецът едва чуто промълви:

— При угасналия вулкан Белманди, на север от Гъндамил трябва да идеш. И в кратера му да влезеш. От много зими там не е стъпвал човешки крак, но ти трябва да отидеш. Защото древната тайна на магията там се пази.

Момичето не вярваше на ушите си:

— Познаваме се само от минута, а ти вече ми каза това, което след седмици мъчения насилниците ти не са могли да измъкнат от теб? Защо реши, че можеш да ми се довериш?

— Защото надникнах в душата ти, така както ти надникна в моята. И видях, че тя е чиста, и че не може да бъде пречупена. Навлизането в съзнанието е път с две посоки. Досега не си знаела, че трябва да внимаваш, че оставаш открита и уязвима. Майка ти не те е предупредила за това. Не бива да пускаш всекиго в ума си. Но не бой се, аз ще те науча. Ще ти разкажа всичко, което трябва да знаеш за магията. Как да я призоваваш и как да я укротяваш. Как да говориш с нея и да я слушаш. Как да я управляваш и как да ѝ се подчиняваш. През целия си живот съм търсил тъкмо теб. Дългият ми път е бил подготовка за нашата среща. И ето че най-накрая те намерих...

Младата вещица се почувства неловко, защото старецът я гледаше като богиня. Сякаш очакваше от нея с едно махване на ръката си да сложи край на всяко насилие и всяка неправда. Тя не разбираше с какво беше заслужила такова високо доверие, но краката ѝ се подкосиха от мисълта, че може да не успее да го оправдае.

— Добре, но първо да се махнем от тук. После ще отидем до твоя кратер заедно, и заедно ще разкрием тайната му.

Старецът я изглежда тъжно:

— Дете мое, склоновете на вулкана са непристъпни. Те са толкова стръмни, че никой не може да ги изкачи. Дори на младини не можех, а знаеш ли само колко пъти опитвах. Тази тайна се предава в семейството ми от баща на син. И всеки се опитва да я достигне. И всеки се проваля.

— Е, сега ще е различно. Въобще няма да ни се наложи да се катерим, защото ще стигнем до кратера на крилете на дракон.

— С дракон, казваш? Е, така може и да стане. Но преди да ти разкрия тайната на защитната магия, искам да ми обещаеш, че ще я използваш само за да носиш добро на хората. Че няма да бързаш да съдиш и никога няма да наказваш някого, когато си гневна, или за отмъщение. Искам да ми обещаеш да слушаш сърцето си, защото то никога няма да сгреши.

Алгира объркано се почеса по удивено вдигнатата си вежда:

— Но това е защитна магия, как бих могла да злоупотребя с нея?

— Когато я усвоиш добре, ще можеш да раняваш и дори да убиваш с нея. Като всяко нещо и магията има две страни. От теб и от това как я използваш, зависи коя страна ще се прояви. Всяко нещо, създадено за защита, може да се използва и за нападение. Всичко може

да бъде покварено и с всяка сила може да се злоупотреби. Затова бях готов да отнеса тайната си в гроба, но не и да я споделя с неподходящия човек. Но съм сигурен, че с теб няма да сгреша.

Колхадон изведнъж млъкна, а живите му очи замряха, втречени неподвижно в една точка. От гърдите му се подаде острият връх на копие и той бавно се свлече на пода, протягайки ръка към Алгира. Зад него зашеметеният войник се беше свестил и сега ревна с пълно гърло:

— Затворникът бяга!

— Старият баща... на тримата сина... ще ти покаже... входа... — Старецът вече не можеше да говори, устата му се пълнеше с кръв от пронизаните му гърди. Алгира бе доловила последните мисли на угасващото му съзнание. Обикновено усещаше само емоциите от хорските умове и различаваше едва отделни откъслечни образи. Но този път чу думите на стареца толкова ясно и отчетливо, сякаш четеше съзнанието на Риналу.

Тежката порта на кулата с трясък се разтвори и през нея заприиждаха войници. Пътят ѝ за бягство беше отрязан. Алгира се затича нагоре по витата стълба, по която беше дошла. Един поглед, хвърлен през тясно прозорче в кръглата стена, ѝ разкри ужасяващата гледка на бързо изпълващият се с копия и брони площад. Тя продължи да се изкачва, и като събори някакъв дремещ страж, се озова на малка площадка на върха на високата сграда. Шумът, който я преследваше отдолу, не предвещаваше нищо добро. Трябваше да се маха веднага. Драконът обаче никъде не се виждаше.

— Ри-и-и-и-н! — пронизително изпищя мисълта ѝ, призовавайки съзнанието му. — Рин, къде си?

Мракът ѝ отговори с тихия плясък на нощни криле:

— Тук съм. Но няма къде да кацна. Скачай!

Първите войници вече подаваха върховете на оръжията си през тясната таванска вратичка, а тя нямаше къде повече да бяга. Момичето едва различи тъмния силует на прелитащия покрай кулата дракон. Хвърли се върху него, но не прецени добре скоростта му и се хлъзна по гладкото люспесто тяло. Ужасена полетя надолу, към покрития с камъни площад.

Остър писък раздра тънкото було на тъмнината. Някъде в нощта пронизително крещеше жена. Алгира с изумление установи, че чуваше собственият си вик, отразен от грубо дяланите плочи на бързо

приближаващият се площад. Но нямаше да успее да се разбие върху тях. Чули крясъка ѝ, войниците погледнаха нагоре и вдигнаха срещу нея дългите си копия.

Краят на гъвкавата драконова опашка се уви около крака ѝ, и тя увисна под масивното тяло на Риналу като уловена на въдица рибка. Той беше проследил падането ѝ и сега бързо се отдалечаваше от смъртоносната кула с всеки мах на мощните си криле.

— Защо си сама? Не трябваше ли да доведеш още някой със себе си? — незаинтересовано се осведоми той.

— Да, трябваше, но нещата малко се усложниха. Бягай сега!

— Нещата винаги се усложняват, когато са замесени хора! — недоволно промърмори той. — Цяло чудо е, че си невредима. Изобщо не трябваше да идваме.

Алгира виновно млчеше и мислеше за смъртта на стареца.

* * *

В нощта се надигна тих вятър. После полека се усили. Като грижлив и опитен пастир той поведе на изток стадото си от облаци. Към далечния хоризонт, където ги очакваха нови и по-богати пасища. Луната най-накрая успя да изгрее, след като така дълго се беше готвила за тържествената си поява на небето. Звездите ярко блещукаха, очаровани от блясъка ѝ.

Някъде в смълчания град Салдемир гледаше след отдалечаващият се крилат силует. Когато за миг контурите му се откриха отчетливо на фона на голата луна, къпеца се безгрижно в нощта, войнът замислено потърка брадата си и едва чуто прошепна:

— Виж ти! Значи все пак не е излъгала. Наистина има дракон.

* * *

Риналу се приземи в края на една малка горска поляна, близо до криволичещо бистро поточе. Когато Алгира се изправи на крака, леко олюляваща се от скорошните си премеждия, той се завъртя около нея, като критично я оглеждаше от всички страни:

— Имаш ли нещо счупено? Налага ли се да плача? Знаеш, че не обичам...

Вещицата едва намери сили да се усмихне. Сълзите на дракона се бяха оказали лечебни, но за съжаление дори те не можеха да излекуват зейналата в душата ѝ рана от смъртта на Колхадон.

— Добре съм, не се тревожи за мен. Един добър човек загина днес. А аз не успях да му помогна. Това ме гнети, но не можеш да ми помогнеш.

— И сега какво?

Момичето се замисли за миг, после плахата ѝ усмивка стана по-уверена, а очите ѝ грейнаха от щастие:

— Утре с първите слънчеви лъчи тръгваме към вулкана Белманди. Там имаме малко работа и после сме свободни. Обещавам!

— Предполагам, че няма начин да те разубедя? — тъжно въздъхна драконът.

— Човекът живя и умря, за да сподели с мен своята тайна. Не мога да не уважавам последната му воля.

Легнал на хладната земя до вещицата, Риналу внимателно я закри с крилото си като голяма жива палатка. Така той я пазеше както от нощния студ, така и от дебнещите в тъмнината хищници. Воят им се разнасяше някъде далече, но те не се осмеляваха да приближат.

* * *

Върхът на вулкана се губеше високо в облаците. Може би затова Риналу и Алгира не забелязаха веднага огромната тъмна канара, която се откъсна от мястото си и бавно пое по стръмния склон. Но не се изтъркаля надолу, както можеше да се очаква от една мъртва скала, а лениво тръгна нагоре към ръба на кратера. Еднакво невярващи, драконът и вещицата впериха погледите си в нея, като се опитваха да проумеят невероятната гледка. Очите им не ги лъжеха, каменната грамада наистина се движеше. Но не беше каменна, а жива, защото нещото в горната ѝ част, което приличаше на глава, се завъртя след тях, за да проследи полета им. Късите, но много широки крака, подобни на разклонени в долната си част дънери, без труд поддържаха гигантското тяло на нерфолд. Алгира го разпозна по описанието на Салдемир — гротескна кръстоска между оживяла скала и вкаменено дърво. Какво ли диреше сам толкова на юг?

Чудовището беше значително по-голямо от къща, приличаше повече на малък замък. Агресивен замък, който мразеше всичко живо и копнееше за смъртта му. Момичето се почувства в безопасност високо горе, на крилете на летящия си приятел. Но се зачуди какво ли би било да срещне нерфолда в битка на земята, както войнът ѝ беше разказал.

Огромната канара недоволно изгледа прелитащия покрай нея дракон, след това внезапно изскубна една от четирите си ръце. Крайникът се изправи и заостри, като заприлича на грамадно копие с размерите на малко дърво. После нерфолдът го запрати с голяма сила след двамата, които го бяха раздразнили. Риналу се усмихна презрително и направи остър завой надясно, но летящото живо оръжие го последва. Драконът се стрелна наляво в безуспешен опит да се отскубне от повратливия си преследвач. Разстоянието бързо намаляваше. В последния момент Риналу се устреми към небето и започна да набира височина. И едва тогава копие то загуби скорост и

желание да продължава гонитбата. Омаломощено се насочи към очакващото го на земята чудовище, което го улови във въздуха с неподозирана за размерите си ловкост. После нерфолдът отново го хвърли след тях, изтръгна още една от ръцете си и ги замери и с нея.

Алгира едва смогваше да се задържи върху седлото на дългата шия на Риналу. Той бясно редуваше десни и леви завои, издигаше се стръмно нагоре или стремглаво се гмуркаше надолу. Земята и небето се завъртяха в някакъв безумен танц, като постоянно сменяха местата си. Погледът на младата вещица вече не успяваше да различи нищо, а ушите ѝ пищяха от бързите промени на височината. Смутен и недоволен от развоя на събитията, драконът реши да опита нещо ново. Той се издигна над хребета на вулкана и се спусна в кратера. Когато полетът му се стабилизира, момичето успя да разгледа ширналото се под тях изумрудено езеро. В продължение на стотици години гигантската каменна купа се бе пълнила с дъждовна и ледникова вода, която нямаше къде да избяга.

В далечния край на назъбената брегова линия Алгира забеляза високо вековно дърво с три огромни клона, протегнали се към небето като ръцете на просяк. Без да е сигурна, че това беше имал предвид стареца, тя го посочи на дракона и той послушно се насочи натам. Едно огромно копие се появи от облачната покривка на планинското било зад тях и ги последва.

Риналу се гмурна стръмно надолу, към гладката зелена повърхност. На метри над нея разпери широко сините си криле и рязко намали скоростта си. После ги прибра плътно до тялото си и се превъртя с гърба надолу, изсипвайки ужасената си ездачка в ледените планински води. Вече без товар се издигна стръмно нагоре, увеличавайки живото копие след себе си.

— Свърши това, за което дойдохме. Аз ще се погрижа за нашия приятел.

Младата вещица едва доплува до брега, чувството ѝ за равновесие все още беше напълно объркано. Никъде наоколо не се виждаше нито човек, нито къща, нито поне някакъв знак. Нямаше нищо, освен голи скали, покрити тук-там с лишей. Докато отчаянието бавно я обземаше, тя се сети, че Колхадон не ѝ бе споменал нищо за езерото. Възможно ли бе информацията му да е толкова стара, че да

предшества излялата се тук през вековете вода? Защото ако беше така, значи имаше надежда.

Тя колебливо се върна до езерото и се гмурна в него. Не беше добър плувец и го знаеше. Не можеше да задържа дъха си дълго, а сега сигурно щеше да ѝ се наложи. Водата беше изключително бистра и Алгира лесно откри това, което търсеше. Широк подводен вход я примами към вътрешността на пещера, която някога навярно е била суха. Като гребеше с длани и риташе с пети, момичето последва извиващият се като змия коридор. Ставаше все по-тъмно и все по-студено, или поне на нея така ѝ се струваше. Червени кръгове се завъртяха пред очите ѝ, а лишените ѝ от въздух гърди напразно молеха за поне още едно вдишване. Тя понечи да се върне, но бързо се отказа. Вече беше влязла твърде навътре. Можеше да направи още само две-три загребвания, преди немоцта на тялото ѝ да предаде силата на волята ѝ. Нима такава щеше да е съдбата ѝ — да се удави във вулканичен кратер, последвала лудостта на един непознат?

Протегна ръка нагоре и този път не напипа каменния свод на тунела. Подаде глава в малка скална ниша и с наслада вдиша влажния и застоял въздух, пропит с миризмата на гниеща дървесина и мухъл. Но на нея ѝ се стори толкова сладък и ароматен, толкова дъхав и опияняващ, сякаш идваше от някоя горска полянка, пълна с цъфнали цветя. Дори ѝ се стори, че чува безгрижното жужене на пчелите, преди треперенето на преохладеното ѝ тяло да я върне в реалността.

Останала почти без дъх, тя изпълзя на брега и се изправи. Мокрите ѝ дрехи тежаха и неприятно лепнеха по нея. Накъде отзад тътен, грохот и огнено сияние белязаха началото на титанична битка между дракон и нерфолд.

Оскъдната слънчева светлина неохотно навлизаше в мрака на тясната пещера. Сякаш всеки лъч поотделно се спираше на входа и бавно и старателно избърсваше краката си, преди да влезе и да се огледа наоколо. После минаваше през ръбовете на леките вълни, набраздили водната повърхност, и изтощен хвърляше бледи отблясъци по каменните стени.

Нямаше нищо. Пещерата беше празна, съвсем празна. Момичето чуваше ехото от всеки удар на сърцето си и от отривистото си накъсано дишане. Но освен тези звуци в пещерата нямаше нищо друго. Старецът беше глупак, или пък тя беше глупачка, задето му беше повярвала.

Напразно беше рискувала живота на Риналу, както и своя. Погледът ѝ се задържа малко по-дълго върху един камък в далечния край. Може би все пак имаше нещо?

Докато очите ѝ още привикваха с мрака, Алгира с почуда се зае да разглежда една малка пирамида на пода. Стените ѝ бяха съвсем гладки, така че не можеше да е просто камък. Но пък ако беше човешко творение, беше направена от някакъв странен жълтеникав метал, какъвто вещицата никога досега не бе виждала. Тя я докосна за миг и веднага отдръпна ръката си. Повърхността на пирамидата беше хладна като лед и гладка като течаща вода. Приличаше на част от пещерата, но не беше естествена. Беше направена, но не от човешки ръце. Само магия можеше да създаде такъв вълшебен предмет.

Макар и съвсем мимолетен, допирът на ръката ѝ имаше последствия. Тайнственото творение се озари от мека светлина, която изтръгна от тъмнината грубите скали наоколо. В главата на вещицата се разнесе тих и спокоен глас. Не, това не беше глас, а нечие ярко съзнание, което се докосваше до нейното. Протегнатата в мрака ръка, която я поведе нанякъде. И тя я последва без да се противи.

Пирамидата я учеше на търпение и себепознание. Учеше я как да слуша и как да възприема живота около себе си. Как да отвори съзнанието си за света и как да управлява света със съзнанието си. Разказа ѝ за сили, които я ужасиха. И разкри пред нея възможности, които я удивиха. С магията можеше да лекува и да наранява. Да защитава и да убива. Всичко зависеше от нея, от нейните решения и действия. И тази власт да се разпорежда със съдбите на толкова много хора изведнъж я ужаси. Почувства се дребна и недостойна, с нищо незаслужила такава сила и отговорност. Едва сега разбра думите на Колхадон и това, което старецът беше поискал от нея. И осъзна, че той бе издъхнал пред очите ѝ, недочакал нейното обещание.

Тя долепи една до друга двете си ръце, обърнала леко присвитите си длани нагоре. Сякаш държеше мъничко и много нежно цветче в тях. Защото колебливото, трепкащо пламъче на магията, която вещицата се опитваше да призове, беше крехко и деликатно като живо и плашливо животинче. Алгира издиша дълбоко, като се опита да изчисти главата си от всякакви мисли. Не беше трудно, майка ѝ отдавна я беше научила как се прави. А може би още при раждането ѝ беше предала тази способност с кръвта си? Или пък по-късно — с млякото си? Младата

вещица се замисли дали контролът над магията не се корени именно в уменията да слуша и да говори със съзнанието си?

Между събраните ѝ длани неуверено се появи малко синьо кълбо. То беше почти прозрачно и слабо светеше в мрака на пещерата. Сиянието му потрепна няколко пъти и беззвучно се стопи, отстъпвайки път на тъмнината. Алгира упорито присви устни и го повика отново. Този път сферата от синя светлина беше по-плътна и се задържа доста по-дълго. Поддържането ѝ обаче беше изтощително.

— Получава се... Трябва само... Не разбирам защо... А, да, ясно... — мърмореше тихо младата вещица с поглед, забит в загадъчния камък пред себе си.

Под гладката като вода повърхност на пирамидата се криеше безбрежен океан от знание, от който тя едва бе гребнала с шепа. Изведнъж проумя, че това далеч не бе всичко, което магическият предмет имаше да предложи. Беше по-скоро началото, първият от много уроци. Малка стъпка от дългия път на познанието, който ѝ предстоеше да извърви. А може би беше изпитание, което трябваше да провери пригодността ѝ? Да отсее достойните от неподходящите?

Мислите на Риналу нахлуха в широко отвореното ѝ съзнание:

— Съжалявам, че те прекъсвам, но дали не би могла да побързаш малко? Оказва се, че нерфолдът изобщо не гори. И започвам да се уморявам да бягам от летящите му ръце...

Алгира припряно дръпна гладкия камък. Искаше да го вземе със себе си, за да изучи тайните му. Но се оказа, че не може да го помръдне. Дали защото беше твърде тежък, или понеже бе здраво закрепен за скалния под, той упорито отказваше да напусне пещерата.

— Пак ще дойда! — обеща твърдо вещицата.

— Ще те чакам — простичко ѝ отвърна пирамидата.

Обратният път беше много по-лек, сега момичето знаеше, че може да преплува подводния тунел. Веднъж вече го беше направила. Излезе от водата и се изтръска колкото можа. После прибра лъка и колчана си, които бе оставила на брега, и седна на една ръбеста скала. Не ѝ се наложи да чака дълго. Огромна бледа сянка се спусна към нея от облачното небе.

Алгира се отправи към дракона, цялата мокра и сияеща от щастие.

Изгаряше от нетърпение да сподели тайните на магията:

— Рин, няма да повярваш какво научих, невероятно е! Искаш ли да ти покажа? Ама разбира се, че искаш, гледай сега!

— Ще ми показваш после, сега е време да се махаме! — охлади той ентусиазма ѝ.

Момичето обидено нацупи устни, внезапно спомнило си нещо:

— Ти ме изпусна!

— Не съм те изпускал! — смутено пристъпи от крак на крак Риналу, докато погледът му я отбягваше. — Пуснах те във водата, защото не исках да пострадаш. Само щеше да ми пречиш да се бия с нерфолда.

— Ами ако той те беше убил? Как щях да се измъкна от тук без теб?

Драконът внимателно издиша към нея струя от най-студения си пламък и я обгърна с него. Само след миг мокрите ѝ дрехи и развялата се като знаме коса бяха съвсем сухи. Алгира кимна с благодарност и обгърна врата му, за да се изкатери към очакващото я седло. После обезсилена се отпусна в него.

— Предлагам да минем от другата страна на кратера, за да заобиколим нерфолда — каза тя, докато Риналу издигаше нагоре.

Въздухът над далечния хребет на вулканичния кратер беше чист и ясен, изпълнен с довяван отнякъде аромат на борова смола. Ниското утринно слънце беше започнало да разчиства облаците и мъглите, макар че все още не успяваше да наложи властта си навсякъде. Острите зъбери хвърляха дълги и тежки сенки, в които се спотайваше невидима опасност.

Едва напуснали гигантската купа на вулканичния връх, драконът и спътничката му бяха нападнати от втори нерфолд. Той беше по-малък, но и по-подвижен от първия, а запратените от него ръце летяха по-бързо.

Риналу се извиваше бясно, опитвайки се да се изплъзне от преследващите го живи копия. Те преградиха пътя му към откритото небе и го принудиха да се снижи към стръмния външен склон на кратера. Вниманието на дракона беше изцяло погълнато от тях. Затова, когато Алгира видя новата заплаха, тя не направи нищо, с което да наруши концентрацията му.

За целия си кратък живот момичето нито веднъж не беше виждало нерфолд, доскоро даже не бе чувало това име. А сега за

няколко часа срещна три и кой знае колко ли още се навъртаха наоколо. Сякаш някаква невидима сила ги привличаше към кратера, в който беше скрита магическата пирамида. Това едва ли беше случайно. Ами ако тъкмо загадъчният предмет беше причината те да са тук? Ако тъкмо до него се опитваха да стигнат през непроходимите склонове на вулканичния кратер? Каква ли можеше да е връзката между тях?

Третото чудовище запрати след тях само една от ръцете си, но тя беше огромна. Тежкото острие ги приближаваше от дясно и нищо не можеше да го спре. В отчаянието си вещицата вдигна длан и за един кратък миг между два удара на сърцето успя да призове магията. Почувства как тя преминава през тялото ѝ като живителна влага през сухото чакълесто русло на пресъхнала река. Слабата ѝ човешка ръка вече не беше нейна. Беше просто инструмент, през който се изливаше някаква ужасяваща чужда мощ. Животът ѝ не беше неин, защото беше разменна монета в сделка за живота на дракона. Жизнената ѝ сила беше цената, която магията изискваше за помощта си. И Алгира я плати без да се колебае. Точно преди живото копие да прободне смъртоносно Риналу, на пътя му се изпречи непробиваема стена, изтъкана от бледосиня защитна магия.

Драконът изненадано погледна към дясното си крило, доловил тихия тътен, който се разнесе някъде откъм гърба му. Отдъхна си с облекчение, когато видя вещицата на седлото, но веднага след това тревогата му се засили. Главата ѝ беше клюмнала безсилно надолу, а дългите ѝ червени коси се мятаха в безпорядък пред лицето. Изглеждаше сякаш просто е заспала, но Риналу знаеше, че не беше. Защото вече не чувстваше съзнанието ѝ в своето. Не чуваше бодрия ѝ глас и закачливия ѝ смях. За първи път откакто я беше срещнал, той беше останал напълно сам.

С отчайваща яснота осъзна колко се беше привързал към нея и колко щеше да му липсва, ако нещо ѝ се случеше. Плавна кацна в подножието на угасналия вулкан, далече от обсега на летящите ръце на нерфолдите. Внимателно изсипа момичето на земята, като я подпираше с крилото си, доколкото можеше. Тъничкото ѝ тяло лежеше неподвижно, без всякаква следа от живот. Риналу се опита да пророни поне една сълза, но не успя, защото тревогата беше пресушила очите му. Пък и не вярваше това да помогне, защото тя не беше наранена. Нямаше дори драскотина, но нещо вътре в нея не беше наред.

Нямаше нищо, което би могъл да направи. Но се сети кой можеше. Лечителят и конят му бяха ранени. Едва ли бяха успели да се отдалечат много от мястото на вчерашната им среща. А Риналу имаше много добра памет за места. И дори още по-добра — за миризми. Все пак беше ловец. Сграбчи безжизнената Алгира в ноктите си и бързо се издигна.

* * *

Драконът се появи изневиделица от ясното небе, внезапно и неочаквано като лятна буря. Човекът ужасено се опита да избяга, но крилатото чудовище прегради пътя му за отстъпление с опашката си. Вперил поглед в грамадния звяр, лечителят не я видя и се спъна в нея. Озова се на земята, а гигантската глава се надвеси над него. Това бяха последните мигове от окаения му живот. Когато смъртта благосклонно се забави, мъжът неуверено приседна и неразбиращо изгледа затворената муцуна на Риналу. Тя леко, но настоятелно побутваше безволево отпуснатото тяло на вещицата.

— Искаш от мен да се погрижа за господарката ти? — Лечителят посочи въпросително с ръка първо към себе си, после към Алгира.

Риналу кимна утвърдително и бавно отстъпи назад, като не изпускаше човека от поглед. Крилете му нервно потрепваха, а опашката му се стрелкаше наляво-надясно. Но само някой, който го познаваше достатъчно добре, би могъл да разбере колко беше уплашен.

Лечителят допълзя до момичето без да се изправя и постави ръка на челото ѝ. Отвори клепачите на едното ѝ око и разтревожено го огледа.

— Така, така. Да видим? Не се притеснявай, тя е в добри ръце. Ще я излекувам, ще видиш... Нищо работа... — Той се опитваше да успокои дракона, но повече се опитваше да успокои себе си. Изобщо не искаше да мисли каква щеше да бъде съдбата му, ако не успееше да спаси младата вещица.

Дишането ѝ беше съвсем плитко, а пулсът едва се напипваше на тънката ѝ китка. Лечителят обаче се притесни повече от това, че зениците ѝ не се свиваха от светлината. Той няколко пъти засенчи

слънцето с длан и после го остави да блесне върху лицето ѝ. Видимо недоволен от липсата на реакция, мъжът свали на земята голямата торба, която носеше на гърба си. Бръкна вътре с две ръце и след кратко ровичкане извади малка дървена кутийка. Отвори капачето ѝ, украсено с два преплетени червени символа, и гребна от съдържанието ѝ с върха на нокътя на малкия си пръст. Сбърчи недоволно носа си от силната миризма и размаха пръста с лекарството пред лицето на Алгира. Първо по-бързо, после по-бавно. Когато това не даде резултат, го набута в дясната ноздра на момичето.

Изпънал дългата си шия, Риналу следеше всяко негово движение. Когато тялото на приятелката му се разтресе от спазми, той раззина устата си и нададе тих, но много дълбок гърлен рев. Алгира отвори очи и след миг блуждаещият ѝ поглед спря върху дракона. На лицето ѝ се изписа болезнена усмивка и тя протегна ръце към него, а той сякаш пощуря от радост. Изплезил огромния си грапав език и понечи да я оближе, а тя едва успя да го спре с немощен още жест. Драконът с лекота щеше да свали кожата от лицето ѝ, ако го беше оставила.

— Благодаря ти! — дрезгаво промълви Алгира.

— Няма за какво — едва успя да изрече лечителят, докато ѝ помагаше да се изправи. — Драконът ти ме остави с впечатлението, че се боря за спасението не на един, а на два човешки живота.

Алгира се усмихна лъчезарно, докато бледото ѝ лице бавно възвръщаше нормалния си цвят:

— Той не е мой. Или поне не повече, отколкото аз съм негова. Ние сме приятели. — Тя ласкаво погали Риналу по гърлото, докато драконът безуспешно се опитваше да се увие около нея като змия.

— Ти си приятел... с дракон? Мислех, че си го покорила с някаква магия?

— В известен смисъл е точно така. Защото на света няма по-могъща магия от приятелството и любовта. Какво се случи с мен?

— Беше в безсъзнание. Почти не дишаше. Беше доста близо до състояние, от което никой не би могъл да те върне. Това се получава най-често при силен удар по главата, затова огледах внимателно твоята, но не намерих следи от травми.

— Какво друго би могло да е? — тя се наведе, за да му помогне да прибере разхвърляните кутийки и снопчета билки обратно в

торбата. Олюля се и щеше да се озове обратно на земята, ако той не я беше подхванал.

— Понякога, много рядко, млада и неопитна вещица надценява магическите си умения и се оказва неподготвена за последствията — криво се усмихна лечителят, после някак между другото попита:

— Какво стана с Колхадон, успя ли да го намериш?

Ведрото допреди миг лице на Алгира внезапно посърна. Тя виновно наведе глава:

— Не, съжалявам. Издъхна в ръцете ми и нищо не можах да направя. После се усмихна едва забележимо:

— Но успях да спася тайната му. Ето, виж!

Тя протегна напред ръката си и създаде малко, но стабилно кълбо от защитна магия пред изправената си нагоре длан. Лечителят го изгледа възхитен, докато отблясъците от бледосиньото сияние танцуваха по лицето му. След това извика ужасено:

— Спри веднага, глупачке! Твърде слаба си за това, то едва не те е убило преди малко...

— Щях да загина не защото бях слаба, а защото не знаех колко изтощителна може да е магията. Сега вече знам и мога да преценявам кога да спра.

Риналу не хареса крещенето. Пастта му, подобна на пещера пълна с блестящи бели сталактити и сталагмити, се разтвори над лечителя. Човекът замръзна на място и погледна умолително Алгира:

— Но аз ти помогнах, спасих те... Би ли накарала чудовището си да се отдръпне малко?

— Не мога да го накарам да направи каквото и да било. Но мога да го помоля и да се опитам да го убедя. Той е разумно същество като теб и мен и има не по-малко силна собствена воля. А когато си науми нещо, инатът му е по-голям дори от моя. Но аз такъв си го харесвам — и Алгира почеса Риналу отстрани на главата, точно до огромното му жълто око.

— Какво знаеш за магията и вещиците? За мен самата това е нещо ново — с лека тревога призна тя.

— Ами всъщност ти си първата, която лекувам. Имаш късмет, че веднъж друг лечител спомена за състояние, подобно на твоето. От него разбрах какво се прави в такъв случай. Добре, че носех от това

лекарство. То се извлича от една рядка билка и е безценно. Предназначението му е съвсем друго... Значи наистина си вещица?

Алгира се завъртя игриво пред невярващия му поглед:

— Да, защо? Не приличам ли?

— Твърде красива си за вещица!

Риналу не разбираше нито дума от разговора между хората, пък и той не го интересувахе. Но внимателно следеше реакциите на Алгира, всяка промяна в стойката на тялото и изражението на лицето ѝ. И когато момичето смутено потрепна и бавно се изчерви, той възприе това като покана:

— Нещо лошо ли каза? Сега вече може ли да го изям? От битката с нерфолдите и тревогите около теб ужасно огладнях!

Алгира не издържа и избухна в звънлив смях, а сключените ѝ от удивление вежди се изправиха. Опита се да успокои ужасения и все още не смеещ да помръдне човек:

— Мъничкият Риналу ли те уплаши? Но защо, та той е толкова добър.

И муха не би наранил, нали Рин?

Драконът разпери могъщите си криле и разтърси врата си. После кимна с триъгълната си глава:

— Така си е. За какво ми е да убивам мухи, та те не стават за ядене. Някои други неща обаче... — и той с възжеление погледна към добре охранения лечител.

3. ДРАКОНОВОТО ЯЙЦЕ

То лежеше кротко на голата скала, забравено от всички, никому ненужно. Ако беше живо, може би щеше да се обиди, но жестокият свят му беше спестил това огорчение. За да чувстваш, трябва да си жив, а малкото драконово яйце не беше. То носеше в себе си обещание за живот, пълен с надежди и разочарования, с щастие и мъка. Цял живот, събран в едно малко безжизнено камъче.

Яйцето нямаше спомени за майка си. Не знаеше коя беше тя, нито преди колко време го беше снесла. Но щеше да познае топлият ѝ глас, галещ съзнанието му. Вече го беше чул веднъж и нямаше как да го сбърка. Не беше живо, но понеже беше драконово яйце не можеше и да умре. Можеше да чака хиляди години преди да се излюпи. И никой не знаеше колко време вече беше чакало. Вековете преминаваха покрай него без да го засегнат. Битки се печелеха или губеха, издигаха се или пропадаха в забвение цели империи. Лишено от нежните майчини ласки, скрито от топлиите лъчи на слънцето, яйцето чакаше.

Някъде далече над него се разнесоха приглушени звуци на стържещ метал. Постепенно те станаха по-силни и като че ли започнаха да се приближават. Звънтящи удари отекнаха в скалите. Към тях се прибавиха човешки гласове. Първо едва доловими, после все по-ясно различни. Мъже се караха на някакъв си техен език. Спореха ожесточено за нещо и в един момент стигнаха до съгласие. Инструментите им заработиха още по-усърдно, насърчавани от някой и друг доволен възглас.

Прах, пясък и малки камъчета се посипаха върху драконово яйце. Един по-голям камък тупна наблизо. Високо в свода на пещерата се появи малък отвор. За пръв път от много години слънчеви лъчи погалиха черупката му. Скоро към нежното им докосване се прибави и грубият алчен допир на нетърпеливи човешки ръце. Опитваха се да го събудят, но безуспешно. То щеше да откликне само на един зов. Само един глас можеше да го призове към живот. Когато времето беше

подходящо и когато наоколо беше безопасно, майка му щеше да го повика. Само тя и никой друг.

* * *

Седнал в огромен пурпурен стол в просторния си кабинет, кралският съветник Хаймдес гледаше към ясното небе през решетките на прозореца. Мислите му се носеха надалече, там където бляновете и мечтите се превръщаха в план за действие. Той блажено се изтегна назад, потъвайки в мекото кресло. Нямаше проблем, с който да не може да се справи. Изковаваше реалността с желязна воля и безкомпромисна решителност. И нищо не можеше да го спре. Той вече управляваше тези земи и скоро властта му щеше да се разшири. След като прегазеше орките и варварите, след като удавеше бунтуващите се срещу властта му в собствената им кръв, господството му щеше да е пълно.

Ако само успееше да си намери и дракон... Съветникът беше като паяк, плетящ огромната си паяжина из цялата страна. Неотдавна мрежата му от съгледвачи и доносници беше трепнала от новината за открито драконово яйце. И много скоро той щеше да го притежава. Щеше да отгледа дракончето и да го дресира. Щеше да го превърне в огнен меч в могъщата си десница. С който да всява страх и да наказва непокорните. Да, очакваха го светли и славни дни. Хората щяха да треперят само от споменаването на името му. И което беше по-важното — децата им щяха да запомнят това име.

Но първо трябваше да открие яйцето. Това беше един от онези проблеми, които Съветникът отдавна се беше научил да решава. Прилагаше все един и същ прост, но достатъчно ефикасен метод, който разчиташе на човешката алчност. Щеше да му струва съвсем малко пари да наеме отряд от опитни главорези, които да свършат работата. Дори познаваше хора, които щяха да го направят без пари. Например онзи едрият дезертьор, как му беше името? Салда...? Салде...? Името му всъщност нямаше значение. Хаймдес държеше сестра му, така че онзи глупак щеше да лази в краката му и да лиже земята под тях, за да му угоди. Дори само за едно обещание за кратка среща с нея.

С писмена заповед Съветникът прати още един легион в разбунтувалата се провинция Индерсина. С устно нареждане — нова наложница в покоите си. Досегашната вече му беше омръзнала, време беше да я смени. После подписа екзекуцията на трима дръзнали да оспорят властта му. Тя беше хубаво нещо и в моменти като този Хаймдес ѝ се наслаждаваше. Да, денят започваше добре.

* * *

Риналу тръгна на лов малко преди първите слънчеви лъчи да се покажат над заснежените планински върхове. Мракът никак не му пречеше, очите му виждаха чудесно в него. А Алгира не обичаше да го гледа как се храни. След толкова месеци заедно, тя все още потрепваше в погнуса, а съзнанието ѝ болезнено се сгърчваше. Затова той се опитваше да ѝ спести гледката.

Издигна се в тъмното още небе, наслаждавайки се на свежия утринен въздух. Рееше се над гората невидим и нечул. Внезапна и безшумна смърт.

Ноздрите му пулсираха докато чувствителният му нос рисуваше карта на миризмите. Трябваше само да реши какво иска за закуска. Колебаеше се между добре охранен вълк и много болна кошута.

Наклони се наляво и пое след умиращата сърна. Скоро я видя между дърветата, почувства топлината на тялото ѝ, чу неравномерното биене на сърцето ѝ. Присви криле и се гмурна надолу, намерил пролука между дървесните стволове. Острите нокти на краката му се разтвориха, готови да я сграбчат.

Драконът прекъсна атаката си толкова плавно и гладко, че сърната дори не разбра колко близо до нея бе прелетяла смъртта. Причината за спасението ѝ беше далечен метален звън. Стадо овце отиваше на паша в търсене на най-вкусната и сочна трева.

Все още напълно невидим на фона на черното небе, Риналу направи два кръга над рунтавите животни. Чувствителните му към топлина очи набелязаха три болни тела в края на стадото. Двете едри кучета пазачи започваха да стават нервни, може би го подушваха, или пък усещаха присъствието му с някакво друго свое сетиво. Те жално

заскимтяха и се прилепиха плътно до своя стопанин, който не подозираше за спотаилата се над главата му опасност.

Алгира категорично му беше забранила да напада хората и добитъка им. И винаги му беше много сърдита, когато не я слушаше. Но той обичаше да я дразни от време на време. Не много, само мъничко. Погледът ѝ блясваше по особен начин, когато му беше бясна. И въздухът около нея ставаше един такъв странен, като по време на буря. Подобната ѝ на огън коса се развяваше назад като жива, а вещицата дори не забелязваше... Пък и животните бяха болни и стари, носът му потвърди това, което зрението му вече знаеше.

На третия си заход драконът грабна две от избраните овце и все така незабелязан от никого се отправи към близката горичка. От бедните твари се носеше едва доловима непозната миризма, но пък иначе бяха вкусни. Е, не колкото онези от... Лека дрямка го залюля и понесе нанякъде. Не, не можеше да спи сега. Трябваше вече да се връща при Алгира, тя щеше да се разтревожи не на шега, ако се забавеше. Ей сега ще излети, само да...

* * *

Когато Алгира се събуди, драконът още не се беше върнал. Студът неприятно боцкаше босите ѝ ходила и щипеше бузите ѝ. Зимата вече се задаваше и все по-често сутрин падаше есенна слана, вместо лятна роса. Дърветата свенливо се опитваха да прикрият голотата си, но малкото им останали листа тихо шептяха „Идва студ“. Вещицата се протегна лениво, докато изтриваше лицето си с утринната влага. Огледа се сънено наоколо и в следващия миг се събуди напълно. Строени в широк кръг, паднали на едно коляно, дузина тежковъоръжени войници гледаха право към нея. Предводителят им се приближи почтително и я поздрави с отработен командирски глас:

— Добро утро, Вещице. Драконът ти е в беда. Ако искаш да му помогнеш, ще трябва да ни придружиш.

Алгира не прие думите му на доверие, а веднага повика Риналу с обезпокоената си мисъл. Когато той не ѝ отговори, тревогата избухна в нея като летен пожар в сухата степ.

— Ще почакаме да се върне! — каза тя неотстъпчиво. Беше готова на мига да се обгради със защитна магия, ако се опитаха да я нападнат. Но едва ли целта им беше да я убият, защото тогава не биха я чакали да се събуди. Искаха нещо от нея. Тя не вярваше, че ги интересува съдбата на дракона. Навярно целяха нещо друго, но като не им се подчини, тя искаше да провери какви точно са дадените им нареждания спрямо нея. Отдъхна си малко, когато капитанът уважително кимна, тропна по земята с металните подметки на ботушите си и се върна обратно при хората си.

Вещицата предпазливо разпростря съзнанието си наоколо като тънка неуловима мъгла. Докосна се до умовете на мълчаливите бойци, но там не откри нищо друго, освен категоричната заповед да я съпровождат без да я нараняват. Когато слънцето се издигна в небето, тя реши, че няма смисъл да чака повече. Приблжи се до неподвижните като каменни статуи войници, а те се изправиха и я поканиха да ги последва. Конете им бяха вързани наблизко. Ездачите умело яхнаха своите, а на нея предложиха стройна снежнобяла кобила с майсторски изработено седло. Момичето недоверчиво я възседна, очаквайки всеки момент да се озове на земята.

Алгира никога дотогава не бе яздила кон. Това беше привилегия, запазена само за благородниците и кавалеристите, а тя не беше нито едното, нито другото. Остана възхитена от животното, което бяха довели специално за нея. То пристъпваше меко и елегантно. Дресираната му походка изобщо не можеше да се сравни с грубото тръскане от тежките стъпки на Риналу. Но само при мисълта за дракона една малка сълзица изби в ъгълчето на окото ѝ. Нямаше нищо, което не би дала, за да почувства отново под себе си твърдият му и неравен ход.

Яздеха по-скоро тържествено, отколкото бързо. Войниците бяха обградили момичето от двете страни в почетен кордон. Лъчите на невидимото слънце с мъка си пробиваха път през плътните дървесни корони. Изтощени от дуела си с гъстите клони, пратениците на светлината уморено полягаха на меката дъхава трева. В късния следобед златистият покров на вековния лес започна постепенно да оредява. После внезапно свърши, а тесният павиран път се изви нагоре по полегатия склон на един самотен хълм. На върха му беше построен огромен дворец, издигащ се сякаш до самото небе. Островърхите му

позлатени кули блестяха ярко на слънчевата светлина. Някои от тях бяха съединени с ефирно изглеждащи мостове, които приличаха на каменни дантели. Лекият вятър си играеше с многобройните знамена, като ту ги развяваше, ту ги оставяше да увиснат безволно за миг, преди отново да ги подхване.

Замъкът беше колкото красив, толкова и непристъпен. Високите му крепостни стени бяха обградени от широк ров, пълен с жабунясала вода. Масивният дървен мост, по който влязоха в крепостта, се вдигна веднага след тях, пораждайки в Алгира усещането, че е дълбоко уважавана затворничка. Това чувство се засили още повече, когато поискаха от нея да им предаде оръжията си, уверявайки я, че тук е в пълна безопасност. Капитанът я поведе по пищните стълбища и декорираните със златни орнаменти коридори на двореца. Дебели килими заглушаваха стъпките им, а по стените висяха щитове и изумително красиви картини и гоблени, изобразяващи ловни и бойни сцени.

Всички срещнати се отнасяха с нея като с кралица. Придворните дами я обгърнаха с внимание и любезности, които ѝ бяха непривични. Изкъпаха я в сияйна перлена вана, пълна с топла вода и благоуханни масла. Облякоха я в разкошни снежнобели дрехи, които свободно се спускаха по тялото ѝ. Нахраниха я с блюда, каквито никога преди не бе вкусвала. Храната беше радост за очите, наслада за обонянието и пиршество за небцето. Но във всеки жест и поглед, във всяка протегната ръка и изречена дума, Алгира усещаше мъката на хората по без време починалата им кралица. А сърцето ѝ се свиваше от тревога за Риналу, въпреки топлите грижи и изисканото великолепие.

Как ли не се опита да ускори срещата си с човека, който знаеше какво се бе случило с дракона? Все така протягаше съзнанието си към това на Риналу и все така той мълчеше. Момичето още не знаеше защо беше тук и какво щяха да поискат от него в замяна на помощта си. Тя надничаше в главите на хората около себе, сякаш прелистваше страниците на книга. Мислите им бяха заети с дребните ежедневни грижи, а под тях уплашени се криеха плаха надежда и уморена любов. Но никой не знаеше нищо за летящи чудовища. Скоро ѝ пожелаха лека нощ и я оставиха сама в огромна стая със спускащ се от тавана полупрозрачен балдахин. Алгира се въртеше, мятеше и потъваше в

огромното пухесто легло, а сънят все не идваше. Тази нощ вещицата спа малко и неспокойно.

Събуди се дълго преди изгрева на слънцето и слушаше как огромният дворец бавно оживява. Откъм кухнята се разнесе едва доловимо дрънчане на съдове. Малко след смяната на караула с отмалял тропот на копита пристигна някакъв нощен конник. Каква ли вест носеше в мрака? Сякаш недоволен, че беше събуден, мостът се вдигна след ездача с тихо скърцане. Отнякъде долетя приглушеният крясък на стреснат бухал. Вътрешният двор започна бавно да се изпълва с глъчка. Облечена в дълга бяла нощница, Алгира неспокойно обикаляше спалнята, която ѝ бяха предоставили, а погледът ѝ нетърпеливо сновеше между прозореца и вратата.

Стори ѝ се, че минаха векове, преди най-накрая цял рояк от придворни дами да се изсипе в стаята ѝ. След като се увериха, че вече се беше събудила, те отново я изкъпаха, като едва ли не я носеха на ръце. Погрижиха се за косата ѝ, оформяйки я във високо вдигната прическа. Украсиха ушите ѝ с леки рубинени обеци. Сложиха на главата ѝ изящна диадема, богато инкрустирана с диаманти. Окичиха ръцете, краката и шията ѝ с фино изработени искрящи бижута. В сравнение с тях скромната гривна, направена от баща ѝ, изглеждаше като схлупена хижа до кралски палат. Поискаха да ѝ я вземат, но тя не им я даде. Премениха я в елегантна морскосиня рокля, украсена със златни и сребърни бродирани мотиви. Обуха тънките ѝ крака в прекрасни тъмнокафяви ботушки. Алгира не можа да познае прелестното си отражение, когато го мярна за миг в едно от огромните стенни огледала.

Неколкократно отклониха молбата ѝ да си получи обратно дрипавата бледозелена рокля, ушита навремето от майка ѝ. Когато накрая все пак я донесоха, тя беше изпрана и старателно закърпена и изглеждаше по-хубава от нова. Вероятно цяла нощ бяха работили по нея, защото някои по-износени места бяха заздравени с допълнителни шевове и парчета фин плат. Деколтетото и гърбът пък бяха украсени с изящни бродерии. Трогнатата Алгира им благодари и я прибра под бялата си хермелинова наметка, пристегнатата с широк кожен колан.

Оръжията обаче така и не ѝ върнаха, и тя се чувстваше някак си гола и беззащитна без привичната тежест на лъка и колчана върху тънките си рамене. И всичките елегантни и зашеметяващо красиви

дрехи не можеха да променят това. Облекчено въздъхна, когато най-накрая я въведоха в огромна, пищно обзаведена зала. Красивите резбовани колони, които крепяха тавана, изглеждаха твърде тънки и крайно недостатъчни за отговорната си задача.

— Съветник Хаймдес — представиха придружителките ѝ седящия в далечния край на помещението мъж. После се поклониха ниско и безшумно се изнизаха. Останаха само няколко високопоставени сановници и около двадесетина войника, подредени в почетна колона покрай една от стените. Очите им напрегнато следяха всяко движение на вещицата.

Човекът, заповядал убийството на майка ѝ и на майката на Риналу, беше толкова близо до нея, че тя прехапа устни и сведе поглед, за да не издаде блесналата в него омраза. После каза, колкото се може по-любезно:

— Много хубав замък.

Това беше най-милото нещо, което успя да изцеди от себе си. И дори то ѝ струваше огромно усилие.

Гласът на Хаймдес прозвуча изненадващо благо и мелодично:

— О, този не е кой знае какво, просто е единственият в цялата ви окаяна провинция. Кралският дворец, който е издигнат в столицата, е много по-голям и добре обзаведен.

Убедена, че е приключила с размяната на безсмислени учтивости, Алгира се опита да повдигне въпроса, заради който беше дошла:

— Разбрах, че с дракона ми се е случило нещо лошо и Вие бихте могли да му помогнете?

Съветникът носеше странно изглеждаща корона. Тя покриваше голяма част от главата му и приличаше повече на шлем. Беше полирана до блясък и ръбовете на двата удебелени пръстена около челото улавяха и отразяваха всеки лъч светлина. Вградените в улея между тях бледосини сапфири сияеха ослепително. Весели слънчеви зайчета се гонеха безгрижно в просторната зала, следвайки и най-лекото движение на мъжа. Той самодоволно посочи символа на властта си и лениво се усмихна, очевидно наслаждавайки се на изписаните в погледа на вещицата покорство и смирение.

— Харесва ли ти? Платих за нея цяло състояние. Но пък си струваше всяка жълтица, защото предпазва съзнанието ми от теб и

посестримите ти. Нали не си помисли, че просто ще влезеш тук и ще ме омагьосаш?

Едва сега Алгира осъзна, че чуваше думите, но не достигаше до съзнанието на Съветника. Неволно се замисли дали всички владетели не носеха корони, за да защитават умовете си от чуждо влияние.

— Короната Ви също е много красива. Но аз исках да питам за дракона...

Хаймдес я прекъсна доста грубо и нетърпеливо:

— Имам нужда от помощта ти, вещице.

Тя настръхна под тежкото си хермелиново наметало:

— Тук съм единствено заради дракона си!

— Ще стигнем и до него. Но понеже съм домакин, нека започнем с моя проблем. С немалки усилия успях да се сдобия с едно драконово яйце. Но въпреки упоритите опити на много хора, изкусни в различни занаяти, то отказва да се излюпи. Какво ли не пробвах — поливах го с вино и мед, нагряхах го, горях го. Една от твоя вид дори му баеше някакви заклинания. Но аз все още притежавам просто един безполезен камък, при това — доста скъп. Затова си помислих, че човек като теб, който може да чува мислите на хората и да говори с драконите, би могъл да се справи там, където другите се провалиха.

— Какво точно искаш от мен? — захвърлила всяка любезност сви безразлично рамене Алгира.

— Трябва да ми помогнеш. Да убедиш дракончето да се излюпи от яйцето и да го накараш да ми се подчинява. Давам ти един ден за размисъл и после очаквам отговора ти.

— Искаш от мен да сложа огнено оръжие в ръцете ти? Да ти дам още повече сила и власт, за да държиш хората в подчинение? Да ти помогна да поквариш още едно чисто сърце и да изпълниш със злоба и омраза още една невинна душа? Не, не ми трябва цял ден. Отговорът ми е готов още сега, но няма да ти хареса.

Зъбите на Съветника изскърцаха гневно:

— Помисли малко, преди да ми отказваш. Нямах да те моля, ако не разполагах със средство, с което да те накарам да ми помогнеш. Държа в ръцете си живота на някой, който ти е много скъп.

— Всички хора, които бяха близки до сърцето ми, са отдавна мъртви.

Някои от тях — по твоя заповед. Нямах нищо.

— Не съм казал, че е човешки живот. Вещицата трепна, сякаш прободена от стрела.

— Ти си бил! Какво си му направил? Отвратително изчадие, какво си направил на дракона ми?

— О, добре е, нищо му няма. Но дали и кога ще се срещнете зависи само от теб. Дали ще живее, или ще умре в ужасни мъки, докато хората ми го мушкат, кълцат и режат — решаващ ти. Пак те питам, тук и сега: ще ми помогнеш ли? Ще направиш ли това, което искам от теб?

Алгира едва сдържа напиралците в очите ѝ сълзи. Не можеше да си позволи да покаже слабост, трябваше да бъде силна.

— Ако дори една люспичка падне от главата му, ще отпирищ магията си и ще те размажа като муха. Нито многобройните ти войници, нито скъпата ти корона ще те спасят. Дори не ми трябва магия, с нокти ще издера очите ти!

Всички в залата притихнаха, а стражите с тих, но отчетлив звън застанаха между вещицата и Съветника. Трима от тях отрязаха пътя ѝ към изхода, а няколко телохранители издигнаха щитовете си пред Хаймдес. Стрелците опънаха лъковете си и една дузина стрели се насочиха право в задъхано туптящото ѝ сърце. Тя бавно овладя гнева си, а свитите ѝ пръсти, забити до болка в дланите ѝ, леко се отпуснаха. Тръсна глава и няколко кичура огнена коса, освободили се от сложната прическа, покриха пламналите ѝ бузи.

— Твоя затворничка ли съм?

— Не, разбира се, че не. Свободна си да си тръгнеш, когато пожелаеш. Но съм убеден, че няма да го направиш, преди да научиш това, заради което дойде. Нямам полза от теб, ако те държа тук против волята ти. Можеш да ми помогнеш, единствено ако решиш, че го искаш. Затова хората ми те обсипаха с такова внимание и разкош. Надявах се изтънчената обстановка, дрехите, бижутата и времето, прекарано при нас, да те направят по-сговорчива. И все още се надявам.

Съветникът махна с ръка към войниците си и те отново заеха предишните си места, демонстративно оставяйки пътя за бягство открит.

Той добре знаеше, че Алгира не би могла да си тръгне. Тя го изгледа продължително, търсейки в очите му някакъв признак на жал

или състрадание. Но там имаше само стоманеносива жестокост. Последната следа от човечност, останала у Хаймдес, лежеше удавена на дъното на безкрайно дълбока бездна от властолюбие, омраза и страх. Нямаше изход. Можеше да спаси Риналу само като погуби себе си. Като помогне на Съветника да се сдобие с ужасяващо оръжие, което той без съмнение щеше да използва, за да подчинява и убива. Но ако допуснеше дракона да загине, тя щеше да загуби частица от душата си. И цял живот нямаше да може да си го прости. Защото вината за смъртта му щеше да е нейна, и само нейна. Риналу представляваше интерес за Съветника единствено като инструмент, с който да бъде сломена волята ѝ. Сърцето на вещицата беше изпепелено от мъка, но тя съобщи решението си с безизразен глас:

— Донесете ми яйцето. Искам да го видя и да говоря с него.

Сякаш едва дочакали думите ѝ, в залата се появиха две жени. Те стъпваха толкова леко и грациозно, че сякаш плуваха над пода. Носеха голяма червена възглавница, върху която спокойно си почиваше драконовото яйце. Цялото това внимание вероятно беше чисто ритуално. Доколкото беше известно на Алгира, на света не съществуваше сила, способна да унищожи яйцето. Може би някаква магия би могла, но вещицата не познаваше такава.

Тя протегна ръце към облия камък, който от векове беше затвор за малкото огненишащо създание. Лесно достигна до дремещото му съзнание. То се интересуваше единствено от майка си и само с нея искаше да говори. Алгира го увери, че ще направи всичко възможно да я открие. Нямаше начин да накара неродения още дракон да напусне уютната си черупка. А и Риналу никога не би ѝ простил, ако платеше такава цена за свободата му.

Ситуацията изглеждаше безизходна. Правилата на играта бяха срещу момичето. Но какво пък, ако това беше начинът да спаси приятеля си, тя щеше да я играе. Никой не знаеше за драконите толкова, колкото знаеше тя. Хората трябваше да приемат на доверие това, което тя им кажеше, защото нямаше как да го проверят. А Алгира знаеше, че лъжата се крие най-добре между няколко истини. И скоро имаше първите частици от нещо, което наподобяваше малко на план. Още суров и недооформен, но може би щеше да свърши работа. Или поне да ѝ даде време да измисли нещо по-добро.

Вещицата се обърна към Съветника с хладно презрение:

— Добре, ще ти помогна. Но трябва да знаеш, че дракончето ще се отзове само на гласа на майка си. И няма никакъв начин да го заблудя, че това съм аз.

— Каза, че ще ми помогнеш, но не ми даваш нищо?

— Не съм свършила. Имам идея, но ще ми трябва друга жена, с много особено устроено съзнание. С нейна помощ смятам да изиграем една малка сценка. Ще се опитам да убедя яйцето, че тя е майка му, но е много болна и слаба, и не може да говори. То ще усеща съзнанието ѝ, но няма да успее да общува с нея, защото тя все пак не е дракон. А аз ще играя ролята на посредник между тях, като се преструвам, че му предавам това, което тя ми казва. И дано то ми повярва и реши да се излюпи.

Планът ѝ си имаше своите пропуски и недостатъци и не беше особено убедителен. Но стъпваше на няколко добре известни факти за драконите и Алгира се надяваше, че ще успее да заблуди Съветника поне за малко. Той обаче я погледна с подозрение:

— Откъде да знам, че мога да ти вярвам?

— Защото искам да си получа обратно дракона. Невредим, ако е възможно. И щом за целта се налага да ти помогна — така да бъде.

Строиха пред нея всички придворни дами и вещицата започна да ги проверява една по една. Гледаше в очите им, преценяващо плъзгаше пръсти по оформените им в съвършени прически коси. На една дори погледна зъбите, но се уплаши да не преиграе. Всъщност просто се преструваше, защото знаеше, че не ще открие между тях тази, която търсеше.

— Някоя от тези не е подходяща. Нямате ли други момичета, по-обикновени. Не такива, които целия си живот са прекарвали в двореца. Искam селски деца, от малки свикнали с мириса на гората, мокрени от дъжд и ношували на открито. Търся свободното съзнание на същество, живяло дълго време сред природата. Толкова ли е трудно да го разберете?

Надменното поведение не ѝ беше присъщо. Тя с мъка задържаше пред лицето си маската на жестока и могъща повелителка, защото такъв беше образът, който Съветникът и хората около него очакваха да видят. Всички те, дори и Хаймдес, бяха свикнали да се подчиняват на властни и волеви натури. И ако искаше да има някакъв шанс, Алгира трябваше да се превъплъти точно в такъв човек.

Показаха ѝ прислужнички, шивачки, камериерки и готвачки, но тя отново не одобри никоя. Дъщерята на коняря изглеждаше подходяща, но вещицата отхвърли и нея.

— Има няколко жени в затвора, но те едва ли ще ви свършат работа... — започна плахо един чиновник от свитата на Съветника, но Алгира го прекъсна:

— Аз ще преценя това. Доведете ги тук, искам да ги видя!

Младата вещица надменно вирна нос и заразглежда красивите фрески по тавана. После обиколи цялата зала, наслаждавайки се на късния есенен пейзаж навън. Позлатените от последните листа стволоче придаваха на дърветата кралски вид. Голите им върхове се полюшваха леко и разказваха някаква приказка, стара като света. От цялата гора лъхаше усещане за свобода, така опияняваща и примамаваща, че Алгира неволно посегна с ръка към един от многобройните прозорци. Те бяха обезопасени с дебели метални решетки, здраво зазидани в стената. Момичето не погледна никого, докато пред нея не се подредиха шест окаяни създания, облечени в дрипави дрехи и покрити с пепел и кал. Тя ги изгледа с престорена погнуса. После започна да влиза в съзнанията им едно след друго.

Първата беше единствено дете, а втората имаше по-голяма сестра. Третата се бе грижила за малкото си братче преди войниците на Съветника да я изтръгнат от родния ѝ дом. Четвъртата имаше по-голям брат. Едър и силен, гордост на родителите си, тяхна помощ и опора. Като млад бил опитен ловец, по-късно станал отличен войник. Вещицата отвори очи и погледна момичето пред себе си. Малко пониско от нея самата, с едро, макар и не лишено от известна грация тяло, то имаше очите на Салдемир. Не беше нужна никаква магическа дарба, за да се доловят приликите.

— Тази! — Алгира сама се учуди колко категорично прозвуча гласът ѝ.

— Тази? Точно тази, сигурна ли си? — в очите на Съветника се мярнаха опасни пламъчета. Той започваше да подозира нещо.

— Трябва да слушате „Говорещата с дракони“ и да изпълнявате всичко, което ви каже. — Въздухът около тялото на вещицата изведнъж придоби цвят и тежест. Стана бледосин и плътен. Всички неволно се отдръпнаха крачка назад.

Лиандра, сестрата на Салдемир, се изплю в лицето ѝ и с отвращение изкрещя:

— Да пукнеш дано! Защо помагаш на тези изверги, защо им служиш с магията си. За тях ти си просто инструмент. Ще те захвърлят в мига, в който вече не си им полезна. Нима не осъзнаваш какво правиш? Как може да си толкова глупава?

Образът, който Алгира с толкова труд бе изградила, заплашваше да се срине и да разкрие уплашеното и уязвимо дете, свило се отдолу. Тя не можеше да го допусне, трябваше да направи нещо. Вещицата звучно зашлеви момичето по бузата и за миг видя ужаса, проблеснал в очите ѝ, преди омразата да го залее и удави. Опита се да навлезе дълбоко в ума ѝ, да я успокои, да ѝ обясни, че иска да помогне. Но никога досега не беше попадала на по-опърничаво и непокорно съзнание.

Алгира бавно изтри слюнката от лицето си и изгледа присъстващите в залата с тежък поглед. Някакво момченце ѝ донесе кърпа и побърза да се отдръпне. Останалите внезапно проявиха небивал интерес към гоблените по стените, пъстрите килими по пода или кованите полилеи, висящи от тавана. Никой не смееше да срещне погледа ѝ.

Вещицата използва моментното смущение и тихо прошепна към сестрата на Салдемир:

— Всичко е наред! Брат ти ме изпраща, дошла съм да ти помогна.

Прави точно каквото ти казвам и скоро ще се измъкнем от тук.

Омразата и презрението в очите на Лиандра избледняха, после напълно изчезнаха, изместени от нарастващо удивление. След проявеното непокорство девойката бе очаквала жестоко наказание и бърза смърт. И самият факт, че все още дишаше, беше достатъчно смайващ. Тя дори си позволи да свали веригите от своята окована надежда, изпратена на заточение някъде дълбоко в най-съкровеният кътчета на душата ѝ. Позволи си да повярва, че животът и хубавите дни за нея още не бяха свършили.

Алгира погледна към Съветника и на устните ѝ изгря тънка лукава усмивка:

— Мислех си, че ти едва ли си единственият, който знае къде се намира драконът ми. Сред подчинените ти все трябва да има още поне

двама-трима, от които бих могла да измъкна тази информация.

Ухилена гримаса на Съветника загуби частица от самодоволния си блясък, а смуглото му лице леко пребледня. Докато се мъчеше да запази самообладание, той сухо прокашля:

— Така е, разбира се, но никой от тях не е в тази зала...

— Това щеше да има някакво значение, ако способността ми да разчитам чужди съзнания се ограничаваше в пределите на това малко помещение...

Хаймдес ѝ хвърли яростен поглед, като се опитваше да прецени дали вещицата не блъфира. Но не успя да изкопчи нищо от твърдия ѝ поглед. Вдигна ръка, но се спря разколебан. Да, тя беше заплаха, която трябваше да се унищожи. Но от друга страна, може би все още я държеше в ръцете си? Може би все още можеше да му бъде полезна, загрижена за живота на скъпоценния си дракон? Войниците като един тропнаха с подкованите си ботуши, готови да изпълнят всяка негова заповед.

Западната дворцова кула се намираше близо до мощната крепостна стена и заплашително надвисваше над нея. Беше толкова висока, че от един от прозорците ѝ се виждаше зеленикавата вода на защитния ров. Този факт не убягна от вниманието на Алгира, когато тя оглеждаше залата, очаквайки да ѝ доведат затворничките. Сега беше моментът да се възползва от него, преди фалшивото гостоприемство на Съветника да се разсее като дим.

Без да губи и секунда вещицата създаде малко кълбо от защитна магия и го запрати към дебелата кована решетка, препречваща пътя ѝ към свободата. За момент желязото устоя на яростния натиск, но след това с прощален звън се предаде и излетя навън. Алгира грабна драконовото яйце от възглавницата и го притисна към гърдите си. С другата си ръка сграбчи нищо неподозиращата Лиандра и я повлече към зейналия в стената отвор.

— Сега! Тичай!

Всичко се случи толкова бързо, че хората не разбраха какво става, и никой не се опита да ги спре. След миг двете вече падаха надолу, а гладко измазаната стена на кулата се носеше покрай тях. В широко отворените очи на сестрата на Салдемир се четеше първо ужас и обвинение, после ням въпрос и накрая примирение. Тя замижа и

зачака смъртта си. Вкопчени едно в друго, двете момичета прелетяха над крепостната стена и водния ров.

На двадесетина метра над земята Алгира ги обгради в бледото сияние на защитната си магия. Синьото кълбо забави падането и смекчи силата на удара в каменния хълм. После подскочи няколко пъти и се затъркаля надолу по склона, отдалечавайки ги от двореца на Съветника. Една стрела безобидно избръмча покрай тях, а двама случайно озовали се на пътя им стражи благоразумно отскочиха встрани. Когато теренът стана равен, сферата беззвучно изчезна, освобождавайки младите жени. Лудешкото им премятане спря и те омаломощени се строполиха на земята. Светът обаче продължи да се върти пред очите им. Посоките му се бяха вкопчили в бесен дуел и яростно се нападаха и отскачаха. Явно не възнамеряваха скоро да прекратят безумния си танц.

Алгира с мъка се изправи, като се олюля и едва успя да запази равновесие. Изтръпна, когато малка група конници се подаде иззад хребета на скалистото възвишение и препусна право към тях, вдигайки прах с копитата си. Явно дръзкото измъкване на двете бегълки не бе останало незабелязано за някой от многобройните патрули на Съветника. Войниците щяха да са тук до две-три минути и да осуетят в зародиш едва оформилия се план на вещицата.

Магията беше преминала през нея и я беше опустошила и изпразнила. Чувстваше се изцедена като отдавна пресъхнал кладенец. Пресушена до край, до последна капка. Щеше да загуби съзнание, или дори да умре, ако се опиташе да обвие в защитен пашкул дори калинка. Случило ѝ се беше веднъж и тя добре познаваше признаците.

Алгира отчаяно се огледа наоколо за някакво оръжие. Тояга, клон, каквото и да е, стига да можеше да се защити с него. Но откри единствено някакъв ръбест камък. Стисна го здраво в юмрука си и подаде драконовото яйце на все още зашеметената Лиандра.

— Тичай към гората! Тя не е далече, ще успееш да стигнеш. Трябва да им се изплъзнеш и да скриеш яйцето. То е много важно и те в никакъв случай не бива да го намерят. Аз ще се опитам да ги задържа, но не знам колко дълго ще успея без силата си... Ама какво правиш?

За неин ужас сестрата на Салдемир изобщо не я слушаше. Лиандра захвърли каменното яйце на земята и с все сили се затича

право към предводителя на ездачите. Когато я доближи, той прибра меча си и с едно движение на силните си ръце я вдигна на седлото пред себе си. Докато останалите обкръжаваха озадачената Алгира, брат и сестра се прегърнаха горещо. Всеки от тях дълго бе мислил другия за мъртъв.

— Добре ли си? Направиха ли ти нещо? Ако знаеш само, колко се тревожех за тебе! Ако знаеш, колко дълго те търсих! — Салдемир скочи на земята и започна да оглежда Лиандра от всички страни, сякаш тя беше най-голямото съкровище на света.

След като се увери, че сестра му е добре, той се приближи към знатната дама, облечена в елегантни дрехи и обсипана с блестящи скъпоценности. Острото оръжие и гневните искри в очите му не предвещаваха нищо добро за тази, която навярно бе отвлякла сестра му. След миг чертите на лицето му се смекчиха, а яростта му отстъпи място на безкрайно удивление.

— Ти?! — едва успя да промълви едрият войн, докато десницата му се отпускате бавно надолу. — Едва те познах, не очаквах да те срещна тук. Имаш ли нещо общо с изчезването на Лиандра? Защото ако е така... — погледът му отново натежа под ниско спуснатите вежди.

— Не! Тя ме спаси! Измъкна ме от онова ужасно място. Каза ми, че ти си я пратил. — Лиандра също слезе от коня и се опита да препречи пътя на брат си, но той безцеремонно я избута зад себе си.

— Какво точно се случи? Как избягахте от двореца? И как оцеляхте при падането? — силуетът на Салдемир застрашително надвисна над изтощената Алгира, която вяло махна с ръка.

— Тя е невероятна! Трябваше само да я видиш как разби решетките, без дори да ги докосва. А после не знам какво направи, но нещо невидимо ни улови във въздуха и ни предпази от удара в земята. Никога не съм виждала такава магия. Коя е тя? Откъде я познаваш? Приятелка ли ти е? — Отървала се на косъм от сигурна смърт, Лиандра не спираше да бърбори.

— Магия? Ти си вещица! Ето как си подчинила дракона! — дланта на Салдемир се сви около дръжката на меча и той понечи да го извади, преди сестра му да го спре.

— Какво като е вещица? Тя е добра! Използва дарбата си, за да ме спаси. Трябва да ѝ благодариш, а не да се опитваш да я убиеш.

— Всички вещици са зли. Играят си със съдбите на хората за удоволствие, или ги използват за пъклените си планове. Постоянно ламтят за власт. С нищо не са по-добри от Съветника. И тази е същата. Трябваше да я съсека на място още първия път, когато я срещнах. Но тя така умело лъже. Сигурно използва магия, за да накара човек да повярва на всяка нейна дума. Дори ме убеди да ѝ помогна. — Войнът с ядно движение прибра меч в ножницата. Подозрение и ненавист бушуваха в сърцето му. Но едно тъничко гласче надигна глава между тях. Топлината му укроти бурята и пося семената на колебанието. Възможно ли беше точно тази вещица да е различна?

— Всички? — възмути се Алгира. — Ти колко вещици познаваш? После се обърна към Лиандра.

— Наистина те излъгах и съжaliaвам за това. Не дойдох в двореца да ти помогна, а за да намеря дракона си. Знаех, че брат ти те търси, но трябваше да се погрижа за своя приятел. Обаче в мига, в който разбрах, че Съветникът се намира в единствения дворец в цялата провинция, бях почти сигурна, че държи и теб в него. За ваше общо щастие се оказах права. Просто нямах никакво време да ти обясня всичко това, а трябваше да те убедя да ме последваш. — Алгира пусна камъка на земята. После и тя се свлече надолу. След магията сега и цялата ѝ останала сила я бе изоставила. Отпусна се безпомощно и отчаяно изхлипа.

— Хей, какво има? — Салдемир повдигна брадичката ѝ и се взря в празния ѝ поглед. Още не беше напълно готов да ѝ повярва. Дали тя не играеше някаква нейна си игра? Ами ако беше спасила Лиандра, само за да спечели доверието му? Но за какво ѝ беше нужен той, когато тя можеше да разполага с армиите на Съветника. Пък и вещицата мразеше Хаймдес, в това поне беше сигурен. В ниции други очи не беше виждал такава изгаряща бездънна омраза.

— Направили са нещо на дракона ми. Може би дори са го убили. Не знам какво са му сторили, но не усещам съзнанието му. Той беше единственият приятел, който някога съм имала. Единственият, който го беше грижа за мен.

Последните остатъци от съмнение в погледа на Салдемир се стопиха, а напрегнатото му в готовност за удар тяло се отпусна. Насреща си нямаше враг.

— Не е единственият. Аз също съм ти приятел. Едва преди три дни научих, че държат сестра ми тук. Дойдохме веднага, но все още търсехме начин за проникване в крепостта. Гарнизонът е многоброен и добре обучен, а стената е непревземаема. Пряка атака не би имала никакъв шанс. Без теб нямаше да мога да спася сестра си, така че съм ти задължен до гроб. Кажи ми как да ти помогна?

В очите на Алгира слабо проблесна пламъчето на надеждата. Угасна за миг и после пак се появи, вече укрепнало и готово да повярва. Тя се ядоса на себе си, задето бе проявила слабост, макар и само за момент. Гневът ѝ вдъхна сили.

— Първоначално смятах просто да им отмъкна драконовото яйце и да избягам с него. Така щях да имам нещо, което да се опитам да изтъргувам за живота на Риналу. Не съм много веща в преговорите, но знам, че винаги е полезно да притежаваш това, което другият намира за ценно. По-късно се сетих, че бих могла да измъкна и сестра ти заедно с мен. И едва след това измислих точно какво да направя. Но се съмнявам, че щях да се справя сама. Обаче ако ти и хората ти ме подкрепите, може и да успеем.

Из малката разнородна група се надигнаха недоволни гласове. Повечето настояваха да се махнат по-бързо от тук, тъй като не желаеха да рискуват живота си в защита на чужда кауза. Едва неколцина бяха склонни да помогнат, въодушевени от възможността да разстроят планове на омразния им Хаймдес.

— Аз ще убедя хората си да се включат. Събрах малка група от опитни бойци, които имат сметки за разчистване със Съветника. Запознай се с Елистар, чийто родители бяха изпратени в мините на Имкония преди година. Това пък е Регедор. Неговите братя били убити по заповед на Хаймдес. А близнаците Фидгарс са единствените оцелели от цялото си село. Били на лов, когато войниците го нападнали и опожарили. Двамата се завърнали радостни, носейки убит елен. Но били посрещнати само от миризмата на смърт, тлеещи останки на хора и догарящи къщи... — Салдемир безпомощно махна с ръка, а по гърлото му сякаш бяха полепнали сажди от онзи далечен пожар. Той се прокашля и продължи:

— Ще ти помогнем, разбира се! Само кажи как?

Откъм двореца се разнесе звън на метал и чаткане на копита. Войнът с тревога погледна към все още вдигнатия мост, зад който вече

се събираше хайка.

— Ще те преследват, нали знаеш? — опита се да я предупреди той.

— Дали знам ли? Разчитам на това! — усмихна се загадъчно Алгира.

Като се забавляваше с недоумението на Салдемир, тя се помъчи да му обясни:

— Аз дойдох в двореца и останах при Съветника доброволно. Той не ме държеше насила, а чрез заплахата за живота на Риналу. Можех да си тръгна по всяко време и никой нямаше да ме спре. Или поне така твърдяха. Затова когато изведнъж побягнах, това би могло да означава единствено, че...

— ... вече си разбрала къде крият дракона и по-нататъшният ти престой става безсмислен? — досети се Салдемир.

— Така че сега ще се опитат да ме заловят заедно с яйцето, защото си мислят, че знаят къде отивам! — театрално разпери ръце Алгира.

— Но доколкото разбирам, ти все още не знаеш?

— Нямам никаква представа! — звънна непринуденият ѝ смях. — За съжаление не мога да долавям чуждите мисли отдалече и не успях да науча къде го държат. Но работата е там, че не ми е и нужно. Достатъчно ще е само да последвам преследвачите си. Защото те са убедени, че съм поела към дракона, който техните съмишленици пазят някъде наблизко.

— И така ще те отведат право при него, нали? — ликуващо се намеси в разговора Лиандра.

Салдемир погледна Алгира с уважение:

— Умението ти да градиш планове значително се е подобрило след последната ни среща. Дано никога не ми се наложи да се бия срещу теб.

— Всъщност исках да те помоля да се биеш заедно с мен. Войниците, които Съветникът ще изпрати след мен, ще се присъединят към онези, които пазят Риналу. А аз използвах цялата си магия, за да избягам от двореца, и няма да се справя с всички тях сама.

— Можеш да разчиташ на нас. Враговете ти ще очакват единствено теб и ще бъдат неприятно изненадани от появата ни. Вечен длъжник съм ти, задето спаси сестра ми от лапите на онзи сатрап. —

Очите на война се изпълниха с ярост, раменете му натежаха и той леко се приведе. По гърба на Алгира в боен марш премина смразяваща колона от ледени мравки, толкова застрашителен и непрощаващ беше погледът му.

— А как точно смяташе да ги последваш. Не виждам да имаш кон? — смръщено я попита Салдемир.

— Тази част от плана още не бях обмислила добре — призна смутено тя. — Смятах, че някъде около двореца все ще намеря. — После очите ѝ игриво проблеснаха. — Случайно да ви се намира един излишен кон?

Мрачното лице на едрия войн се разведри в широка усмивка:

— Водим с нас само един допълнителен кон с провизии, така че ще се наложи да го споделите със сестра ми. Надявам се, че това няма да е проблем за Вас, Ваша Светлост.

— Ще се радвам да яздя със сестра ти. И без това се съмнявам, че ще се справя сама с юздите, не съм свикнала. Но защо ме наричаш така?

Салдемир с престорено раболепие падна на коляно и целуна крайчеца на избродираната ѝ със злато рокля. После я погледна весело, вдигна драконовото яйце от земята и внимателно ѝ го подаде.

— А-а, заради дрехите ми! Повярвай ми и за мен не бяха първият избор тази сутрин, но така и не намерих време да ги сменя. — Тя с благодарност пое облия камък, който беше поставил в опасност живота на Риналу.

Кафявият жребец изпръхтя недоволно от неумелия опит на Алгира да го яхне. С малко помощ тя успя да се качи върху него и протегна ръка към Лиандра, докато успокояващо потупваше животното. Сестрата на Салдемир седна зад седлото и ръцете ѝ обгърнаха вещицата, поемайки юздите на коня.

Малката група ездаци се скри в близките дървета и всички впериха нетърпеливи погледи във вдигнатия мост. Наложи им се да чакат съвсем малко, преди той да започне да се спуска. Сякаш гигантски език на огромно чудовище се протегна през водния ров, откривайки черната паст на входа в крепостта. Веригите леко потракваха и зовяха на път. Мостът още не беше докоснал земята, когато кавалеристите на Съветника препуснаха в галоп по него и се отправиха на север. Алгира, Лиандра и останалите ги последваха.

Гората в тази посока не беше много гъста и хората на Салдемир можеха следват конниците от доста голямо разстояние, без да рискуват да бъдат забелязани. Когато пътуването свърши и чаткането на конските копита бе заменено от приглушени човешки гласове, вещицата едва сдържа нетърпението си. Струваше й огромни усилия да не се хвърли право към многобройните си врагове. Прикрити във високата трева на една малка височина, тя и Салдемир огледаха лагера на войниците.

Недалеч от тях, оковано с вериги за две свързани една зад друга каруци, лежеше дългото тяло на Риналу. С прибрани криле и затворени очи, драконът не помръдваше. Не проявяваше никакви признаци на живот. Новодошлите обмениха няколко думи с пазачите и всички дружно се разсмяха. Но смехът им звучеше прекалено бодро и спря твърде бързо. Бойците опитваха да се окуражат един друг, но в трескавите им действия и в нервните погледи, които хвърляха насам-натам, се четеше тревога.

Салдемир прошепна на двете момичета с нетърпящ възражение глас:

— Вие изчакайте тук. Ние ще се справим с тях.

— А, не! Това няма да стане! Не можеш да очакваш да се крия отзад и да ви оставя да водите моята битка вместо мен. Идвам с вас. Само че... хората на Съветника ми взеха кинжала. Онзи, който ти ми даде. Дали не би могъл да ми заемеш друг, само временно? Веднага ще ти го върна! — първо гневно, а после виновно изпърхаха ресниците на вещицата.

Салдемир с крива гримаса й подхвърли един нож, но после доволно се усмихна, когато видя колко ловко вещицата го улови във въздуха. Все пак не се сдържа и промърмори:

— Започва да ти става навик да ме обираш така. Сигурна ли си, че все пак не си крадла?

Алгира критично огледа леко нацърбеното острие. После се обърна към Лиандра:

— Пази яйцето. То е по-важно от всички нас... — и без да довърши, се втурна към войниците на Хаймдес.

* * *

Вещицата не се виждаше никъде. Войниците с тревога оглеждаха хълмистия район, а ръцете им трескаво стискаха дръжките на мечовете. Те се спогледаха объркано и в този момент един от тях посочи към близкото възвишение. Стиснала кинжал, с развети от бързия бяг огнени коси, тя се появи с цялата си ярост. Но не ги нападна с магия, нито запрати светкавици по тях. Явно силата ѝ не можеше да се мери с броя им. Те бяха твърде много и тя вероятно реши, че няма да се справи с тях, защото нерешително спря, а после побягна обратно. Дори захвърли бялото си наметало, за да бяга по-бързо.

Те си отдъхнаха с облекчение. Бяха слушали какви ли не небивалици за силата на вещиците, за това как можели да превърнат десетина мъже в жаби, или да излеят разтопен метал върху тях. И вярваха поне в половината, вярваха достатъчно, че да бъдат предпазливи. Но сега пред себе си виждаха само едно уплашено момиче, а това беше нещо, с което лесно щяха да се справят. Те се спуснаха след нея толкова ожесточено, сякаш животът им зависеше от успеха. А това беше точно така, защото Съветникът не прощаваше провалите. И наказваше всяка грешка еднакво. Със смърт.

Едва преваляли билото на ниския хълм, войниците бяха нападнати от яростна вихрушка. Свирепи мъже и блестящи остриета изникнаха от близките храсти, а бягащата вещица изведнъж се обърна и заби кинжала си до дръжката в гърдите най-близкия си преследвач.

— Засада! — едва успя да изрече следващият и рухна мъртъв под светкавичната ѝ атака.

Краткото обучение на Салдемир и дългите изтощителни тренировки с пъргавата опашка на Риналу постепенно бяха превърнали Алгира в изкусен войн. Драконът видимо се забавляваше, докато ѝ помагаше да усъвършенства боравенето с кинжала, а всичките ѝ синини и охлузвания бяха нищожна цена за натрупания опит. Сега, когато магията повече не можеше да ѝ помогне, животът ѝ зависеше от това колко добре можеше да си служи с тънкото острие.

Могъща вещица и ловък войн си поделяха деликатното тяло на момичето. Тези две страни от същността ѝ бяха толкова различни, че ги обединяваше единствено несломимият ѝ дух. И сега и двете нямаха търпение да се разправят с враговете, които стояха на пътя им към дракона. Останала без капчица магия, вещицата безропотно отстъпи пред тръпнещия в очакване на битката войн.

Париранията и атаките ѝ се сляха в едно-единствено плавно движение, в красив, макар и смъртоносен танц. Алгира се почувства като страничен зрител, който наблюдава от безопасно разстояние някакъв муден и разтегнат във времето дуел. С лекота се изплъзваше от мощните, но бавни удари на противниците си, а после на свой ред нападаше уязвимите места в защитата им. Не усещаше нито страх, нито умора. Сякаш играеше игра, която напълно владееше, и не можеше да загуби. Затова беше изумена, когато едно острие се хлъзна по рамото ѝ и я поряза. Тя бързо приклепна, пропускайки свистящия меч над главата си. Веднага се изправи и се хвърли в лъжлива атака. После ловко използва силата на замаха на врага си, за да го събори на земята.

Огледа се преценяващо наоколо в очакване на следващия неприятел и неволно се възхити на движенията на Салдемир. Неговият боен стил беше съвсем различен от нейния. Без да е толкова бърз, войнът великолепно използваше силата и теглото си. Течна като вода, Алгира меко се виеше около противниците си, оставайки недосегаема за оръжията им. А той, като грамадна скала, просто смазваше враговете си. Сечеше ги и ги помиташе, преминавайки през тях, сякаш бяха празно пространство.

Схватката беше ожесточена, но кратка. Изненадани и превъзхождани по бойни умения, войниците на Съветника така и не успяха да се групират. Разделени и обезверени, те падаха един след друг. Победоносният рев на Салдемир и високо вдигнатият над главата му меч известиха края на битката.

— Това ли беше? — невярващо се озърна вещицата и се затича към дракона.

— Не убивайте всички. Оставете жив поне един, за да ми разкаже какво са му направили — извика тя през рамо, докато оглеждаше неподвижното туловище. С мъка повдигна тежкия клепач и се взря в огромното златистожълто око на Риналу. Но там видя единствено собственото си разтревожено отражение. В отчаянието си опита какво ли не. Милваше главата му и го удряше по чувствителната зона около ноздрите. Почука по ноктите му с тежък камък и откряхна леко челюстите му с кинжала си. Дори издърпа дългия му език навън, но драконът не помръдваше. Тогава вещицата решително се насочи към единствения оцелял войник на Съветника. Салдемир го беше

вързал здраво и с любопитство следеше действията ѝ. Макар и с внушителни размери, безжизненият Риналу не го плашеше особено.

Алгира се наведе над лежащия на земята пленник и кротко го попита:

— Кажи ми какво знаеш за дракона. Какво му направихте и как мога да го излекувам?

— Нищо няма да ти кажа, вещице! — изхърка раненият, а устните му се изкривиха в ехидна усмивка.

— Може би не — съгласи се тя. После го погледна с едва доловима ирония:

— Но ще си го помислиш!

Салдемир рязко я хвана за раменете и я завъртя към себе си. В погледа му се четеше тревога.

— Правилно ли те разбрах? Искаш да прочетеш мислите на тази отрепка, за да спасиш Риналу? Това не е ли опасно за теб? Каза, че си изхабила цялата си магия, за да избягате от замъка на Съветника?

Алгира се усмихна с фалшива бодрост, мъчейки се скрие умората си:

— Родена съм с дарбата да свързвам съзнанието си с това на другите. Тази дарба е част от мен, тя ме прави това, което съм, и не може да ми навреди. Използвала съм я хиляди пъти, още преди да се науча да говоря. А защитната магия, която ме изтощи до смърт, е нещо, което научих съвсем скоро. Все още се опитвам да я разбера и овладеея. Тя е много могъща, но си има цена.

Вещицата протегна ръка и се потопи в ума на завързания войник пред себе си. Той се сгърчи, опитвайки се да запази мислите си в тайна, но напразно.

— Дни наред сте давали на стадо овце някаква билка. Безвредна за тях, но отровна за дракона. Следили сте ни цяла седмица и сте чакали. И накрая сте успели. Подмамили сте го да изяде няколко и той е заспал. Как се справям? — попита Алгира язвително.

— Добре, добре, точно така беше. Но това няма да ти помогне. Виждам колко държиш на дракона си и се радвам, че сега ще го гледаш как умира. Той никога няма да се събуди и ти нищо не можеш да направиш! — злобно изсъска войникът.

— Значи Съветникът изобщо не е имал намерение да спази своята част от уговорката. От самото начало е целял единствено да

попречи на Риналу да ми отговаря. Знаел е, че драконът е обречен и въпреки това, ме е изнудвал с живота му! — гневно стисна вещицата малките си юмруци.

— Кажи ми веднага какво точно му дадохте? Не може да няма противоотрова! — обърна се тя към пленника.

— Нали виждаш мислите ми, защо ме питаш? Не знам каква е билката, защото ни я донесе стар лечител, който познаваше растенията много добре. Но знам, че драконът ти ще умре, и то съвсем скоро. — Вързаният войник се опитваше да изглежда смел и язвителен, но никого не успя да заблуди.

— Бързо! Нямаме никакво време. Съберете тънки сухи клони, трябва да запалим силен огън. И ми намерете вода! — извика Алгира и изчезна в гората.

Не толкова неустоимата красота на вещицата, колкото нещо неуловимо в начина, по който се държеше, караше човек неволно да ѝ се подчинява. Просто на никого и през ум не му мина, че би могъл да не го направи. Лиандра и Елистар, неразделни още от деца, се спогледаха учудено и се заеха да търсят дърва, пръчки и шума, а останалите се присъединиха към тях. Салдемир грабна шлема от главата на пленника и се спусна в близкия овраг. Тръгна по него и не след дълго откри едно почти пресъхнало ручейче, сгушено между склоновете на малка падина. Тънката му струйка едва сълзеше, но с малко търпение войнът успя да напълни шлема догоре с вода. Като внимаваше да не разлее и капка, войнът пое обратно към лагера. Другарите му бяха събрали изсъхнали съчки и ги бяха подредили в пирамида. Салдемир удари силно два меча един в друг, изтръгвайки от тях остър звън и куп искри. Чакали само това, сухите листа веднага пламнаха.

Когато Алгира се върна, огънят вече весело прашеше и поглъщаше дървата, хвърляйки закачливи отблясъци по мрачните лица на мъжете. Тя нарязва на ситно коренчетата, които беше донесла, и ги сложи във водата в металната каска. После окачи импровизираното котле над огъня и нервно закрачи напред-назад, докато чакаше течността да заври.

Салдемир и двама от най-едрите му другари едва успяха да повдигнат огромната глава на Риналу и леко да открехнат зъбатата му паст. Вещицата изля в зейналото пред нея гърло противната на вид

жълтеникава настойка и захвърли празния шлем. Тя знаеше доста за лековитите растения и често ги използваше. Но сега беше разтревожена, защото трябваше да гадае каква отрова беше използвал лечителят на Съветника, за да причини такъв дълбок и убийствен сън. И не можеше да предположи дали и как щяха да подействат нейните билки върху дракона.

„Събуди се!“ — изкрещя тя в съзнанието му с всичките си останали сили. Но не получи отговор.

— Казах ти! А сега, когато остана без чудовището си, и с теб е свършено. Съветникът ще те хване и ще те принуди да му служиш! — злорадо я погледна пленникът и този път Алгира не можа да сдържи бликналите си сълзи. Една по-едра капка като жива пропълзя към върха на носа ѝ и оттам с отчаян, макар и беззвучен вик, полетя към земята.

— Няма да се откажа толкова лесно! — задавено промълви тя и грабна меч на Салдемир. После омота дръжката му с парче плат от дрехата на един от мъртвите войници и го пхна в жаравата.

— Какво смяташ да правиш? — угрижено я попита войнът. Драконът можеше и да е полезен, но беше просто едно животно. Обаче мъката, изписана по лицето на Алгира, и почти физическото страдание на отчаяно отпуснатото ѝ тяло не можеха да го оставят равнодушен.

— Всичко, каквото мога! — твърдо отсече Алгира, гледайки мрачно пламъците.

Тъничките ѝ рамене се разтърсиха от беззвучното ѝ ридание. Салдемир с болка изгледа безпомощният ѝ гръб. Посегна да я погали, но неуверено се спря, и ръката му увисна във въздуха.

— Ако искаш, мога да ти помогна? — дрезгаво предложи той. Алгира неохотно се изправи и после решително отсече:

— Не, трябва да го направя сама!

Тя извади нажежения до червено меч от огъня и със сподавен стон заби острието до половина в хълбока на дракона. Блестящата синя грамада не помръдна. Закривените нокти на прободения крак се свиха леко, потрепнаха конвулсивно, и отново безсилно се отпуснаха.

— Моля те, събуди се! Няма да ти позволя да умреш. Знаеш ли през какво преминах, за да те намеря? Но сега съм тук и няма да се откажа от теб. Ставай веднага! — Алгира крещеше в ума на Риналу и викаше с пълен глас. Удряше го с все сили по носа и клепачите,

дърпаше висящият от устата му език и безуспешно се опитваше да разклати огромната му глава. Салдемир ѝ се притече на помощ и нанесе няколко тежки юмручни удара в основата на челюстта на дракона. После с мъка повдигна главата му и я завъртя насам-натам.

Риналу бавно отвори лявото си око и примигна няколко пъти. Черният отвесен процеп на зеницата му неуверено се завъртя наоколо, без да се спира на нищо. Драконът се опита да се изправи и опъна веригите, с които беше вързан за предната каруца. Ноздрите му се свиха, когато той пое въздух, и после се издуха, когато шумно издиша. Отново опита да се надигне и този път успя, като се подпря на крилете си. Талигата увисна под него като гигантска огърлица, но оковите не издържаха тежестта ѝ, и едно счупено звено излетя настрана. Дървената каруца с глух тътен рухна на земята, а над нея се разнесе ревът на освободилия се дракон.

Алгира не можеше да повярва на очите си. Слънчева усмивка озари мокрото ѝ от сълзи лице, но тя продължаваше да плаче, макар и вече от радост. Обгърна огромната глава на Риналу с тънките си ръце и след миг краката ѝ се отделиха от земята, когато той протегна нагоре дългата си шия. Драконът открехна и второто си око и се огледа. Мътният му още поглед обходи хората и той вдиша с пълни гърди, готвейки се да изригне вулканичния си огън срещу тях.

— Не мърдайте! Стойте неподвижно и не го дразнете! Аз ще се погрижа за него — прошепна Алгира, но гласът ѝ прозвуча съвсем отчетливо във възцарилата се тишина.

Нещо обаче не беше наред. Тя усети надигащото се в дракона раздразнение към хората, усети гневът му, който внезапно избухна в изпепеляваща ярост. Ужасена отстъпи назад, разбрала, че в упоеното му съзнание не беше останало нищо. Нямаше нито спомени, нито надежди, нито мечти. Нямаше никаква мисъл за нея, нито за приятелството им. Никаква емоция, нито капчица любов. Нямаше нищо друго, освен свирепото настървение на разбесняло се диво животно, току-що освободило се от плен.

Драконът енергично разтърси глава и изхвърли момичето далече встрани. После измъкна десния си крак от веригите на задната каруца и направи крачка напред, влачейки я след себе си. Олюля се и инстинктивно разпери криле, за да запази равновесие. Пристъпи още веднъж, преди да осъзнае, че левият му крак си оставаше окован, след

това размаха неистово опашка. За миг от каруцата останаха само дървени трески и метални отломки. Чудовището отново изрева и се насочи към вцепенилите се хора, помитайки храсти и кършейки дървета.

— Бягайте! — едва успя да изкрещи Алгира, докато с мъка се изправяше. Цялото тяло я болеше от падането, но тя размаха ръце, за да привлече вниманието на дракона върху себе си. Успя. Огнените му очи се вторачиха в нея, той раззина зъбатата си уста и се стрелна към момичето.

— Аз съм Алгира, твоята вещица, а ти си Риналу, моят дракон. Излекува крака ми до трупа майка си. Носиш името, което тя ти е дала. Не го харесваш, но реши да го запазиш, за да уважиш паметта ѝ. Спомни си за нея! Спомни си кой си! Спомни си за мен! Толкова пъти си спасявал живота ми. Ти не искаш да ме убиеш! Спомни си за нас! — мълвеше тя в празното му съзнание.

Нещо като че ли разколеба устрема на развилнялото се чудовище. Неясна сянка от мисъл се мерна в ума му, някакво бледо пламъче заблещука в мрака на всепоглъщащата ненавист. Той се спря пред падналата на колене Алгира, а главата му се протегна към вдигнатите ѝ като за молитва ръце. Драконът изсъска зловещо, а челюстите му се разтвориха още по-широко.

С едва забележимо, почти котешко движение Салдемир се наведе и вдигна едно копие от тревата. Ако му беше писано да умре в пастта на този ужасен звяр, поне щеше да продаде живота си по-скъпо. Погледна въпросително Алгира, но тя поклати глава:

— Ако ме убие, ако не успея да го спра, не се бийте с него, а бягайте!

Може би някои от вас ще се спасят? Съжалявам, че ви забърках в това.

Войнът стисна още по-здраво копие, внезапно осъзнал, че момичето се прощаваше с него. То чувстваше вина, задето бе изложило на опасност живота на приятелите му, и беше готово да жертва своя, за да поправи грешката си. Все още беше твърде слабо, за да призове защитната си магия. Затова водеше отчаян безсловесен двубой в съзнанието на дракона, опитвайки се да спечели малко време.

Слаба и неуверена песен се надигна над есенната поляна. Проста мелодия без думи се понесе над смълчаната гора. Топли нежни трели

се преплетоха и кръшно се извиха във въздуха. Гласът укрепна и доби смелост, мелодията стана по-плътна. Тя се извиси нагоре — чиста и свободна, докосваща сърцата и галеща душите. Музиката унасяше, умиротворяваше и сътворяваше хармония. Ласкавите звуци имаха почти вълшебно въздействие, едновременно омайващо и успокояващо.

Драконът застина на място, подобен на гигантска каменна статуя. Леко притвори очи и започна да върти глава, търсейки източника на мекия глас. Откри пеещата Лиандра, подаде се иззад едно дърво. Тялото ѝ леко се поклащаше, следвайки ритъма на бавния ѝ напев. Без да обръща никакво внимание на страшилището, тя излезе на малката поляна и започна да танцува.

Примитивният дял на мозъка командваше мускулите на дракона и реагираше светкавично на всяка заплаха или опит на плячката му да се измъкне. Тъкмо него беше събудила Алгира и сега Риналу виждаше около себе си единствено врагове и храна. Но висшият дял на съзнанието му — люлка на разума и хранилище на спомените му, все още спеше. И едва сега започваше да се разсънва, като замръзнала река през пролетта. Отначало дебелият ледената кора се пропуква почти незабележимо и отдолу се показват тънички струйки вода. После мразовитата броня започва да отслабва и изтънява, докато процепите се задълбочават и разширяват. И накрая мощният поток на разгневената от дългия си затвор водна маса се надига и помита и последните следи от зимна сънливост. Търсецният взор на вещицата откри в ума на дракона първата му осъзната мисъл. След нея последваха други и миг по-късно ятата от спомени започнаха да се завръщат като прелетни птици.

Блуждаещият поглед на Риналу се проясни и той с пръхтене пое познатия мирис на вещицата. Тя изглеждаше някак променена и различна, но си беше все същата Алгира, сияеща от щастие и обзета от тревога. Той едва успя да ѝ каже колко съжалява, че беше заспал, преди съзнанието му да бъде залято от хилядите ѝ неподредени мисли. Тя едновременно му се караше и благодареше, радваше му се и беше ужасена.

Драконът с недоумение се огледа наоколо. Никога не беше виждал това място, нито пък помнеше как се беше озовал тук. Наблизо едно момиче извиваше тялото си и издаваше странни мелодични звуци. Някакви непознати мъже, мръсни и миришещи на пот и страх,

бяха застинали неподвижно с вперени в него очи. Всички до един бяха въоръжени и той се сниши към земята, надавайки гръмовен рев и готвейки се за атака.

— Всичко е наред, Рин. Тези хора са приятели, те ми помогнаха да те спася. Моля те, не ги наранявай! — опита се да го успокои Алгира и той ѝ повярва. Винаги ѝ вярваше. Направи крачка към нея и остра болка прободде крака му. Драконът с изумление погледна назад, а тя изтича припряно към него и някак виновно изтегли един дълъг меч от тялото му.

— А това какво е? Опитала си се да ме убиеш? Но защо? — Риналу не успяваше да проумее ситуацията. Нещо се беше случило с него. Нещо се беше променило по време на съня му. И сега той изоставаше от събитията и не можеше да ги настигне и разбере.

— Не, аз... Не! Как можа да си го помислиш? Искях да те спася. Ти беше дълбоко упоен от някаква билка, която бяха сложили в храната ти. Бяха ти поставили капан. И щеше да умреш, ако не те бях събудила. Опитах какво ли не и накрая просто не знаех какво друго да направя. Моля те, прости ми!

Алгира с отвращение захвърли оръжието и притеснено огледа слабо кървящата му рана:

— Как мислиш, дали ще се зарасне?

Драконът се разсмя дълбоко и гърлено, но за хората това прозвуча като ужасяващия рев на разгневено чудовище. Загубили последните си остатъци от доверие в способността на Алгира да го усмири, те мигом се изпокриха.

— Разбира се, че ще се оправи, и то много скоро. Това е присъщо за нас, драконите. Нещо в телата ни кара всяка рана или счупване да оздравява почти веднага. Ако загубя опашката си, или пък някой крак, то бързо ще ми порасне нов. Всяко нараняване, което не ме убие на мига, нараства напълно. Мисля, че затова и сълзите ми се оказаха лековити за теб. Но защо подушвам кръвта ти, да не си ранена?

— О, това е само драскотина, не се тревожи. Стой мирен и се опитай да изглеждаш поне малко по-дружелюбен. Нали не искаш да плашиш хората, които рискуваха живота си, за да спасят твоя? — Едва сега Алгира намери време да откъсне ивица плат от разкошната си рокля и да превърже плитката рана на рамото си.

Драконът покорно легна на земята и подви опашка под себе си. После огледа полесражението с любопитен поглед. Вещицата се приближи до танцуващата със затворени очи Лиандра и леко я докосна по ръката. Гласът на девойката почти не трепна, когато тялото ѝ ужасено се сви. Тя само стисна клепачи още по-силно, очаквайки остриите зъби на чудовището да се впият в плътта ѝ.

— Хей, спокойно, аз съм! Всичко свърши, и то благодарение на теб.

Но как ти хрумна да пееш на дракон? — изуми се Алгира.

Лиандра боязливо откrehна очите си и погледът ѝ почти веднага се закова върху лежащия неподвижно Риналу. След няколко секунди, видимо успокоена, тя успя да промълви:

— Ами много се уплаших, помислих си, че с всички нас е свършено! И не се сетих за нищо друго. Като малка ми казваха, че имам хубав глас, затова реших да опитам. Надявах се да отклоня вниманието му от теб, защото знаех, че само ти можеш да го укротиш. Ако убиеше теб, нямаше да пощади и нас.

— Е, не знам как, но се получи. Той се събуди и е добре! Толкова съм щастлива! И ви благодаря. На всички!

Последните думи Алгира извика високо, обръщайки се към стаените в ниската трева и зад дърветата мъже. Те смутено се подадоха от укритията си и направиха по една-две крачки, преди отново да спрат. Салдемир единствен бе останал по-близо. Без да се разделя с копието, той предпазливо се приближи до дракона и вдигна меча си от земята. После все така бавно отстъпи и удивено зараглежда покритото със засъхнала кръв острие.

— Извинявай за тежките думи, които ти наговорих, и затова че те заплуох. Едва сега разбирам какво и защо е трябвало да направиш. — На лицето на коленичилата Лиандра се четеше дълбоко съжаление и искрено разкаяние.

— Няма нищо и аз съжалявам, че се наложи да те ударя. Надявам се разбираш, че бях принудена да играя роля. Не можех да допусна да разберат какво смятах да направя. Хайде сега, изправи се. — Алгира протегна ръка към сестрата на Салдемир и двете се прегърнаха.

Вещицата се скри зад могъщия гръб на Риналу и с омерзение изтръгна от себе си скъпоценните накити на омразния Съветник. После захвърли и елегантните дрехи, и щастлива се намъкна в

любимата си бледозелена рокля, с която бе свикнала като с втора кожа. След кратко колебание реши да задържи удобните ботуши и топлата хермелинова наметка, която ѝ стигаше чак до коленете. Алгира мразеше до дъното на душата си Хаймдес и всичко свързано с него. Но мисълта за студените зимни нощи на открито помогна на практичността ѝ да надделее. Затова тя сгъна царствената одежда и я завърза с кожения колан. Накрая вдигна богато украсената синя рокля, в която я бяха облекли придворните дами, и с усмивка я подаде на Лиандра:

— Не е кой знае какво, но поне е по-здрава и топла от твоите дрехи.

Момичето притеснено огледа раздраните си дрипи, които на места бяха толкова разнищени и разпокъсани, че отдолу се виждаше мръсната ѝ кожа. Дори като нови те не можеха да се мерят с възхитителната царствена рокля.

— Благодаря ти! — едва успя да промълви то.

Алгира небрежно кимна и събра блестящите украшения от земята, за да ги отнесе на Салдемир.

— Мисля, че на вас ще ви свършат по-добра работа. Ще ви трябват пари за оръжия и коне, за помагачи и съгледвачи. Знам, че борбата ви не е никак евтино занимание.

— А какво направи с всички онези великолепни дрехи? Трябва да призная, че хващаше окото с тях... — започна шеговито Салдемир, но веднага млъкна, стреснат от гневния поглед, който Алгира му хвърли. — Не че така изглеждаш зле, де! — опита се да се поправи той. От майка си беше научил, че не е особено умно да ядосваш вещица, та дори и изтощена. Пък и зелената дреха наистина ѝ стоеше чудесно.

Когато Лиандра плахо се подаде иззад неподвижно застиналия като огромна синя скала дракон, войнът остана безмълвен. Макар че дрехите не ѝ бяха съвсем по мярка, тя приличаше на изгубена в гората принцеса. Погледът на Риналу с недоумение сновеше между двете жени. С помощта на остроото си обоняние той лесно беше разпознал Алгира в новите ѝ дрехи. Но след това тя се беше преоблякла обратно в старата си рокля, а Лиандра беше взела нейната. Така че, според зрението му, уплашената доскорошна певица беше неговата приятелка.

И сега драконът беше объркан, неспособен да реши на кое сетиво да се довери.

Вещицата се приближи до Салдемир и понечи да му върне кинжала, както беше обещала. Но той я спря с великодушен жест:

— Задръж го, на теб повече ще ти трябва.

Алгира застана между война и чудовището и протегна ръце към двамата:

— Салдемир, позволи ми да ти представя Риналу. Той иска да знае как може да ти се отблагодари за това, че си го спасил?

— Предай му, че не искам от него нищо друго, освен да се грижи добре за тази, която измъкна сестра ми. Кажи му, че мечът ми винаги ще бъде на негово и на твое разположение. Макар че, като казах меч... — войнът изведнъж млъкна, сякаш си бе прехапал езика.

Вещицата усети колебанието в гласа и смущението в погледа му. Но знаеше, че не е редно да се рови в главите на хората, особено пък на приятелите. Затова просто попита:

— Какво за меча?

— Ами... Не знам как...

— Казвай, де! — започна да губи търпение момичето.

— Е, добре. Има нещо, за което бих искал да помолиш дракона си. Малко ми е неловко и ще го разбера, ако откаже. Според едно древно предание някога е имало меч, чието острие било закалено в драконов пламък. Този меч можел да реже камък и броня, и никога не се изтъпявал. Следите му се губят през вековете и не е ясно дали изобщо е съществувал. Но легендата още е жива, както и указанията за създаването му. Като потопи меча ми в кръвта на дракона, ти неволно изпълни първата стъпка от тези указания. Разбира се, и друг път се е случвало хора да убият дракон и да се опитат да създадат по-здрава стомана с кръвта му. Но без огън с изключително висока температура усилията им били напълно безплодни. Защото е необходимо много силно нагриване, каквото човек не би могъл да постигне, само дракон. А хората обикновено не остават живи достатъчно дълго, че да говорят с огненишащите. Освен това не знаят как. Но дори и да можеха, едва ли биха успели да убедят някой от тях да помогне за създаването на меч, който е заплаха за него самия. Та се чудех дали има нещо вярно в цялата тази история?

Алгира кимна и след малко предаде отговора на дракона:

— Закрепи оръжието си някъде и се отдръпни.

Скоро дръжката на меча беше вързана здраво между клоните на едно дърво. Ослепителните пламъци, избълвани от Риналу, обгърнаха острието. То моментално почервения, после побеля и накрая изчезна в зеленикавото сияние на кипящата по него драконова кръв. Без да губи време, Салдемир грабна едно дълго копие и с няколко удара преряза догарящите въжета. После освободи меча от овъгления ствол и го бутна на земята. Омота къс от една дреха около дланта си, за да я предпази от нажежената дръжка. Прикривайки с другата ръка очите си, той вдигна оръжието и го заби в трупа на един от убитите.

Със съскане и дим мечът рязко се охлади от кръвта на мъртвия. Обработката беше завършена и войнът нямаше търпение да провери резултата. С все сила замахна към една скала. Закаленото острие изсвистя във въздуха и с кристален звън изтръгна от камъка сноп сини искри. Отсеченото парче, с големината на човешка глава, изхвъркна далече настрани и се заби до половина в меката пръст. Салдемир погледна новото си оръжие с такова удивление, сякаш за първи път в живота си виждаше меч.

— Не мога да повярвам... Това е... Това просто не е възможно...

После се обърна към Алгира:

— Благодаря ти! Благодаря и на дракона. Моля те, предай му, че току-що си спечели верен приятел в мое лице. Това е невероятен меч, на света няма втори като него. Сигурно и нерфолд би могъл да убие. Ще го нарека „ДракоПлам“!

Загубил окончателно дар слово, той падна в краката на смутената Алгира. Протегна бледочервеното острие към нея, сякаш я молеше да сподели възхищението му от скритата мощ на режещия ръб, загатвана само от танцуващият по него ослепителен блясък. Жестокият сблъсък със скалата не бе оставил дори драскотина по повърхността на меча.

Вещицата се почувства неловко от неочакваната проява на емоции. Тя почти не познаваше Салдемир, но досега той се бе държал доста хладно и сдържано. Сега обаче видимо не успяваше да овладее чувствата си и те преливаха навън като придошла река. Уплашена да не бъде залята и удавена от тях, тя трескаво потърси нова тема за разговор:

— А как все пак успяхте да убиете нерфолд?

Войнът не отговори веднага. Той внимателно прекара пръст по ръба на острието, после с уважение прибра меч в ножницата. Едва тогава се изправи, погледна Алгира право в очите и мрачно заяви:

— Никога не съм убивал нерфолд. Нито пък познавам някой, който да го е правил. Доколкото знам това е невъзможно. Не съм сигурен дори дали умират от старост или живеят вечно.

— Но ти каза...

— Казах ти, че сме се сражавали с тях, а не че сме ги убивали. Просто успяхме да ги спрем един по един, и то с цената на огромни жертви. Забивахме копия и корабни котви в земята и връзвахме за тях мрежи, въжета и вериги. Нерфолдите са много силни, но също така и доста тромави. Така че постепенно успяхме да ги омотаем и обездвижим като мухи в паяжина. Но те все още са си там. И все още са живи. С безкрайното търпение на безсмъртни те очакват деня, в който въжетата ще изгният, а веригите ще ръждясат. Защото тогава пак ще тръгнат напред.

Добилите смелост приятели на Салдемир с любопитство се приближиха до дракона. Той леко оголи дългите си зъби в приветлива усмивка. Хората обаче оцениха жеста погрешно и мигом се хвърлиха на земята. Само Лиандра продължи да пристъпва бавно към него, протегнала напред дясната си ръка като слепец, опипващ пътя си. Сякаш и през ум не ѝ минаваше, че чудовището може по някакъв начин да я нарани.

Макар че външно оставаше спокоен и напълно неподвижен, Риналу губеше търпение по-бързо и от малко дете. Без да издава нито звук, той все по-настойчиво крещеше в главата на Алгира. Неговият гладен за отговори ум изискваше цялото ѝ внимание. Какво се бе случило с него и колко дълго беше спал? Къде се намираше и как беше попаднал тук? Кой я беше ранил? Какви бяха тези непознати хора? И колко още ще трябва да лежи неподвижен?

Тя набързо му разказа за събитията от последното денонощие. После пое драконовото яйце от приближилата се Лиандра и постави нерешителната ѝ ръка върху дясната ноздра на Риналу:

— Давай, погали го! Точно тук най-много му харесва. И не се страхувай, няма да те изяде.

После показва яйцето на дракона:

— Ето заради този малък камък едва не те убиха.

— А на мен защо не ми отговаря? — изненада се Риналу.

— Предполагам усеща, че си мъжки дракон. А то вярва само на майка си. Наясно е, че това не съм аз, но все пак съм жена и може би затова е склонно да ме допусне до себе си. Сега обаче трябва да скрием го някъде. На място, където никой не би го търсил. До което никой въобще не би могъл да достигне. Аз се сещам само за едно такова.

На дракона му отне няколко секунди, но когато я разбра, изрази възмущението си с бурно клатене на глава, събаряйки ужасената Лиандра на земята:

— В кратера? При нерфолдите? Не! Не, не, не! Какво ти става, забрави ли какво се случи миналия път? Не помниш ли как едва не загинахме там и двамата?

— Ако малко се успокоиш и ми позволиш да ти обясня, ще видиш, че не е чак толкова страшно. Вече сме били там и знаем какво да очакваме. Достатъчно е просто да се издигнеш много високо и после стръмно да се спуснеш право в кратера на вулкана. А всички нерфолди са от външната му страна и няма дори да ни видят.

— Но ти би могла да събудиш дракончето, нали? Да го накараш да се излюпи? — В огромните пламтящи очи на Риналу имаше толкова много надежда. Лиандра отпълзя назад и се помъчи да се скрие зад тънкото тяло на вещицата.

Въпросът накара Алгира да се замисли.

— Мисля, че да. То ме чу и ми отговори. Има ми доверие и може би след известно време би повярвало в мен достатъчно, че да ме послуша. Вероятно ще ми отнеме години, но смятам, че накрая бих могла да го убедя да напусне яйцето. Проблемът е, че не съм сигурна дали двамата с теб ще можем да се грижим за него както трябва. А и не мисля, че точно сега светът е готов за едно бебе дракон. Твърде объркано и враждебно място е.

Вещицата се приближи до Салдемир, за да се сбогува с него.

— Ние с Рин потегляме. На ваше място не бих се навъртала тук още дълго. Много скоро Съветникът ще осъзнае как сме го изиграли и ще изпрати още войници.

— Какво смяташ да правиш с яйцето? — попита с престорена небрежност Салдемир. Той добре осъзнаваше заплахата, притаила се в живия камък.

— Не се тревожи за него. Ще го скрием на толкова тайно и недостъпно място, че никой никога няма да го намери.

— Ами лъка? Доколкото разбрах, хората на Съветника са ти взели и него. Как сега ще се справяш без любимото си оръжие? Чакай, сетих се. Лиандра може да ти направи. Тя е много сръчен дърводелец и ковач. С каквото и да се захване, всичко ѝ иде отръки. Ще видиш какъв чудесен лък ще ти измайстори, нали сестричке?

— Разбира се. Дори смятам да изпробвам някои подобрения. До следващата ни среща ще е готов. Сигурна съм, че ще останеш доволна. Нали един ден ще се върнеш при нас? Нали ще се видим отново? — Лиандра вече се беше изправила и възхитено оглеждаше дракона.

— Ще се върнем много скоро. А дотогава ще си спомням за вас. И вие не ме забравяйте.

— Да бе, като че ли човек може да те забрави... — промърмори на себе си Салдемир и прегърна през рамо сестра си.

Риналу бавно се изправи и разпери огромните си криле, като внимаваше да не закачи с тях някой от хората. Разтърси врата си и го наведе надолу, приканвайки Алгира да заеме мястото си на седлото. Тя не го остави да чака и пъргаво се метна върху него. Драконът излетя стръмно нагоре и пое по дългия път към вулкана Белманди. Едрият силует на Салдемир ги изпрати с високо вдигнат меч. После махащите след тях хора бързо се превърнаха в неразличими точки. Алгира нямаше търпение отново да види магическата пирамида, която я очакваше в кратера. Какво ли щеше да научи този път? Мисълта за предстоящата среща със стар приятел стопляше сърцето ѝ.

Далече долу под тях цветовете постепенно избледняваха и се губеха в тежките сенки на пурпурния залез. Изоставена от слънчевата светлина, земята бавно потъваше в мрак. Но високо горе, в безкрайната синева на небето, нощта беше още далече.

4. ГОВОРЕЩАТА С ДРАКОНИ

Бурята беше жестока. Алгира не помнеше друга такава. Двамата с Риналу бяха оставили далече зад гърба си пълния с вода кратер на вулкана Белманди. Тъмнината на нощта криеше под наметалото си огромните черни облаци и нищо не предвещаваще промяната на времето. Изведнъж застудя и след миг човек и дракон усетиха върху себе си влажните лепкави ръце на стихията. Още първите капки бяха толкова студени и тежки, сякаш самата природа не беше сигурна дали са течни или ледени. Вещицата потръпна недоволно и се сви в своята бързо подгизваща дреха. После някаква невидима сила разкъса тънката тъкан на небето и върху жадната земя се изля цял океан.

Риналу сякаш не летеше, а плуваше в проливния дъждовен поток. Тежестта на водата го натискаше надолу, а ураганият вятър го вееше като безпомощно есенно листо. Борбата с побеснелите вихри бързо изцеждаше силите на могъщия дракон и той започна да се уморява. Крилете му се мокреха и натежаваха все повече с всеки следващ мах. И той все по-трудно си поемаше дъх, защото дробовете му се пълнеха с влага при всяко вдишване. Недалече от него светкавица разкъса почернялото небе. Вещицата сериозно се разтревожи, защото беше виждала поразени от гръм огромни столетни дървета. И момичето, и драконът нямаха търпение да се измъкнат час по-скоро от разпенената вихрушка. Вече почти бяха стигнали до мястото на срещата със Салдемир. Но се налагаше веднага да прекратят опасния полет. Риналу тронаво се приземи, почти падна, близо до една борова гора. Игличките предлагаха съвсем скромна защита от дъжда, но поне стената от дървета донякъде спираше свирепия вятър.

Алгира искаше да накладе огън, който да стопли премръзналото й тяло и да изсуши мокрите й дрехи. По земята имаше в изобилие изпочупени от бурята клони и тя набързо домъкна няколко. За огнедишания дракон нямаше да е никак трудно да превърне просмуканата с вода дървесина в пламтяща жарава. Зъзнещото момиче

вече почти усещаше топлината с настръхналата си от студа кожа. Риналу обаче беше толкова изтощен, че веднага заспа. Дори не я изчака да свали седлото от врата му. Пронизващият вятър беше толкова силен, че свистеше дори в обтекаемото, създадено за полет тяло на дракона. И на вещицата не ѝ остана друго, освен да се сгуши под крилото му, съвсем близо до горещото му туптящо сърце. Така, както правеше винаги.

* * *

— Събуди се! — Напрегнат непознат глас се опитваше да изтръгне Алгира от сладкия ѝ унес. Тя тъкмо сънуваше някаква необикновено красива картина. През тучна зелена поляна с тихо ромолене лъкатушеше бистро поточе. Блестящото тяло на риба се изви във въздуха и плесна с опашка, завръщайки се във водата. Пойните птички безгрижно чуруликаха, заети да чистят и подреждат дългите пера на пъстрите си одежди. Весело бръмчаха пчели, понесли скъпоценния златен прашец на хиляди жълти тичинки, полепнали по мъничките им телца. Скрити във високата трева, невидими щурчета им пригласяха. Искрящо във всички цветове на дъгата, едно водно конче се завъртя любопитно около нея, после се стрелна нагоре в безоблачното небе. Топлото слънце нежно и почти неуловимо галеше голата ѝ кожа с безкрайно дългите пръсти на лъчите си. Немирните багри, избягнали от нечия палитра, бяха накацали върху крилете на пърхащите пеперуди, които...

— Събуждай се вече! — Нетърпението в думите беше придружено с енергично, почти грубо разтърсване на рамото ѝ.

Алгира объркано примигна, разтърка сънено очи и седна на земята. Огледа се наоколо, опитвайки се да си спомни къде се намира. Беше в пълна безопасност, надеждно защитена от кротко спящия до нея Риналу. Но не беше сама. В малката жива палатка, образувана от сгънатото крило на дракона, имаше още някой. В мига, в който осъзна това, вещицата се обгради в бледосин пашкул от защитна магия. Меката му светлина се разля наоколо и прогони дремещия мрак. Фигурата пред нея не помръдна, само отдръпна ръката си и едва доловимо се усмихна:

— Успокой се, не ти желая злото. Трябва да поговорим.

Алгира я изгледа недоверчиво. Непознатата беше най-красивата жена, която вещицата някога беше виждала, по-красива дори от майка ѝ. Дълги, леко къдрави руси коси се спускаха по раменете ѝ, покрити с наситено синя рокля. Ефирната дреха сякаш беше продължение на тъмносините ѝ очи. Веднъж погледнал ги, човек вече не можеше да отклони взор и да разгледа останалата част от лицето ѝ. Дори неугледната огърлица, изработена от различни по форма и размер сапфири, стоеше чудесно на грациозната ѝ шия.

— Какво искаш? — в гласа на Алгира звънна метална заплаха. Тя свали магическия щит около себе си, но дясната ѝ ръка остана протегната напред, готова да го вдигне отново. Пръстите на лявата ѝ ръка напипаха дръжката на кинжала. Не можеше да си позволи наивна доверчивост — това можеше да ѝ струва твърде скъпо. Опитва се да проникне в чуждото съзнание, но се сблъска с непроницаема преграда. Мислите ѝ объркано се залутаха и тя беше принудена да се откаже. Явно трябваше да се задоволи с това, което жената пожелаеше да ѝ каже. Следващите думи на красавицата дори не се опитаха да приспят бдителността на вещицата.

— Трябва да говоря с теб преди драконът ти да се е събудил.

— Защо?

— Както вероятно си се досетила, аз също съм вещица. И не съм сигурна дали той няма да успее да прочете мислите ми.

Алгира настръхна и се наведе леко напред. Тялото ѝ приличаше на голяма котка, приклепнала за скок.

— Какво толкова има в мислите ти, че не искаш драконът да ги узнае?

— Не ми е леко да ти го кажа, защото виждам колко си привързана към него. Но той трябва да умре. И най-добре е ти самата да го убиеш, докато още ти има доверие.

Лявата ръка на Алгира се стрелна напред и дългострелното острие на кинжала ѝ замря на косъм от гърдите на новодошлата. Синеоката вълшебница дори не трепна.

— Смъртта ми нищо няма да промени. Драконът е много опасен и трябва да бъде убит. Може би си мислиш, че е покорен на волята ти? Може би се заблуждаваш, че си го опитомила? Но той е просто едно летящо и блъващо огън чудовище. И нищо не може да обуздае

хищническият му нагон да убива. Вече се е хранил с хора и все някога ще продължи да го прави. Дори и да те слуша в момента, какво ще стане, ако загинеш? Или когато умреш от старост? Дотогава той ще е станал толкова голям и силен, че никой вече не би могъл да го убие. Обаче решението не е мое и аз не мога да го отменя. Сборът на вещиците беше свикан специално, за да разгледа твоя случай. А това се случва много рядко...

— Сбор? На вещици? — Алгира дори не подозираше, че има нещо, което би събрало няколко от тях на едно място. Според малкото, което знаеше за собствения си вид, вещиците бяха изключително саможиви и страняха от всички. Дори и една от друга.

— Да, разбира се. Нима не си чувала за него? Не мога да повярвам, че майка ти не ти е разказала нищо за нас. Ние с нея бяхме много добри приятелки. Не ми ли вярваш? Хайде, ела, последвай спомените ми.

Съзнанието на Алгира бе заслепено от неестествено ярки цветове. Сякаш някаква огромна дъга започна да расте, докато изпълни цялото небе. Но и тогава не спря, защото между цветовете ѝ се раждаха все нови и нови дъги. Те пулсираха, преплитаха се и преливаха една в друга. Момичето падаше към тях, а пъстрите ленти я улавяха и играейки си, я подхвърляха помежду си. Ръцете ѝ се превърнаха в огромни криле на пеперуда, а тялото ѝ олекна, стопи се и после съвсем изчезна. Тя потъваше и се разтваряше в чуждото съзнание, докато напълно се изгуби в него. Цветовете постепенно избледняха и от тях останаха само белите нишки на тънки перести облаци. От млечната им пустош бавно изплува името ѝ. Казваше се Вилтаяна и беше седнала на брега на голямо езеро. Тънкият воал на мъглата пред нея се сгъсти в силует и доби форма и размери. Това беше човек. И не просто човек, а някаква жена, протягаща ръка към нея. В лицето ѝ имаше нещо смътно познато, от него лъхаше топлина и спокойствие. От кафявите ириса на искрящите ѝ очи, като от малки семенца, започна да расте огромно разклонено дърво, изпълнено със спомени. Тази жена беше нечия майка. Беше Елертия, нейната собствена майка. Но не на Вилтаяна, а на нея, на Алгира. На вещицата, която говореше с дракони. Намерила отново себе си, тя бавно възвърна контрола над мислите и тялото си. После с мъка раздвижи безчувствените пръсти на изтръпналата си ръка.

— Как... какво беше... Какво беше това? — едва успя да промълви Алгира, възряла се в тъмния нощен свят вече със собствените си очи.

Вилтаяна направи изящен и в същото време небрежен жест с ръка:

— Това беше мой спомен за една среща с майка ти. Показах ти го, за да се убедиш, че можеш да ми вярваш. Както виждаш, ти далеч не си единствената, която умее да долавя чуждите мисли. И други могат да общуват без думи. Но по някаква причина ти си първата, която е успяла да говори с дракон. Или може би просто си единствената оцеляла достатъчно дълго, че да го направи. Но разбрах, че въпреки това, звярът наскоро се е нахвърлил и върху теб.

Макар да бе загинал още при първата им среща, старият учител Колхадон беше успял да посочи на Алгира начина за защита на мислите ѝ. По-късно уроците на тайнствената пирамида в подводната пещера я преведоха по трънливия път на това познание. Идеята беше проста, но изпълнението ѝ изискваше известни умения и опит. Трябваше да се научи да строи лабиринти в ума си и да улавя там във вечен плен любопитството на всеки нежелан нашественик. И тя се упражняваше с Риналу и Салдемир, а и с разни други хора, и се справяше добре. С течение на времето все по-успешно затваряше съзнанието си за чуждите мисли. Но ето че сега тази жена беше влязла в него и търсеше там като в собствената си кухня. Все пак, Алгира се опита да се застъпи за дракона:

— Това не е честно! Тогава Риналу беше упоен и не беше на себе си.

Той не помнеше нищо и дори не можа да ме познае.

— Не, това само показва колко опасен и непредсказуем може да бъде. Неслучайно никога досега човек не се е сближавал с такова чудовище. Но ако ти не можеш, или не искаш да го убиеш, ще го направим ние.

Алгира не издържа и избухна:

— Той не е чудовище! И няма да ви го дам! Владея могъща защитна магия и няма да ви позволя да го убие!те!

— О, така ли? — вдигна вежда в престорено удивление Вилтаяна. Изобщо не изглеждаше впечатлена. — И колко дълго си мислиш, че ще можеш да се противопоставяш на силата на двадесет

вещици? Колко дълго можеш да задържиш тази защитна магия? И колко време ще успееш да предпазиш с нея нещо с размерите на дракон?

— Само десет удара на сърцето — смутено призна Алгира. Синеоката вещица явно четеше мислите ѝ като отворена книга и нямаше смисъл да отрича. — Първият път магията едва не ме уби, но оттогава постоянно се упражнявам и ставам все по-добра. Скоро ще издържам повече! — разпалено добави тя.

— Виж, идването ми тук беше просто проява на добра воля. Искяхме да ти обясним причините за решението си и да ти дадем време да се сбогуваш с дракона. Трябва да разбереш, че не може да му се има доверие, нито пък на твоите способности да го контролираш. Той представлява твърде голяма заплаха и не може да бъде оставен жив. Оказахте се близо до дома ми, затова на мен се падна задачата да те уведомя.

— Но това не е вярно, вие просто не го познавате... Няма ли нещо, с което да ви убедя...

Думите заседнаха в гърлото на отчаяната Алгира. Безпомощно вдигнатите ѝ ръце останаха единственото ѝ изразно средство, но и те не можеха да изпросят милост за Риналу. Изглежда обаче нещо трогна Вилтаяна, защото неумолимото ѝ изражение се смекчи малко:

— Е, добре. В името на приятелството ми с твоята майка, съм склонна да ти дам шанс. Има един начин да докажеш на всички нас, че чудовището ти би могло да е повече полезно, отколкото опасно. Ако успеете да спасите хората от Лиргендул, аз ще говоря пред Сбора във ваша защита.

Самото споменаване на името накара Алгира нервно да потръпне. Още от дете се беше наслушала на какви ли не ужасни истории за това зловещо място. То беше разположено в труднопроходим високопланински район в южната част на кралството. Разправяха, че било обитавано от какви ли не смъртоносни твари и хищни растения. Дори и само в частица от историите да имаше зрънце истина, пак никой не би отишъл там доброволно.

— Не знаех, че там живеят хора — промълви Алгира, като безуспешно се мъчеше да преглътне.

— О, не, скъпа моя, там не живеят хора. Там умират хора. Бързо и безболезнено, ако съдбата е благосклонна към тях. Бавно и в ужасни

мъки, ако нямат този късмет. Там се намират най-големите диамантени мини на кралството. Престъпници и роби от цялата страна ден и нощ копаят тези безцветни и безценни камъчета. В пълен мрак дробовете им се пълнят с фин задушлив прах, който вече не можеш да изкашляш. Дори и най-големите изверги на света не заслужават подобна жестока участ.

— Искаш аз и драконът да рискуваме живота си, за да спасим някакви отрепки? — Ужасът в гласа на Алгира се смени с възмущение.

— Не аз, ти го искаш. Това е единственият начин да убедиш Сбора на вещиците, че звярът ти не е зъл. Че поне донякъде си го обуздала и покорила. Да помогнеш на красиво момиче да се изправи от калта не доказва нищо. Всеки би го направил. Но да влезеш в горяща къща, за да спасиш човек, пък бил той и убиец — ето това вече е достойно за уважение. Изведи хората от там и ми донеси някой по-голям диамант като доказателство за свършената работа. Направиш ли го, ще съумея да накарам останалите вещици да ви забравят поне за известно време. Аз живея недалеч от тук, на втория остров по течението на река Умтала. Ще те чакам там, но не злоупотребявай с търпението ми.

Вилтаяна отгърна края на драконовото крило и се промъкна навън. Макар бурята да си беше отишла, нощта все още беше студена и мокра. Мрачни гълъбовосиви облаци като гигантски похлупак покриваха земята почти до хоризонта. Само далече на изток бавно растеше една тъничка ивица розов полумрак. Утрото се събуждаше с плаха усмивка.

След миг синеоката вещица изчезна в тъмнината и след нея остана единствено затихващото чаткане на конски копита. И тревожното безпокойство, което беше вселила в душата на Алгира.

Риналу леко се размърда, изръмжа едва чуто и се събуди. Повдигна крилото си и погледна спящото момиче. После внимателно се изправи, направи няколко крачки и изтръска от себе си дъждовните капки и нощната влага. Хвърляйки през рамо последен поглед към Алгира, драконът тихо се издигна във въздуха и се отправи на запад в търсене на храна.

Вещицата всъщност не спеше. Но за първи път от толкова време тя беше доволна, че остава сама. Трябваше да успокои тревогите и да подреди напрегнатите си мисли, които се въртяха като подхванати от

вихрушка есени листа. Предстоеше ѝ тежък разговор с Риналу. А тя не беше готова. Не знаеше какво да му каже. Знаеше само, че никога не би могла да го убие. По-добре беше да си опитат късмета в Лиргендул, дори ако това струваше живота и на двамата. Накрая притисна колене към тракащите си от студ зъби и се помъчи да заспи.

Когато заситеният дракон се върна, Алгира вече беше станала и го чакаше. Небрежно и някак между другото спомена, че ѝ се иска да отскочат до някоя диамантена мина. После се постара да затвори съзнанието си пред не особено настойчивите му въпроси. За първи път го лъжеше и усещането за вина я изгаряше отвътре. Но не му каза кой и защо бе поискал този дълъг и опасен преход. Вместо това го убеди, че изведнъж са ѝ притрябвали украшения. Че става дума за нейна прищявка, с която се беше събудила.

— Мислех, че нямаш търпение да се срещнеш с Лиандра и Салдемир. Ако толкова много харесваш скъпоценности, защо не задържа тези, които Съветникът ти даде? И откога тези блестящи дрънкулки станаха толкова важни за теб? — недоумяваше Риналу.

Леката влага, премрежила тъжния ѝ поглед, нарушаваше образа на разглезено момиченце, но драконът не забеляза. Не умееше да чете емоциите по човешките лица. Нито пък разбираше речта на хората. Затова и не улови смисъла на думите ѝ, прошепнати тихо на глас:

— Налага се да отидем, Рин. Трябва да спасим толкова много човешки животи. И живота на един дракон, който ми е особено скъп.

* * *

Далече на запад последните слънчеви лъчи обагряха в кралски пурпур заснежените планински върхове. Крясък на закъсняла птица огласи притъмнялото небе. Вече се стъмваше и беше крайно време да потърсят място за нощуване. Друг път настъпващият здрач ги заварваше на земята, запалили огън и уловили вечеря. И за двете обикновено се грижеше Риналу, макар че понякога и Алгира помагаше. Обаче откакто беше останала без лъка си, от нея нямаше особена полза като ловец. Днес драконът бързаше да достигне до Лиргендул. Той твърдо беше решил да намери мината преди падането на нощта.

Първият летящ звяр ги нападна напълно неочаквано. Вероятно се беше промъкнал някъде отдолу и отзад, защото Алгира въобще не го видя. Просто подскочи и едва не падна от седлото си, пронизана от остра болка в крака. Отне ѝ няколко секунди, преди да осъзнае, че не тя беше ранена, а драконът. Беше почувствала болката му като своя. Защото в този момент съзнанията им се бяха слели в едно и двамата споделяха емоциите и усещанията си. Уплашените ѝ мисли се разбиха като разпенени вълни в неговите, останали непоклатими като скала. Риналу беше всевластният повелител на небесата и не се плашеше лесно. Пък и раната не беше сериозна и само го раздразни. Докато разтревоженото момиче се опитваше да разбере какво става, той размаха мощната си опашка, както човек гони нахална муха. И едва тогава вещицата успя да мерне с ъгълчето на окото си тъмното тяло, което се запремята пречупено към земята.

Втория път изчадията не успяха да изненадат дракона. Кървавочервените им очи блестяха в мрака като живи въглени. Сега вече Алгира успя да ги разгледа по-добре, докато се гърчеха в пламъците на огъня му. Тя никога не беше виждала нещо подобно. Нито пък беше слушала разкази за такива твари. Вероятно, защото никой досега не бе оцелявал от срещата си с тях. Чудовищата приличаха на гигантски черни щъркели и момичето реши да ги нарече „щъркловища“. То потръпна при мисълта какво би се случило с него, ако ги беше срещнало само.

Скоро обаче се наложи драконът да приеме летящите си врагове по-сериозно. Когато се оказаха обкръжени от десетина крещящи и щракащи с челюсти гадини, Риналу се принуди да изостави небрежното си отношение към тях. Той разсече два хищника с крилете си и подпали още един. Тогава щръкловищата рязко смениха тактиката си. Започнаха да го разсейват с лъжливи единични атаки отгоре, докато останалите вкупом нападаха уязвимия му корем. Драконът опита да се спусне ниско над земята, но теренът се оказа твърде неравен за такава маневра. Принуден да се откаже, той се устреми нагоре, като не спираше да изпепелява чудовищата. Алгира също успя да убие едно и да отблъсне друго със защитната си магия. После създаде голямо кълбо около други две и го сви като гигантски юмрук, кършейки крилете им. Опитваше се да използва силите си пестеливо, защото знаеше, че няма да ѝ стигнат за дълга борба. А не беше ясно колко още гладни гърла дебнеха в тъмнината.

— Рин, много се уморих. Не мога повече. Хайде да се махаме от тук! — примоли се след малко изтощената вещица.

Яростните атаки принудиха дракона да се съгласи с нея. Той се издигна стръмно нагоре в нощното небе, поръсено с диамантения прах на хиляди искрящи звезди. Толкова бързо и толкова високо, колкото зверовете не можеха. Двамата си отдъхнаха едва когато опасността остана далече назад.

— Ще се върнем утре сутринта! — уверено заяви Алгира, сякаш забравила едва преживяната смъртна опасност.

— Ами щръкловищата? — опита се да я приземи Риналу.

— Никой хищник не е активен през цялото денонощие. Щом ловуват през нощта, значи през деня спят — усмихна му се тя.

Драконът не искаше да я тревожи, но определено не споделяше нейния оптимизъм. Самият той беше нощен хищник и чувствителните му към топлината очи не оставяха никакъв шанс на плячката да се скрие. Но това не му пречеше да ловува успешно и през деня. Много пъти го беше правил, особено когато беше гладен. Вещицата знаеше всичко това, но изглежда беше решила да го пренебрегне. Явно за нея беше много важно да стигнат до мината. И макар да не знаеше точно защо, драконът прие решението ѝ. Надяваше се само тя да е права за щръкловищата, както беше права за толкова много други неща.

В зората на следващия ден двамата се издигнаха над голите скали на Лиргендул. Чудовищата от миналата нощ навярно спяха в леговищата си, защото нищо не помръдваше в безоблачното небе. Алгира беше свикнала с пълноводните реки и тучните поляни на родния си край, и липсата на вода и растителност я потискаше. Тя обичаше дъхавите билки и бистрите езера, а гостоприемството на зелените дъбрави почти беше заменило дома ѝ. Но под крилете на описващия широки кръгове дракон преминаваха единствено стръмни сипеи и остри зъбери. Никъде не се виждаха следи от човешка дейност. Момичето се обнадежди малко, когато прелетяха над една отдавна изоставена дървена къща, полуразрушена под тежестта на годините. Недалеч от там, на един полегат склон, имаше малка горичка, превърната в сечище. Някога тук бяха работили много хора, но тези времена отдавна бяха отминали. Между дънерите на отрязаните дървета се издигаха стройните стволове на млади борове.

Дори острото зрение на Риналу едва различи входа на диамантената мина. Той кацна съвсем близо до него, но Алгира продължаваше да не го вижда.

— Какво става, защо се отказва да търсиш мината?

— Защото смятам, че я открих! — зъбатите челюсти на дракона се разтеглиха в доволна усмивка.

— Това? Но това е просто една грамадна скала... — сбърчи момичето вежди.

— ... под която се подават кости от човешка ръка! — довърши Риналу тържествуващо. — Някога тук е имало проход, но после нещо се е случило. И тази канара е смазала някакъв беглец, който не е успял да се измъкне.

— И видя това толкова отдалече? Какво невероятно зрение! Как ми се иска и аз да имах очи като твоите.

— Но нали ги имаш? — искрено се изуми Риналу. — Точно както имаш крилете, опашката и всичко останало от мен.

— Знаеш ли колко си прав? — чаровно му се усмихна Алгира и се опита да го погали, като за малко не се поряза в острите ръбове на бронираните му плочки. — Почти толкова, колкото си и люспест.

После се наведе да разгледа костите, белеещи се под каменната преграда.

— Според теб какво е затрупало входа? Зетметресение, или може би свлачище? Но тогава вероятно хората тук са загинали? Няма как да им помогнем, ако са вече са мъртви. Можеш ли да разбереш преди колко време е станало? Защото ако е било скоро, значи може да има оцелели?

Понеже драконът мълчеше, Алгира вдигна един клон и го размаха под носа му.

— Щом всичко твоe е и мое, може ли да използвам „нашето“ огнено дихание? Би ли ми запалил това? Ще вляза да поогледам, но няма да се бавя.

Риналу неуверено издиша слаб, почти невидим огън. Боеше се да не подпали момичето. Дървото беше още влажно от утринната роса, но това нямаше значение. Просто му отне съвсем малко повече време, преди да пламне. Вещицата го протегна пред себе си и се опита да се провре през тесния процеn, останал между срутената скала и стената на тунела. Факлата ѝ пречеше и тя я захвърли навътре в мината. Освободила и двете си ръце, Алгира заизвива дългото си тяло като змия между камъните. Мястото беше съвсем малко, но тя все пак успя да се вмъкне.

Посрещна я мрачната гледка на овъглени дървени подпори и отдавна ръждясали инструменти. Младата жена грабна горящия клон и го вдигна нагоре. Опита се да освети тъмната шахта, която се спускаше стръмно надолу към самото сърце на диамантената мина. Бледата светлина на факлата разкри безразборно захвърлени лампи. При вида им Алгира едва сдържа радостния си възглас и веднага запали една. Чак сега забеляза притаилите се в сенките плетени въжета, започнали вече да гният. Жалките останки от плетени кошове, някои още пълни с откъртени камъни, разказваха за непосилния труд на работниците. От тях самите обаче нямаше и следа. Озадачена и обезпокоена за съдбата им, Алгира продължи да се спуска все по-надолу. Късче замразена светлина улови колебливия пламък на фенера и игриво проблесна в отговор. Беше едно от искрящите камъчета, заради които бяха загинали толкова хора. Вещицата прибра диаманта в малка торбичка, висеща на кръста ѝ. Ако не можеше да спаси миньорите, поне щеше да

убеди Вилтаяна, че двамата с Риналу са били тук и са опитали. Вече имаше с какво да откупи живота на приятеля си.

Останал сам, драконът недоволно изгледа каменната стена, която го разделяше от Алгира. После удари с мощната си опашка по тежката скала. Тътенът отекна в околните склонове и се върна обратно с подигравателен кикот. Риналу обаче не се отказа и отново замахна. Не смяташе да оставя момичето самичко в пълната с опасности мина. Озъбените хребети продължиха да се надсмиват над безплодните му усилия. Канарата беше твърде масивна и той не можеше да я разбие. Тя помръдна едва-едва и се слегна надолу, като напълно препречи тесния процеп, през който се беше промъкнала Алгира.

Глухото стенание на планината проникна дълбоко в недрата на земята. От тавана на пещерата се посипаха камъчета и накараха сърцето на момичето уплашено да се свие. Тъничката струйка светлина, която успокояващо се процеждаше някъде далече назад, изведнъж изчезна. Тъмните сенки, хвърляни от пламъка на миньорската лампа, се разлюляха и затанцуваха неумело по грубо издяланите скали. Но това не беше предизвикано от раздвижване на застоялия въздух. Просто ръката на Алгира, здраво стискаща светилника, леко потрепери. Мислите ѝ едва си пробиха път през дебелината каменна стена.

— Рин, какво стана? Ти ли направи нещо?

— Мисля, че да! — виновно призна драконът. — Не обичам да те изпускам от поглед. Имаш навика да се забъркваш в неприятности, докато не те гледам! — опита се да се оправдае той. — Искях само да дойда при теб. Какво ще правим сега?

Алгира мълчеше. Той би предпочел тя да му се скара, да му каже колко много е сгрешил, но че няма страшно, защото тя все ще измисли нещо. Копнееше за топлите ѝ успокояващи мисли. Каквото и да е, само да не да мълчи така. Защото това нейно мълчание го наказваше по-силно от всяка дума. И го плашеше повече от всяка опасност. Той неистово заудря с опашката си по каменната стена, но от това тя само се намести още по-плътено.

— Кажи ми какво да направя? — отчаяно изръмжа Риналу.

— Ще... ще вляза по-навътре... Може би някъде там има друг изход.

Алгира полагаше неимоверни усилия да овладее ужаса си. Беше затворена дълбоко под земята заедно със стотици мъртъвци. И щеше да слезе още по-надолу, въоръжена само с колебливата светлинка на старата лампа в ръката си. Стори ѝ се, че усеща как тежестта на милионите тонове скала над главата ѝ я смазва и я превръща в песъчинка. В неотделима част от планината. Беше погребана в мината, все още жива, но вече обречена. Дишаше бързо и на пресекулки, но все по-плитко и задъхано. Тя направи нова крачка и в самия край на сумрачния кръг, който фенерът изтръгваше от тъмнината, видя масивна черна скала. Нещо запречваше пътя ѝ напред. Не можеше да се върне, но не можеше и да продължи. Момичето едва сподави надигащия се в гърлото му писък. Напрегнатото му до краен предел съзнание беше доловило някакво ново и непознато присъствие. Нещо се беше събудило в мрака.

— Рин, тук има някой...

В дъното на пещерата, подобно на разцъфващо кървавочервено цвете, се отвори огромен ирис. Ако по големината на окото можеше да се съди за размера на животното, то съществото пред Алгира беше поне два пъти по-едро от Риналу. Тя замръзна на място, неспособна дори да издиша. Въздухът в гърдите ѝ стана гъст и тежък и започна да я задушаваше. Непослушната ѝ ръка, сякаш превърнала се в оловна, едва не изпусна лампата. С треперещи от уплаха крака, тя бавно отстъпи назад. После се обърна и побягна, преследвана по петите от шума на стържещи един в друг камъни.

Риналу се отказа от безполезното блъскане с опашката. Вместо това удави канарата с всепоглъщащите пламъци на драконовия си огън. Езиците им се заизвиваха във всички посоки, опитвайки се да пробият скалата, да я изпепелят и да я превърнат на прах. Скоро тя се нагорещи и дори започна леко да пука, но все така неумолимо затваряше изхода на мината. Крилете на дракона унило увиснаха, а дългата му шия безпомощно клюмна надолу. Нямахше какво друго да направи.

Когато Алгира достигна до края на тунела, нагорещената каменна стена леко светеше в мрака на пещерата. Някъде далече зад нея се разнесоха тежки стъпки. Все още не съвсем уверени, те бавно приближаваха. Нещо с мъка провираше огромното си тяло през тесния тунел. Без особена надежда на успех, вещицата повелително протегна

ръка към парещата канара, препречваща пътя ѝ навън. Не знаеше дали щеше да се получи, просто нямаше какво друго да направи. Призова магията и тялото ѝ леко потръпна, когато силата послушно премина през него и удари скалата.

Риналу невярващо гледаше как нажежената до преди миг каменна плоча изстива и се покрива със скреж. Стелешката се над земята влага, изпарена от драконовото му дихание, се превръщаше обратно в течност при допира си до изстудената земя. Водните струйки, впили тънките си, но силни пръсти в пролуките на скалата, замръзваха пред очите му.

— Продължавай да гориш преградата! — едва долови драконът молбата на момичето.

— Вече опитах, но няма никаква полза. Камъкът не гори.

— Продължавай! Докато бях в кратера на вулкана Белманди, за да скрия яйцето, научих нова магия. Създаването на огън е много трудно и изтощително. Пък и ти вече го умееш. Затова реших да овладеея замразяването. То се оказа значително по-лесно, защото вместо да създавам топлина, аз я отнемам.

Драконът стовари жарката си огнена дъга върху скалата. Яростната струя заля масивния монолит като бушуващо море. Оказала се между две могъщи стихии, огромната канара простена леко и не издържа. Изгаряна отвън от вулканичния огън на Риналу и замразявана от ледената магия на Алгира отвътре, тя се пропука. Няколко поголеми и стотици по-малки процепи зейнаха в плочата, докато тя бавно се рушеше от разликата в температурите и собствената си тежест.

— Отдръпни се от изхода! Махни се от там, бягай, излети... — мисълта на Алгира никога не беше звучала по-повелително. А в следващия момент внезапно замлъкна.

Разтревожен и объркан, Риналу се подчини. Издигна се над земята, без да отделя поглед от натрошената скала, затваряща края на тунела. Изведнъж тя се пръсна на хиляди отломки. Във всички посоки се разлетяха камъни, изхвърлени с такава сила, сякаш бяха безтегловни песъчинки. Гъсти кълба прах и пепел се издигнаха във въздуха като от изригването на вулкан.

Един огромен дракон, по-тъмен и от най-беззвездната нощ, се подаде от мината. Досега мракът на пещерата бе крил истинските му размери, но навън той приличаше на сянката, хвърляна от хълм.

Измъкнал се на свобода, звярът разпери крилете си и те изплюскаха като корабни платна. Опитваше да изяде Алгира и почти беше успял, защото тя вече беше в устата му. Свила се, доколкото ѝ беше възможно, вещицата се беше обградила с малък купол от защитна магия. Бледосиньото кълбо изглеждаше толкова тънко и крехко, че беше цяло чудо как задържаше отворени гигантските челюсти. Черното чудовище нетърпеливо стисна зъби и строши един от тях в пляката си. Но и защитният воал на вещицата избледняваше все повече и повече. Нямахме да издържи още дълго.

Риналу сви крилете си плътно до тялото и се устреми към врага като сияйно лазурно копие. Докато падаше като камък надолу, той избълва яркожълта огнена струя по дясното крило на звяра. После протегна напред острите си нокти и с все сила ги заби в лявото крило, а дългите му зъби потърсиха гърлото на неприятеля.

Внезапната му атака имаше успех. Изненаданото чудовище завъртя глава назад и изпусна малката си хапка. Риналу с облекчение проследи как Алгира се изтъркаля невредима настрани. Още замаяна, тя се опита да се изправи. Но сега самият той беше в опасност, защото въобще не можеше да се сравнява с великана под себе си. Освободил гигантската си паст, антрацитният звяр щракна с челюсти съвсем близо до крилото на Риналу. След миг огромната му опашка се стовари върху малкия син дракон.

Първо очите, а после и цялата глава на черния дракон се покриха със скреж. Дебела ледена кора скова движенията на крилете му и в миг ги превърна в безпомощно увиснал баласт. Тежестта им притисна звяра към земята. Но тук силите на младата вещица свършиха. Напълно изтощена, тя нищо повече не можеше да направи.

— Бягай, Рин! — отчаяно изкрещя Алгира в съзнанието му. — Изобщо не трябваше да се връщаш.

Приятелят ѝ лежеше неподвижно на земята. Едното му крило беше неестествено подгънато под тялото, а другото се протягаше към момичето, сякаш молейки го за помощ. Черният дракон енергично отръска леда от себе, а предната му лапа притисна Риналу към голата скала. Челюстите на чудовището бяха пълни с блестящи зъби, по-дълги от кинжала на Алгира, а вероятно и по-остри от него. Раззинатата му уста се насочи към главата на поваления противник, който все така не помръдваше.

Изгубила всякаква надежда, вещицата отчаяно изкрещя в съзнанието на огромния антрацитен звяр:

— Това ли е благодарността ти, задето те измъкнахме от плен? Нима ще изядеш този, който те спаси?

Момичето се молеше със сълзи на очи, но без да очаква отговор. Затова беше изумено, когато го получи.

— Мойлири е голяма и силна. Никой не ѝ казва какво да яде.

Алгира се вкопчи в тъничката сламка на надеждата, опитвайки се да отложи неизбежното.

— Но... Мойлири също така е стара и мъдра, нали? Храна ще намериш навсякъде, обаче ако пощадиш живота на приятеля ми, ще ти дам едно драконово яйце.

Без да сваля тежката си лапа от Риналу, женският дракон завъртя глава към Алгира и я измери с огнения си поглед.

— Всички вие сте подли и лъжливи твари! Коварните човеци запалиха дървените подпори и затрупаха изхода на пещерата. Затвориха Мойлири в каменен капан. Жертваха другарите си, за да спасят себе си. Кажете ми, кое друго животно прави така?

Вещицата с тревога следеше Риналу, който се беше съвзел и безуспешно се опитваше да се надигне.

— Не всички сме такива. За съжаление си попаднала на най-лошите измежду нас. Но би било грешка да съдиш за всички хора само по тях.

— Но не бяха само те. Преди много лета срещнах една от твоя вид. И тя като теб можеше да говори с нас. Имах ѝ доверие, а тя ме предаде и открадна още нероденото ми дете. Измамата е част от вас! Вие нямате чест и на думите ви не може да се вярва.

— Аз не те лъжа. И ако ми позволиш, ще ти го докажа. Само не наранявай приятеля ми.

Алгира извика в съзнанието си спомена за първия път, когато беше видяла драконовото яйце. Сякаш рисуваше, но не с четка, а с мисли. Трябваше да си припомни всеки детайл, всяка подробност. Само така сцената щеше да се получи жива и убедителна. Извлече от паметта си червената възглавница, жените, които я носеха, и огромната светла зала на Съветника. Постара се да не пропусне нито една завеса или гънка по килима. После добави и собствените си чувства и емоции, за да даде на картината душа. Накрая показва готовия образ на

Мойлири. Задържа го в ума си достатъчно дълго, така че драконът да може добре да го разгледа.

— Но това е моето яйце! Познах го по извивките и петната по черупката. Ти си го откраднала!

— Не е вярно! Аз го взех от този човек, за да го скрия. Той поиска от мен да излюпя бебето ти, за да го превърне в свой роб. Да го използва като оръжие срещу другите хора. Но аз спасих яйцето ти. И ще ти го върна, ако ни пуснеш да си вървим.

— Не ти вярвам. Но все пак ще ти дам шанс да ми докажеш, че греша.

Донеси ми яйцето и ще оставя приятеля ти да живее.

— Сама няма да мога. То е скрито на толкова непристъпно място, че само дракон може да го достигне.

— Тогава ми кажи къде е и аз сама ще си го взема. И не си и помисляй да ме излъжеш, защото запомних миризмата ти и...

— Знам, знам. Няма къде да избягам и навсякъде ще ме намериш! — с горчива тъга я прекъсна Алгира. После продължи:

— Яйцето е на такова място, че няма да успееш да го вземеш без чужда помощ. Има един много тесен проход и само човек може да премине през него. А никой човек не може да стигне до там, защото пътят минава през непристъпни скали. Единствено дракон може да прелети над тях. Двамата с Риналу сме единствения ти шанс.

— В такъв случай разговорът ни приключи. Вие не ми трябва, ще си намеря друг човек.

Алгира леко се усмихна, опитвайки се да обуздае надигащото се в нея опиянение. Можеше да спечели, трябваше само да остане хладнокръвна и спокойна още малко. Мойлири започваше да ѝ вярва и вече имаше шанс за спасение. Но надеждата беше коварен съюзник, който лесно можеше да я предаде във всеки момент. Вещицата обмисли следващите си думи много внимателно.

— Как? Аз съм единственият човек, с когото можеш да говориш. Който може да чуе мислите ти и да те разбере. И който не се опитва да те убие или да избяга с писъци, щом те зърне. Но дори да намериш друг, дори да успееш някак си да го убедиш, или заплашиш, той пак няма да ти е от полза. Защото само аз знам къде се намира яйцето. Без мен никога няма да го намериш. А аз няма да ти помогна, ако направиш нещо на Риналу.

— Е, добре. Ти ще си човекът, но защо е нужно той да е драконът? Не съм се хранила доста отдавна и все още съм слаба. Но след като го изям, ще възстановя силите си. После двамата с теб ще отидем да вземем яйцето. Аз съм много по-голяма, по-силна и по-бърза от него. Каквото може той, аз го умея по-добре. Съюзи се с мен и заедно ще бъдем непобедими.

Алгира не отговори веднага, за ужас на Риналу, гърчещ се под тежката лапа на Мойлири в напразни опити да се освободи. Тя почти физически усети раздиращата ума ѝ болка от уплашения му писък.

— Думите ти са мъдри. И би трябвало да те послушам. Но има нещо, което не разбираш. Той ми е приятел. Спасявала съм живота му много пъти и той неведнъж е спасявал моя. Вярвам му така, както вярвам на себе си. Никога не бих могла да го предам, както и той никога не би ме изоставил. Така че ще трябва да ти откажа. Изборът, който лежи пред теб, е много прост — довери ни се, или ни убий. Съдбата ни ще бъде еднаква.

След кратко колебание Мойлири отстъпи от гърдите на Риналу и бавно се отдръпна от него, сумтейки недоволно:

— Защо ли си мисля, че ще съжалявам? Но добре, съгласна съм. Донесете ми яйцето и може би ще променя мнението си за хората. Знам със сигурност, че ще променя мнението си за теб.

Риналу неуверено се изправи и с нестабилна походка се насочи към Алгира, без да поглежда назад. Едва след като погали огромната му триъгълна глава и огледа раните му, вещицата отвърна:

— Ще ти върнем яйцето, разбира се. То ти принадлежи и би било просто несправедливо да не го направим. Но и на нас не ни е лесно да ти се доверим. Какво ще ти попречи да ни убиеш, щом го получиш? Затова ти предлагам компромисен вариант. Ще ти го донеса, както обещах, но сама. Така няма да рискувам живота на приятеля си. И не сега, а след петдесет лета. Вие, драконите, живеете хиляди години и за теб това ще е само миг. Но моят живот вече ще е към края си. И ако тогава все още желаш смъртта ми, просто ще ме отървеш от бремето на старостта.

Мойлири гледаше момичето и дракона, щастливи просто от това, че бяха отново заедно. През пепелта на омразата и болката от предателството тя смътно долови чуждата радост. Сърцето ѝ трепна, спомнило си отдавна забравеното усещане да принадлежиш на някого

и някой да ти принадлежи. Да споделяш с друг болките и радостите, вместо да ги посрещаш сам.

— Преди много време една от вашия вид открадна яйцето ми. Кой би помислил, че някой ден друга ще ми го върне? Така да бъде, ще ти дам исканата отсрочка. Може би ще съумеем да използваме времето, за да се научим да си вярваме. И ако това се случи, може би ще ми върнеш яйцето по-рано. Но ако не го получа, искам да знаеш, че не само приятелят ти, но и много други хора ще платят цената. Пази живота си добре, вещице, защото ако нещо се случи с теб, няма да има пощада. Никой не може да лъже Мойлири безнаказано.

Алгира сухо преглътна, представяйки си опустошението, което грамадният дракон можеше да причини. Огнедишащото чудовище лесно можеше да изпепели село, или дори малък град. И нямаше какво да го спре. Но тя поне можеше да опита.

— Бих искала да те помоля за още нещо. Този район е пуст и ненаселен, и хората рядко идват тук. Дали не би се съгласила да останеш в Лиргендул и да се храниш с големите летящи твари? — вещицата се помъчи да нарисова щръкловище в ума си.

— Ха, та те са любимата храна на Мойлири. Предполагам, че и приятелят ти би ги харесал на вкус, след като веднъж ги опита. Бързи са, но не колкото дракон, разбира се. Надявам се добре да са се размножили докато ме нямаше, така че да ми стигнат за доста време. Но след това нищо не обещавам. Ако искаш да предпазиш човеците, просто им кажи да не стъпват тук.

— Мисля, че мрачната слава на това място ще го направи вместо мен. А ще ми кажеш ли какво се случи с тези, които бяха затворени в мината? Роднините им имат право да знаят каква е била съдбата им.

— Онези с блестящите брони, които пазеха отвън, изгориха дърветата и затрупаха входа на пещерата. Какво е станало после с тях — не зная. Но се съмнявам да са се спасили, твърде малки и слаби бяха. Другите, които дълбаеха вътре, изядох един по един. Накрая свършиха и понеже не можех да се освободя, реших да заспя. Не ме гледай така осъдително. Не искам от мен да се чувствам виновна, че се храня с хора. Аз съм хищник и те бяха моя плячка.

Алгира засрамено наведе глава.

— Прости ми, не исках да те обвинявам. Ти не си чудовище. Вие сте създания на огъня и светлината. Различни сте от нас, живеете

векове и трупите мъдрост. Ние, хората, сме истинските чудовища. С безсмислените си вражди, с гибелните си войни, с унищожителната си омраза.

— Не всички хора са зли, както и не всички дракони са мъдри. Ти също си дете на огъня. Той не се вижда отвън, но гори като малко слънце в сърцето ти. И драконът ти го е почувствал, иначе не би те приел.

Главата на Мойлири нетърпеливо се завъртя насам-натам, докато ноздрите ѝ душеха въздуха. Острото ѝ обоняние долови миризмата на едно от убитите щръкловища. Все още твърде слаба, за да полети, тя се запъти натам, кършейки клони и събаряйки дървета. Скоро могъщото ѝ туловище изчезна в близката горичка. След нея останаха само шумът от стъпките и поклащането на върхарите.

Летяха по-бавно от обикновено. И полетът на Риналу не беше съвсем гладък. Макар че се стараеше да го прикрие, драконът изпитваше болка. Той не успяваше да разгъне докрай нараненото си крило и се накланяше настрани при всеки мах с него. Накрая успя да открие възходящо въздушно течение и блажено се отпуска в ласкавите му прегръдки. За да се отърве от въпросите на разтревожената Алгира, той на свой ред я попита:

— Откъде беше толкова сигурна, че яйцето е на Мойлири?

— Ами всъщност — не бях. Но когато разбрах, че това пред нас е женски дракон, ми мина тази мисъл. А и продължителният ѝ престой под земята обясняваше защо не го е потърсила досега. Имаше доста добър шанс да е нейно. Освен това се надявах на майчинския ѝ инстинкт. Тя можеше да поиска яйцето, дори ако друг дракон го е снесъл. Борех се за живота ти и само това измислих. Нямах какво друго да ѝ предложа.

Риналу се чудеше как да повдигне болезнения въпрос и накрая по драконовски заби нокът в раната:

— За един много дълъг момент ми се стори, че обмисляш предложението на Мойлири да ме смениш с нея.

Неприсъща за Алгира лукава усмивка се плъзна по устните ѝ:

— Тъкмо това целях. Не можех направо да ѝ откажа, трябваше да изглежда, че се колебая. Иначе рискувах да я обидя.

— А защо все пак не прие? Тя наистина беше по-добрият дракон.

— Ама ти, сериозно ли? Всичко, което ѝ казах, беше истина. Нашето приятелство е много по-важно за мен от това колко бързо летиш, или какъв товар можеш да носиш. И животът ти ми е по-скъп от моя собствен. Бях убедена, че вече си го разбрал. Пък ѝ не искам да заспивам всяка нощ, чудейки се дали няма да се събудя сам-самичка в огромния ѝ търбух. Ние с теб не се делим, забрави ли? Освен, ако не решиш да ме изядеш някой ден...

Риналу завъртя назад голямата си глава и огледа критично момичето, обкрачило шията му:

— Твърде малка си за основно ястие. Но пък бих могъл да те запазя за накрая.

Тя се пресегна и с престорено недоволство го удари по носа, а той страдалчески се намръщи, сякаш наистина го беше заболяло. После и двамата прихнаха да се смеят. За един кратък миг се почувстваха щастливи.

* * *

Лесно намериха острова на Вилтаяна, сгушен в един завой на широката река. Вещицата ги чакаше на потъналия в зеленина бряг. Никъде не се виждаше мост, само една малка лодка, привързана за тесен дървен пристан. Чакълеста пътечка, покрита с високо избуяла трева, водеше до занемарена схлупена къщурка. Тя изобщо не приличаше на жилище, в което изисканата красавица би живяла.

Риналу меко се приземи и легна на земята, като не сваляше поглед от двете жени. Макар че Алгира явно имаше доверие на непознатата, драконът винаги беше нащрек в присъствието на чужди хора.

Вилтаяна внимателно разглеждаше диаманта на слънчевата светлина, търсейки скрити дефекти в него. Тя разсеяно изслуша разказа на Алгира.

— Всички там отдавна бяха мъртви. Никого не успяхме да спасим, но ти донесохме това малко камъче като доказателство, че сме били там и сме опитали да помогнем.

Понеже Вилтаяна продължаваше да мълчи, Алгира не се стърпя и наруши тежката тишина:

— Това ли беше? Сега свободни ли сме? Сборът на вещиците ще ни остави ли на мира?

Вилтаяна се насочи към брега на реката и небрежно подхвърли през рамо:

— О, на твоє място не бих се притеснявала толкова за Сбора. Той е загубил доста от някогашното си могъщество. Останала е една жалка сбирщина от дърти стари вещици, които се интересуват главно от билки и отвари. Независимо от прозвището си, те далеч не са толкова вещи в използването на магията, колкото ние с теб. Не, за вас с дракона обикновените войници са далеч по-опасни.

И преди Алгира да проумее какво имаше пред вид отдалечаващата се вещица, едно тежко копие се заби в крилото на Риналу. Драконът едва успя да го разпери, за да се предпази с него. Миг по-късно второ копие изсвистя нагоре, отклонено този път от защитната магия на вещицата. После обезсилено тупна на земята, вече неподвижно и безвредно.

Две малки корабчета се приближаваха по реката отляво и отдясно на острова, затваряйки пътищата за бягство. Гребците мощно тласкаха лодките напред под устремния барабанен ритъм и яростта на свистящите камшици. Екипажите трескаво опъваха дебелите тетиви на огромни арбалети, приготвяйки ги за нова стрелба. А няколко човека почистваха палубите от последните маскировъчни клонки, които така успешно ги бяха прикривали досега. Бяха твърде далече и огънят на дракона не можеше да ги достигне. Алгира насочи цялото си внимание към по-близкия кораб. Скова го в дебел лед и го обездвижи напълно. Греблата му останаха неподвижно забити в замръзналата вода около него. По-безпомощен и от бръмбар по гръб, той се понесе надолу по мудното течение на реката. През това време обаче хората на втория кораб завършиха зареждането на страшното си оръжие. Острият връх на нова гигантска стрела стърчеше застрашително над борда и търсеше сърцето на Риналу.

Без да губи време, Алгира покри и двамата с бледосиния купол на защитната си магия. После тревожно огледа прободеното крило на дракона. Той беше захапал дръжката на копие и се опитваше да го изтръгне от себе си, но безуспешно. Широко и леко назъбено острие, подобно на брезово листо, беше създадено да пробива и разкъсва.

Врязало се дълбоко в страшната рана, то не можеше да се върне назад въпреки неистовото дърпане на Риналу.

— Чакай, спри! Така няма да стане! — извика му тя.

Когато той неохотно се подчини и замря, вещицата се мушна под блестящото му тяло и изтегли копието навътре и надолу през дупката в крилото. После я запуши надве-натри с треви и листа, като се опитваше да не гледа шуртящата синя кръв.

— Как си? Ще можеш ли да летиш така? — с тревога попита тя.

— Чакай да помисля малко... Не, не ми помагай, сам ще се сетя. Хм... Добре де, само малко ми подскази — ти би ли могла да тичаш, ако единият ти крак е навехнат, а в другия зее голяма дупка?

— Ако не си разбрал, опитват се да ни убият. Съзнавам, че вината за това е моя, но няма нужда от сарказъм. Не знам колко още ще мога да ни пазя.

Сложила тънкия показалец върху китката си, Вилтаяна отмерваше времето с ударите на сърцето. Когато преброи до дванадесет, в погледа ѝ блесна сляпа ярост. Тя махна с ръка към войниците и натегнатата до скъсване тетива на тежкия арбалет с облекчение се отпусна. Освободеното копие с тихо бръмчене се насочи към все по-изтъняващият синкав щит, пазещ ранения дракон.

Лицето на Алгира, измъчено от усилието да поддържа защитната магия, се озари от плаха усмивка. Малката ѝ хитрост се беше оказала неочаквано успешна. При първата им среща Вилтаяна я попита колко дълго може да пази Риналу. Тогава на Алгира никак не ѝ се искаше да отговаря. Но се почувства принудена, потъваща в тези безкрайно дълбоки сини очи. Затова каза „десет удара на сърцето“. Не можеше да не отговори и нямаше как да излъже тази, която четеше мислите ѝ. И все пак се опита да скрие истината. Ударите, за които говореше Алгира, бяха не на човешко, а на драконово сърце. А малцина знаеха, че то беше устроено доста по-различно. По време на полет или при преследване на плячка сърцата на драконите ускоряваха неимоверно своя пулс. Това даваше на крилете им силата, необходима да държи масивните тела във въздуха. Но при покой драконовите сърца биеха три пъти по-бавно от човешките. Когато не летяха, огнедишащите чудовища почти спяха. Така че Алгира можеше да поддържа защитната си магия тройно по-дълго, отколкото смяташе Вилтаяна.

Острието на копието не успя да пробие магическия щит на вещицата. Той все още беше достатъчно здрав. След като отрази новото нападение, тя веднага свали защитата си, защото вече започваше да се уморява. После задърпа Риналу към левия бряг на острова. В тази посока пътят към свободата им беше открит. Когато стигнаха до самата река, драконът проумя плана на вещицата и категорично поклати глава.

— Само това ли успя да измислиш? Аз не мога да плувам!

— Хайде, ще минеш по дъното. Едва ли е много дълбоко.

— Дълбоко е! — не се съгласи Риналу, вперил нервен поглед в ленивите талази.

Алгира успокояващо прегърна огромната му глава, както беше правила толкова пъти досега. Спечелената отсрочка бързо изтичаше. Тласкан от ритмичните удари на греблата, корабът се насочи към тях, заобикаляйки острова. Стрелците му отново подготвиха ужасяващия си арбалет за стрелба. Озарена от спасителна идея, вещицата протегна ръка към водата и наоколо запрехвърчаха ситни снежинки. Тънка коричка от скреж се простря през реката чак до отсрещния бряг. С леко скърцане и пукане тя започна да се разширява и удебелява, образувайки здрав леден мост.

Драконът недоверчиво стъпи върху замразената повърхност. Като пляскаше с криле, за да намали натоварването върху млечнобялата пътека, той се насочи към близката суша. Алгира го следваше, като зорко следеше настигащият ги кораб. Когато екипажът му завърши приготовленията си, те изстреляха още едно копие по Риналу. Вече на края на силите си, вещицата нямаше как да го спре. Но успя да го отклони малко, така че то прелетя над главата ѝ и с тих плясък изчезна в реката.

Когато ноктите на дракона се забиха в пясъчливия бряг, той нададе гръмогласен рев. Едва дочакало това, момичето се метна на дългата му шия и се намести в седлото си. Хвърляйки прощален поглед през рамо, Риналу се затича по сухата земя. Всяка следваща крачка го отдалечаваше все повече от гибелната засада на малкия остров.

— Нали знаеш, че не мога да надбягам кон? — попита той след малко, като проверяваше за пореден път дали някой не ги преследва.

— Но на кораба нямаше коне, Рин, само хора. А от тях си побърз, нали?

Тъй като никой не ги гонеше, след час спряха да бягат. Алгира свали седлото на Риналу и се зае да лекува раната на крилото му. Почисти я, доколкото може, и я наложи с листа. Колкото и да търсеше, не успя да намери никакви лековити билки в сухата степ. Добре поне, че кръвта беше спряла да блика и беше засъхнала в тънка синя коричка. Момичето внимателно прегледа и следите от битката с Мойлири. Тя със задоволство установи, че раните бяха почти зараснали, а някои напълно бяха изчезнали.

— Нали знаеш, че всичко това е излишно? До утре сутринта няма да е останал дори и белег за спомен. Ще съм напълно здрав.

— Разбира се, че ще си. Заради грижите, които полагам за теб. Сега стой мирен още малко.

Риналу недоволно изпръхтя.

— Всички тези грижи просто прикриват чувството ти за вина. Кажи ми какво те мъчи. Чувствам, че нещо ти тежи, а не искаш да го споделиш. Мислите ти са тревожни, но не ме допускаш до тях.

Алгира безпомощно отпусна ръце:

— Ох, усетил си значи? Ама и аз съм една вещица — всеки чете ума ми като отворена книга! — укори тя себе си, а не любопитството на Риналу.

— Какво значи „всеки“?

— Ами ти, както и онази ужасна жена, която се опита да ни убие — тъжно въздъхна момичето. После накратко му разказа за ултиматума на Вилтаяна.

— Съжалявам, че те излъгах за диамантената мина. На два пъти изложих живота ти на опасност, а дори не те предупредих. Решението засягаше и теб, и трябваше да го вземем заедно.

— Но ти рискува и собствения си живот. И го направи, за да ме защитиш. Нямаше как да знаеш за Мойлири, нито че Вилтаяна ще се окаже толкова зла.

— Все пак, трябваше да ти кажа. Но не само това ми тежи. Не ми харесва и начинът, по който използвах яйцето като разменна монета за живота ти. Направих го с лекота и без да се поколебая. Отначало търсех единствено начин да те спася. А после си помислих колко добре би било, ако можем да привлечем Мойлири на наша страна. От нея

щеше да излезе могъщ съюзник, а ние имаме нужда от помощ. Преследват ни войниците на Съветника и постоянно бягаме, или се сражаваме с какви ли не чудовища. Малцината ни приятели също се нуждаят от защитата ни. Затова постъпих толкова нечестно с Мойлири. Възползвах се от ситуацията, макар и не създадена от мен, за да я подчиня на волята си. А това не е редно и ми тежи. Искане ми се да не се налагаше да го правя. Искане ми се да живеехме в един по-добър и справедлив свят, в който не трябва да правим компромиси със себе си. С твоя помощ много бързо станах твърде могъща. Двамата с теб се превърнахме в сила, която хората уважават, и от която се боят. Сляхме се в юмрук, който може да наказва и закриля. И сега се чудя дали не започвам да приличам на Съветника. Боя се, че няма да се справя с отговорността, която идва заедно с тази сила.

— Но нали затова имаш мен! — усмихна се Риналу, а зъбите му проблеснаха под лунната светлина. — Аз не се интересувам от безполезни дрънкулки, а и ти ме научи да уважавам живота. Мога непредубедено да преценявам действията ти. Винаги можеш да разчиташ на мен да ти казвам, когато не си права.

— Непредубедено? Та ти си ми приятел и постоянно рискуваш живота си за мен. Не, Рин, ти не би могъл да осъдиш никоя моя постъпка, колкото и несправедлива да е тя. Надявам се само по-често да успявам да открива и избира по-малкото зло. Защото мога да разчитам на единствено на преценката на Салдемир и Лиандра.

Разтревожена и гладна, вещицата дълго не можа да заспи.

* * *

На другата сутрин раните на Риналу бяха заздравели. Той се възстановяваше изключително бързо, така че това не го изненада. Когато разпери крилата си, за да ги огледа в полумрака на настъпващия ден, превръзката на Алгира изхвърча настрана. Под нея синееха чисто новите пера, пораснали през нощта. След два пробни маха драконът безшумно излетя. Обилната закуска с някакъв престарял бивол напълно възвърна силите му. Дори улови някаква лисица за закуска на момичето, но Алгира я пусна на свобода. Нямахше търпение да види приятелите си.

Когато най-накрая достигнаха мястото на срещата със Салдемир, завариха само едно изстинало огнище. Докато вещицата преценяващо разтриваше угасналата жарава между пръстите си, Риналу подуши наоколо. Въздухът с едва чуто свистене нахлу в ноздрите му.

— Били са тук. Но миризмата им е стара, отпреди два дни.

— Какво ли им се е случило? Ще можеш ли да ги намериш? — разтревожи се Алгира.

Риналу извъртя назад дългата си шия и я погледна с удивление.

— Ще мога ли да ги намеря? Все едно да те питам ти дали можеш да стреляш с лък.

— Точно в момента — не! — обезсърчено наведе глава момичето. — Хората на Съветника ми го взеха, забрави ли? А така и не намерих време да си направя нов.

— Щом толкова те е грижа за тях, хайде да ги проследим.

Алгира нямаше нужда от втора покана и само след миг двамата се понесоха, водени от недоловимата за момичето миризма.

— Добра новина! — заяви след няколко завоя Риналу. — Не са бягали от опасност. Самите те са гонили или дебнели някого.

— Но как разбра?

— Изглежда са търсели нещо, защото са лъкатушели. Дракон, който знае къде отива, или от какво бяга, се движи по права линия. Ако приятелите ти бяха преследвани, следите им нямаше да се лутат така. Успокой се, добре са.

Когато малко по-късно ги откри, Риналу беше озадачен от поведението на групата хора. След това и Алгира ги чу, още преди да бе успяла да ги види. Шумът от битката с лекота надвикваше свистящият в ушите ѝ вятър. Драконът послушно се завъртя в широк плавен кръг, давайки ѝ възможност по-добре да огледа наоколо.

Отрязаната в основата си ръка на средно голям нерфолд лежеше безжизнено на бойното поле. Войниците се опитваха да обездвижат чудовището, като го оплитаха с въжета. Макар и тромаво, то беше много силно и се сражаваше ожесточено. Изведнъж се освободи, разхвърляйки едва удържащите го хора като мравки във въздуха. Остана само Салдемир, който се беше покатерил на гърба му, и се опитваше да отсече втората ръка с тежкия си меч. Обикновено острие би се счупило още от първия удар в твърдата като камък плът на жестокия звяр. Но ДракоПлам беше закален в огненото дихание на

Риналу и беше невероятно здрав. Само след миг отделеният от тялото крайник полетя към земята. С оглушителен рев нерфолдът се опита да сграбчи дръзкия си нападател, който се скри между раменете му.

— Какво ще кажеш да им помогнем? — посочи Алгира към вкопчилите се в неравна схватка хора.

— А какво стана с „Не убивай това, което не смяташ да изядеш!“? Защото аз този нерфолд няма да го ям. Много е твърд и ще си изпочупя зъбите в него! — напълно сериозно заяви Риналу.

Алгира изобщо не се смути.

— Превърна се в „Убий това, което заплашва теб и приятелите ти!“.

Хайде, сниши се, за да ги предупредим.

Първоначално стреснати от появата на новата заплаха в небето, хората с облекчение разпознаха човека и дракона. Вещицата лесно ги убеди да напуснат полесражението, за да не пострадат. Само Салдемир упорито въртеше меча си и отказваше да се пусне от тъмнокафявото чудовище.

— Махни се от там! Имам план и ти само ни пречиш! — изкрещя вещицата, опитвайки се да надвика острото звънтене на ДракоПлам.

Едрият войн с недоволно ръмжене тупна на земята и чевръсто се изтъркаля настрани. Последните две ръце на нерфолда профучаха над главата му като гигантски коси. Салдемир скочи на крака и бързо изтича извън кръга, описван от бясно въртящите се крайници, които вършееха високата трева. Подобното на къща животно с клатушкане последва война. Но после забеляза новия си враг и впери малките си зловни очички в кръжащия над него дракон. Риналу се изви във въздуха, после набра височина и се гмурна почти право надолу.

— Сега какво смяташ да правим? Нали не си забравила, че нерфолдите не горят?

— Не съм. А ти помниш ли какво се случи с каменната плоча, която беше запретила входа на мината? Хайде, Рин, загрей хубаво тази ходеща скала, останалото е моя работа.

Яростна огнена вихрушка се изви около нерфолда. Влажната трева пламна и в миг се овъгли, а земята под нея заприлича на изпечена глинена паница. Звярът невъзмутимо се измъкна от

огромната клада и запрати едната си ръка към дракона. Над нажеженото му туловище се издигаше тънка струйка белезникав дим.

Риналу се превъртя през крило, избягвайки летящото живо копие. Едва успя да изравни полета си, когато и вещицата се намеси в битката. Тя протегна ръцете си към трикракото чудовище и то в миг се покри със скреж. Бледозелен облак го обгърна отвсякъде, а въздухът се изпълни със свежия мирис на буря. Над притихналата равнина се разнесе зловещо съскане, което премина в ужасяващ трясък. Нерфолдът се показва от гъстата мъгла, а масивните му крака се напукаха и разцепиха. С тътен, наподобяващ падане на гръмотевица, огромното туловище рухна на земята и се пръсна на парчета. После избълва фина тъмнокафява прах, която се смеси със стелещият се над него дим.

Драконът направи още един последен кръг над победения си противник и се насочи към хората.

— Кацни ей там, встрани от поляната. Нека не плашим приятелите си, а? — потупа го Алгира по гърба. Още недочакала приземяването на Риналу, тя скочи от врата му и се затича към малката група настръхнали войници.

Салдемир също се втурна към нея и сграбчи тъничкото ѝ тяло в мечешката си прегръдка. Вещицата болезнено изстена. След миг някаква невидима, мека, но могъща сила поде война като перце. Разпростря се по цялото му тяло, избута го назад и го принуди да пусне момичето на земята.

— И аз се радвам да те видя, но трябва и да дишам — изкашля се задавено Алгира.

Войнът смутено погледна огромните си ръце, после отново я прегърна, този път по-внимателно.

— Всяка среща с теб, след която оставам жива и само леко натъртена, е добра среща! — засмя се тя, докато той радостно я издигаше над земята. Риналу напрегнато ги следеше, готов всеки миг да скочи и да се притече на помощ.

Когато най-накрая стъпи отново на краката си, момичето щастливо добави:

— Толкова съм зажадняла да видя искрена усмивка, отворени длани и приятелски очи, които не търсят гърба ми, за да забият нож в него.

— Явно много пъти са те предавали. Е, при нас можеш да си отдъхнеш спокойно. Взорът ни е насочен навън, за да те пази. А оръжията в ръцете ни са само за враговете.

Алгира подритна едно парче от нерфолда.

— Мъртъв ли е?

Едва откъсвайки поглед от нея, Салдемир потвърди:

— О, да. Освен ако някой не го съгради наново камък по камък и не му вдъхне живот.

После се наведе, за да разгледа по-внимателно отломките от чудовището.

— Закъсняхте с няколко дни. Вече бяхме започнали да се тревожим.

Какво ви забави толкова?

— Ами нали знаеш — обичайните неща. Ураганна буря, зла вещица, огромен дракон. Нищо сериозно — усмихна му се ведро момичето и отметна назад дългите си пламтящи коси. Те меко се разляха по раменете ѝ като кротък водопад.

— Ха, като стана дума за вещици, твоята посестрима намери ли те? Висока, с дълга руса коса, изумително красива? Срецнахме я малко след като двамата с Риналу заминахте да скриете яйцето. Когато разбра за теб и дракона, тя прояви голям интерес и поиска да се срещне с вас. А щом ѝ казахме, че очакваме скоро да се върнете, веднага тръгна да ви търси.

Щастливата само допреди миг Алгира пребледня, а тънките ѝ пръсти болезнено се впиха в ръката на Салдемир.

— Вилтаяна! Ето как ни е открила!

Цялата настръхнала, тя настойчиво потърси погледа му.

— Какво точно ѝ казахте?

— Мислех, че ще се зарадваш да срещнеш друга като теб. Нещо лошо ли сме направили? — очите му виновно отбягваха нейните.

Алгира вдигна ръце в едва овладян гняв, а въздухът около нея се завихри и я обгърна като жив щит.

— И как така решихте да ѝ се доверите?

Почувствал се изведнъж някак по-малък, Салдемир се чудеше къде да се скрие от пламтящата ѝ ярост.

— Ами тя ни донесе полезна информация за плановете на Съветника.

Доказа се като наш верен съюзник.

— Тя е толкова красива, колкото и умна. Лесно ви е завъртяла главите с чара си и сте повярвали на всяка нейна дума. Сигурно дори не ѝ се е наложило да използва магия, за да ви омае. Но не ви ли хрумна, че тя може да работи за Хаймдес? Че вероятно иска да разкрие вашите планове и да му ги съобщи? Не се ли запитахте откъде една вещица има кон? На колко жени въобще е позволено това?

— Познавам една, която язди дракон... — неуверено опита да се защити войнът, но бързо млъкна.

Сянка на подозрение пропълзя по лицето на Алгира и се настани точно между гневно сключените ѝ вежди.

— Дракон... Ама разбира се! Споменахте ли как Риналу ме нападна, когато го бяха отровили?

— Ами... мисля, че да! — смутено призна Салдемир.

Последвалата реакция определено го завари неподготвен.

Момичето с радостен вик се хвърли към него и го прегърна.

— Разбираш ли какво означава това? Аз си мислех, че съм безпомощна пред нея. Че не мога да скрия мислите си. Но тя всъщност не е могла да ги прочете. Всичко, което е знаела за мен, го е научила от вас. И после умело го е използвала, за да ме заблуди. Не съумях да проникна в ума ѝ, но поне съм успяла да защитя своя. Затворила съм съзнанието си пред толкова могъща вещица!

— Това е... добре, нали? — все още объркан и озадачен попита Салдемир.

Гневът на вещицата изчезна от лицето ѝ по-бързо от шепа вода върху нагорещен от слънцето камък.

— Това е чудесно! Защото сега знам, че мислите ми не ме издават. И вече разбирам защо Вилтаяна поиска да ѝ донеса диамант като доказателство, че сме били в Лиргендул. През цялото време се чудех за какво ѝ е необходимо това. Защо просто не надникне в спомените ми и не провери сама? Излиза, че изобщо не може.

— Били сте в... Лиргендул? И сте се върнали от там? При това невредими? — Въпреки че стърчеше с цяла глава над нея, войнът я гледаше със смесица от страхопочитание и уважение.

Усмивката на Алгира можеше да разтопи айсберг.

— О, Лиргендул не е толкова опасен, ако имаш дракон. Извинявай, че си го изкарах на теб. Бях бясна на себе си, че толкова

дълго не успях да разбера каква е. Трябваше да прозра лъжите ѝ много по-рано. Например, когато беше убедена, че съм първата вещица, говорила с дракон. По-късно от Мойлири разбрах, че това не е вярно, че преди мен е имало поне още една. Сборът на вещиците със сигурност е знаел за това. Не може да нямат летописи в архивите си. Нали все някъде трябва да пазят тайните си рецепти и магии. Още тогава трябваше да разбера какво става, вместо така глупаво да попадна в засадата ѝ на острова. Не ми е ясно само откъде знаеше как изглежда майка ми. Изглежда наистина я е познавала. Макар че споменът за срещата между тях може да е бил фалшив. А дори и наистина да са се познавали, това не значи, че са били приятелки.

След като тя му разказа за последните си преживяния, Салдемир удивено почеса могъщия си врат.

— Едно нещо не разбирам? Ако е искала да ви убие, защо не го е направила веднага щом ви е открила? И двамата сте били заспали, щяло е да бъде много лесно.

— Предполагам, че първоначално точно това е смятала да направи заради наградата, която Съветникът е обявил за главите ни. Но когато ни е намерила, не е водела със себе си войници, които да жертва. Трябвало е да го направи сама и в последния момент се е уплашила. С мен лесно би се справила, но Риналу е много труден за убиване. Дори и смъртно ранен, той вероятно щеше да успее да я разкъса или изпепели, преди да издъхне. Затова е решила да не рискува и ни е изпратила на сигурна гибел в Лиргендул. Ако бяхме загинали там, тя спокойно щеше да ни обяви за мъртви и да си прибере наградата. А ако все пак по някакъв начин се върнехме, трябваше да ѝ донесем диамант. След което войниците, които без съмнение Хаймдес лично ѝ е дал, пак щяха да ни убият. Така че, във всички случаи е щяла да спечели от смъртта ни. Просто не мога да повярвам колко лесно ме измами.

— Това значи ли, че вече не ни се сърдиш толкова? Та ние сме просто неколцина мъже, колко му е да ни очарова с прелестите си и сладките си приказки. Но тя е успяла да заблуди и теб. А ти не си просто жена, ами и вещица.

— Добре де, съжалявам. Може би реагирах твърде бурно. Много се ядосах, когато осъзнах как Вилтаяна е завъртяла всички ни заради собствените си планове. Но не бих могла да ви се сърдя дълго, дори да

бяхте виновни. А вие не сте. Стоманата воюва със стомана, а срещу магията е нужна магия. За да победиш вещица, е необходима друга вещица. Тя не е лъжица за вашата уста. Всички имаме късмет, че сме още живи.

Сестрата на Салдемир беше единствената, която не проявяваше никакъв страх от дракона. Докато мъжете нервно стискаха дръжките на мечовете си и всячески избягваха да гледат към Риналу, тя отиде право при него. Нежно погали сините му блестящи пера и острите шипове на опашката му. После надзърна в откритата му паст и с любопитство разгледа дългите му зъби. Накрая погледна в голямото му златисто око, което следеше движенията ѝ, без да мигне. Огромното животно не смееше да помръдне, за да не я уплаши, а Лиандра видимо се забавляваше. И през цялото време му говореше нещо, което драконът не разбираше, а Алгира беше твърде далече, за да чуе. След като измери с педи разстоянието между главата и седлото, тя се приближи до вещицата и брат си.

— Много е красив! И е толкова голям! И кротък! — възхитено посочи Лиандра към Риналу. — Ако искаш, мога да ти направя чудесна юзда за него.

— За какво ми е? — изуми се Алгира. После поясни:

— Риналу е дракон, а не кон. Седлото ми трябва, за да не падна от него. Но юзда просто не ми е нужна. С него заедно решаваме какво ще правим и накъде ще летим. По време на полет сплитаме съзнанията си, а мислите ни стават общи. Пък и аз въобще не бих могла да го управлявам, само ще му преча. От друго имам нужда и ако не греша, ти щеше да ми помогнеш.

Вещицата тактично замълча, давайки възможност на Лиандра да се измъкне от обещанието си. Но само след миг сестрата на Салдемир се изчерви, измърмори някакво извинение и хукна към лагера. Когато се върна, носеше със себе си продълговат калъф, направен от волска кожа. Внимателно развърза възлите и разгърна пакета на земята. После взе някаква крива тояга и с поклон я подаде на приятелката си.

Алгира с недоверие пое странно изглеждащото оръжие. Макар на пръв поглед да приличаше на обикновен лък, веднага се виждаха няколко разлики. На първо място, той беше почти с една трета по-къс и тя се зачуди дали щеше да има необходимата ударна сила. Тялото на лъка беше изработено от две парчета дърво, закрепени едно за друго.

Предното беше еластично, а задното даваше якост. В краищата на двете рамена бяха поставени малки макари с яйцевидна форма, а тетивата минаваше три пъти през тях. В средата ѝ беше поставено малко устройство за по-лесно захващане.

— Направила съм ти нов колчан и няколко различни вида стрели. Можеш да ги разпознаваш по цвета на перата. Тези, черните са дебели и с много тежък и тесен връх. Обхватът им е ограничен, но с лекота пробиват броните на войниците. Зелените са много леки и летят надалече, затова са най-подходящи за лов. На червените съм намотала вълна, напоена с мазнина, която гори много добре. Така можеш да подпалваш разни неща.

— Тези няма да ми трябват. За тази цел си имам Риналу — усмихна се любезно Алгира и бутна запалителните стрели настрани.

— Да, но неговите пламъци не стигат далече, нали? А с тези стрели можеш да запалиш пожар на стотина метра от теб — настоя Лиандра и ги прибра обратно в колчана.

— И накрая сините имат разперени върхове с кукички. Забиват се в дървета или в процепите между каменни зидове. Ако вържеш това тънко и леко въже за края им, ще можеш да се катериш по него.

Още първият изстрел напълно разсея опасенията на Алгира. Макар че се опъваше доста леко, лъкът изстреля черната стрела с много голяма сила. Дългото ѝ острие прониза стоманената броня, закрепена на едно близко дърво.

— Е, какво ще кажеш? Доволна ли си, Повелителко на драконите? Алгира се засмя и кимна към Риналу:

— Имаш късмет, че той не те разбира. Нямаше да хареса думите ти. Но пък аз много харесвам работата ти. Справила си се чудесно. И лъка, и стрелите са великолепни и ще са ми много полезни. И мисля, че знам точно как да ти се отблагодаря. Ти каза, че харесваш дракона, нали? А искаш ли да го харесаш още повече? Какво ще кажеш да полетиш с него?

Очите на Лиандра станаха по детски кръгли и молещи. Целите се превърнаха в надежда и наивно доверие. Вечно проклетие заслужаваше всеки, който излъжеше такива очи.

— Може ли? — задавено прошепна момичето. — Откакто ви видях заедно, все за това си мечтая. Но не се осмелявах да попитам.

— Хайде да разберем — дяволито ѝ намигна Алгира и двете се отправиха към дремещия Риналу.

— Как мислиш, ще можеш ли да повозиш Лиандра, без да я изядеш? — колкото се може по-сериозно го попита вещицата.

— Ще бъде трудно. Приятелката ти ми харесва и нямам търпение да видя как е на вкус — опита се да ѝ отговори подобаващо драконът, за което получи закачлив удар по носа.

След като наместиха Лиандра в седлото, Алгира и Салдемир се отдръпнаха извън размаха на крилете на Риналу.

— Няма как да го управляваш, но можеш да му показваш с ръка къде искаш да те отведе. Ако много се уплашиш — плесни го силно по врата и той ще те върне обратно. Много те моля, дръж се да не паднеш, защото не знам какво ще ми направи брат ти, ако пострадаш!

— И не би искала да научиш, повярвай ми! — намръщи се Салдемир.

Идеята никак не му харесваше и той с натежало сърце проследи как дългото тяло на Риналу разсече въздуха с едва чуто свистене. Птичите песни секнаха изведнъж, когато тъмната му сянка се плъзна по земята. После драконът и момичето се превърнаха в малка синя точица, която се изгуби в небето.

Риналу първо се издигна високо и бавно описа няколко широки кръга. Изкачи се над ниските облаци, после послушно последва сочещата наляво ръка. Обиколи един стръмен скалист връх, за да може спътничката му да огледа острите непристъпни зъбери от всички страни. Не искаше от самото начало да я плаши, затова кръжеше съвсем плавно. Тя крещеше нещо неразбираемо, но след като не го докосваше по шията, той реши, че може да продължи. Прелетя толкова близо до отвесните скали, че краят на дясното му крило откърти няколко дребни камъчета. После се спусна над острия ръб на един хребет, който се извиваше като конски гръб под тях.

Решил най-накрая да си поиграе, драконът се наклони рязко настрани и се плъзна стръмно по крило. Гмурна се надолу почти отвесно, оставяйки момичето да си мисли, че пропадат неконтролируемо. Звуците, които то издаваше, не се промениха много и той не можа да разбере дали маневрата му постигна целта си. Земята приближаваше бързо, затова драконът се превъртя странично два пъти и се устреми право нагоре, използвайки скоростта, която беше набрал.

Краката на Лиандра ужасено стиснаха врата му, но тя все така не му даваше знак да спре. Риналу описа два вертикални кръга, като при втория ноктите му докоснаха върховете на дърветата. Твърдо решен да покаже най-доброто, на което беше способен, той се завъртя с корем към небето. Очакваше тя да се изпусне и да падне, затова се приготви да я улови във въздуха. Но момичето се държеше.

Драконът се спусна ниско над земята, така че главата на Лиандра почти да я докосва. Все така обърнат обратно, се насочи към близката горичка. Издигна се над дърветата в последния момент, като едва избягна сблъсъка си с тях. После се насочи към лагера, където ги очакваха Алгира и Салдемир. На стотина метра от него рязко се превъртя, заемайки най-накрая естественото положение за полет. Разпери крилете си настрани и обърна долната им повърхност срещу въздушния поток. С няколко мощни загребвания уби скоростта си и спря почти на място. За миг замръзна неподвижно над земята, а после грациозно кацна на малката поляна, за ужас на хората и вързаните наблизо коне. Животните изцвилиха и се изправиха на задните си крака. Панически се опитваха да се измъкнат, но стоманените колчета, забити здраво в пръстта, ги удържаха.

— Как беше, хареса ли ти? — попита приближилата ги Алгира, докато помагаше на изнемощялата Лиандра да слезе от седлото.

— Не... се... упла... ших! — едва успя да промълви драконовата ездачка, преди да се свлече в меката трева.

— Оттук изглеждаше доста страшно! Добре ли си? — разтревожен се надвеси над нея Салдемир. Сестра му кимна и бавно се изправи. Светът още се въртеше пред очите ѝ, но този полет тя никога нямаше да забрави.

* * *

Денят вървеше към края си. Облаците лениво течаха през небето, като гигантска мъглива река. Един от тях беше закъснял и се опитваше да догони рунтавото си стадо, преди то да се скрие зад хоризонта. Багрите бавно помръкваха, докато последните късчета слънчева светлина пестеливо осветяваха далечните планински върхове.

Вечеряха мълчаливо и после някак много бързо Алгира, Салдемир и Лиандра се оказаха сами около огъня. Всички останали изведнъж си намериха нещо за вършене, което да ги отдалечи от вещицата. Дори Елистар, приятелят на Лиандра, се завъртя за малко наоколо и после отиде да провери дали конете са добре вързани.

— Хората ти май не ме харесват много?

— Можеш ли да ги виниш? Те и преди се бояха от вещици. А сега разбраха колко лесно Вилтаяна може да влиза в умовете им и да се разпорежда с живота им. Те са войници, свикнали са да се сражават. Но дори когато жертват живота си, знаят защо го правят. И мисълта някой да ги движи като кукли на конците за тях е непоносима.

Алгира разбиращо кимна, а очите ѝ се изпълниха с горчивина.

— Струва ми се, че ще ми е много трудно да завоювам доверието им. Да ги убедя, че магията е чиста и прозрачна. И че приема цвета на сърцето на този, който я използва. А дори и да ми повярват някой ден, у тях винаги ще си остане някаква неприязън. Не към мен самата, а към това, което съм. Ти май ще излезеш прав, че на вещица не може да се вярва.

— Но аз ти се доверих, нали? И досега не си ми дала причина да съжалявам за решението си. Сестра ми също ти вярва.

Момичето се разведри малко:

— Наистина ли? Кажи ми тогава, вие с Лиандра защо не страните от мен? Защо не се страхувате, че ще ви омагьосам? Защо ми вярвате?

— Когато те срещнах за първи път, ти беше просто момиче, загубено в нощния град. Разбрах, че си вещица едва при втората ни среща, но тогава ти ми върна моята отвлечена сестра. И за мен това беше достатъчно. Вярно, че нямам твоите умения и не мога да погледна в ума ти. Но мога да почувствам светлината в сърцето ти. Макар да не можеш да бълваш пламъци като дракон, ти огряваш душите на хората и прогонваш тъмнината от там.

— Хм. Мойлири ми каза почти същото. Изглежда, все пак не съм се научила да затварям съзнанието си толкова добре, колкото ми се иска. Една вещица, а още повече една жена, трябва да умее да остава загадка за хората — опита се да се пошегува Алгира. Все по-успешно пазеше мислите си, но така и не успяваше да скрие бушувашите в себе си чувства. Опита се да смени темата:

— Разкажи ми повече за нерфолда, с който се биехте. Струва ми се много странно това, че появите им напоследък толкова зачестиха.

— Докато те чакахме на уговореното място, при нас дойдоха оцелелите жители на едно село. То било нападнато и опустошено от нерфолд. Опитали да се защитят, разбира се, но нищо не успели да направят. Това е непосилна задача дори за добре обучени войници. Лесно открихме чудовището и се опитахме да го спрем, както си знаем. Аз дори използвах новия си меч, за който отново трябва да благодаря на теб и на дракона ти. Като цяло обаче битката не вървеше добре, не ни достигаха хора. Не знам какво щеше да стане, ако не се бяхте появили. Но вие двамата постигнахте невъзможното. За първи път убихте нерфолд. И го направихте заедно. Човек и дракон, огън и лед постигнаха това, което никой досега не е успявал.

— Заварихме приятели в беда и се притекохме на помощ — смутено извърна поглед Алгира. — Но кажи ми, разбрахте ли причината за нападението?

— Не съвсем. Върнахме се до полуразрушеното село и оттам проследихме чудовището. Скоро го открихме, но докато планирахме атаката си, забелязах, че през цялото време то се движеше по права линия. Като че ли имаше някаква цел и знаеше точно къде отива.

Алгира се замисли.

— Покажи ми посоката.

Когато Салдемир посочи на югозапад, вещицата развълнувано възкликна:

— Точно към острова на Вилтаяна. Преди само предполагах, но вече съм убедена, че между нерфолдите и магията съществува някаква връзка. Може би те я мразят и я унищожават, където я срещнат?

— А може би се хранят с нея? — предположи Салдемир.

— Невъзможно! Никой не се храни с магия. Макар че... може и да си прав. И ако това е така, те никого не нападат и с никого не воюват. Само преследват храната си. Може би селото, което този нерфолд е нападнал, просто се е оказало на пътя му. И ако хората не се бяха нахвърлили върху него, той щеше да отмине, без да ги закача.

— Ами градовете? Имаше поне две атаки над градове. В отбраната на единия участвах и аз, така че видях всичко отблизо. Нерфолдите можеха да заобиколят крепостта, но вместо това те

нападнаха и разрушиха стената. А после тръгнаха по улиците и през къщите. Едва успяхме да ги спрем. Как ще обясниш това?

— Ако съм права — много просто! Някъде в тези градове са се пазели магически предмети. Вероятно много могъщи, щом нерфолдите са ги усетили толкова отдалече. А това значи, че на острова на Вилтаяна също има някаква силна магия. Скоро ще трябва да проуча този въпрос.

Салдемир скочи на крака.

— Щом знаеш къде се намира тя, трябва да ми кажеш. Още утре ще я посетя и ще премахна заплахата веднъж завинаги.

Алгира тъжно се усмихна.

— А защо си мислиш, че тя въобще ще ти позволи да стигнеш до нея? Откъде знаеш, че няма да те омае, още преди да си я видял? Да те превърне в свой роб, който безволево пълзи в краката ѝ. Ще бъдеш готов да убиваш за нея. Дори мен. Дори сестра си. Дори себе си. Слушала съм за такава магия и знам на какво е способна. Не, приятелю, тази работа не е за теб. Не е за никого от вас. Само аз бих могла да я убия. А аз не мога да се реша на това. Все пак тя е от моя вид. А магията е толкова рядка, че трябва да се уважава и пази. Дори и тази, която се използва, за да причинява зло. Не се тревожи за Вилтаяна. Тя вече не може да ви навреди.

— Но тя може да продължи да ни използва за собствените си цели. Да ни кара да вършим за нея всичко, каквото пожелае.

— Не и докато аз съм тук. А точно в момента никъде не смятам да ходя. Имаш думата ми, че ще ви защитя от нея и от всяка друга магия. И ще опитам да убедя Мойлири да не ви закача. Тогава ще можете да ползвате Лиргендул за своя база. Там ще бъдете в безопасност, защото никой, дори и Вилтаяна, не би се осмелил да ви последва.

— Но дори да приеме, как този дракон ще ни различава от останалите хора? А, сетих се — драконите никога не забравят миризми, нали?

Тъглчетата на устните на вещицата потрепнаха едва забележимо. В настъпващия мрак Салдемир дори не беше сигурен, дали само не му се беше сторило. Тази жена той така и не успяваше да разбере.

— Хайде да спим, утрото може да предложи нови отговори на старите въпроси — прозя се Алгира.

Тя лежеше на бавно изстиващата земя, кръстосала ръце под главата си вместо възглавница. Погледът ѝ скиташе безцелно из осеяния със звезди небесен балдахин над нея. Отдавна залязлото слънце вече не можеше да оспорва властта на луната. Салдемир се беше подпрял на лакът, с ръка върху меча и вперени в спящия дракон очи.

Доловило тревогата му, момичето попита:

— Как мислиш, дали Риналу е опасен?

Салдемир я изглежда недоумяващо, преди да осъзнае, че това наистина беше въпрос, и че тя очакваше отговора му:

— Разбира се, че е! Само за миг би могъл да ни изпепели, разкъса или смаже. Смъртоносно създание е, ако това искаш да знаеш.

— О, не се тревожи за това. Ти и приятелите ти сте в пълна безопасност, докато съм наблизо. Ще минат може би четири-пет дни, преди да огладнее дотолкова, че да почне да гледа на вас като на храна. Шегувам се, де! — побърза да го успокои вещицата, забелязала нервното присвиване на очите му. После поясни:

— Питам дали мислиш, че някога отново би могъл да се превърне в диво животно. В свиреп хищник, който не познава приятелството и е подвластен единствено на първичните си инстинкти. В онова чудовище, което едва не уби всички ни, когато го бяха упоили. Не говоря за днес, нито пък за утре, а за някога... когато мен няма да ме има, за да го укротявам?

Алгира не можеше да забрави думите на Вилтаяна и те не ѝ даваха покой. Вече беше научила истинските мотиви на вещицата, но не можеше да се отърве от опасенията си. Ами ако все пак красавицата беше права? Драконите живееха много дълго и Риналу щеше да я надживее с векове. Дали паметта за нея щеше да остави в съзнанието му достатъчно дълбока следа. Дали той щеше да запомни, че не всички хора са зли, че не всички искаха да го използват или убият? Дали би могъл някога да се довери на друга вещица? На друг човек? Дали някога би могъл да си намери нов приятел?

В погледа на Салдемир се четеше такова съчувствие и съпричастност към тревогата ѝ, че за миг тя се зачуди дали не бе изрекла мислите си на глас. Той помълча малко, след това тъжно промълви:

— Страхувам се, че не мога да ти помогна с този товар. Ти най-добре познаваш дракона и само ти знаеш отговора на този въпрос. Едно мога да ти кажа — на теб бих доверил живота си. И ако ми кажеш да си пхна главата в устата на Риналу, ще го направя без колебание. Признавам, че не разбирам отношенията ви. За мен е непонятен начинът, по който съзнанията ви се докосват. Но ти имаш много силно влияние върху всички около себе си. Някак си успяваш да изкараш навън най-доброто у тях. И да им го покажеш, така че те сами да го видят и да повярват в него. А това ги променя необратимо. И тази вяра вече нищо не може да изкорени. Дори и времето.

Звездната светлина нежно струеше от небесния свод. Тя прониза мрака на нощта и приласка изгубените си деца. Обля лицата им и засия в очите им. Прогони страха от душите им и изпълни сърцата им с надежда.

5. НЕБЕСНИТЕ КАМЪНИ

Навремето Кастерган било малко и никому неизвестно кралство, което дори не било отбелязано на повечето карти. Това бързо се променило, когато на територията му открили първо злато, а после и диаманти. Постепенно неговите владетели забогатели и започнали да наемат войници. Първо за лична охрана, после за отбрана на страната и накрая — за нападение над съседните държави. За няколко десетки години кралството разширило както границите, така и влиянието си. Територията му обхванала пространството между две големи плавателни реки. А не след дълго завоевателните му крале стигнали и до северното море. След покоряването на крайбрежните градове и техните пристанища, управителите на Кастерган разбрали, че могат да печелят и от търговия. Затова истинското богатство на някогашната невзрачна държавица задълго останало скрито. Никой така и не забелязал, че магията тук била най-силна, а вещиците ставали все по-могъщи и многобройни.

* * *

Още като малко момиченце Вилтаяна поразяваше всичките си познати и роднини. Не толкова защото владееше магията, макар че и това беше необичайно на такава ранна възраст. Изумителен беше начинът, по който тя си служеше с нея. Правеше го толкова умело и естествено, както се усмихваше или разресваше дългите си руси коси. Дори и майка ѝ, която беше могъща вещица, не можеше да си го обясни. Но още по-изненадани бяха околните хора, които просто не можеха нищо да ѝ откажат. Даваха ѝ мило и драго, дори крадяха, за да изпълнят всяка нейна прищявка и каприз. При това го правеха с удоволствие и усмивка на уста. Едва по-късно започваха да се чудят как и защо са ѝ позволили да ги използва така. Защо ѝ бяха дали последните си спестени пари, без които бирниците щяха да вземат

къщите или нивите им. Как бяха оставили собствените си деца гладни, за да ѝ купят от любимите ѝ сини панделки. Тези фини късчета коприна така добре отиваха на наситения морски цвят на очите ѝ.

Майка ѝ се опитваше да поправи нещата и донякъде успяваше. Понякога връщаше на хората пари или стока, друг път лекуваше болните безплатно. Но с течение на времето и тя попадна под влиянието на дъщеря си. Съвсем неусетно забрави всичко, което смяташе за важно, и се превърна в роб на волята ѝ. Накрая цяла тълпа селяни, внезапно опомнили се от унеса, в който бяха изпаднали, я преби до смърт с тояги и камъни.

Никой обаче така и не вдигна ръка срещу Вилтаяна. Дали заради красотата, с която природата така щедро я беше дарила? Или пък заради дарбата ѝ, с която вещицата поставяше всекиго под свой контрол?

Ако баща ѝ я винеше за смъртта на майка ѝ, той никога с нищо не го показва. Колхадон знаеше много за магията и разбираше силата ѝ, макар че самият той не я владееше. Една важна и могъща тайна беше заключена в ума му. И той много искаше да я предаде на дъщеря си. Но все отлагаше, разочарован и огорчен от безотговорното ѝ поведение. Твърде егоистични бяха постъпките ѝ, никаква загриженост за хората не се усещаше в тях. Накрая Вилтаяна стана твърде могъща, а някогашното уважение към баща ѝ се изпари като шепа вода в пустиня. Вече нищо не я спираше да изкопчи всичките му знания. Тогава Колхадон напусна селото и никой повече не го видя. Той предпочете да изостави любимата си дъщеря и да замине надалече, вместо да повери тайната си на погрешен човек.

Малкото момиченце разцъфна и се превърна в сияйна красавица, която неустойимо привличаше хората към себе си и безгрижно ги изгаряше. И колкото повече растеше, толкова по-силна ставаше магията в нея. Но не се появи в сините ѝ очи нито капчица жал или състрадание. Влиянието ѝ се разпростря и над околните села, а новините и слуховете караха всички останали да я отбягват. Тя получаваше всичко, което пожелаеше, но то не ѝ стигаше. Никога нищо не ѝ беше достатъчно.

Вилтаяна обичаше да се разхожда из владенията си. Хората я почитаха като кралица и тя се чувстваше такава. Вярно че във вените ѝ не течеше благородническа кръв, но вместо това цялото ѝ тяло беше

пропито с могъща магия. И вещицата се къпеше в същите благоговение и страхопочитание, които бяха запазени единствено за владетелите. Приемаше преклонението на хората като нещо нормално, дължимо и заслужено. Нямаше дворец, нито армия, но разполагаше с безграничната преданост на всички попаднали под нейната власт.

За съжаление обаче господството ѝ далече не беше толкова абсолютно, колкото ѝ се искаше. Нито пък подчинението на хората — толкова безпрекословно. Покоряването на всеки човек и лишаването му от собствена волята отнемаха време и сили. Още като малко момиченце тя интуитивно беше открила начина, а после го беше усъвършенствала многократно. Но въпреки това не се получаваше просто с махване на ръка. И всеки път ѝ се струваше, че губи частица от себе си. На всичко отгоре връзката между нея и поданиците ѝ трябваше постоянно да се поддържа. Както добрият градинар се грижи за градината си, като непрекъснато изкоренява плевелите и полива цветята. А това беше и досадно, и уморително. И колкото повече хора владееше, толкова по-неудовлетворена и раздразнителна ставаше. Толкова изтощително беше да поддържа любовта им. Защо просто не можеха да я харесват такава, каквата е?

Краткото ѝ царуване не остана незабелязано. Скоро самият Съветник Хаймдес поиска да се срещне с нея. И макар че поканата беше поднесена много изискано и любезно, Вилтаяна разбра, че не можеше да откаже. Още в самото начало на приема тя осъзна, че магията ѝ изобщо не докосва мъжа пред нея. А това никога не ѝ се беше случвало. Изненадана и объркана, тя се уплаши от непознатата ситуация. После обаче бързо проумя, че животът ѝ не беше в опасност. Напротив, искаха да използват уменията ѝ. Трябваше да принуди някакво глупаво драконче да се излюпи от яйцето си. Вещицата се залови със задачата без желание. Опита се да въздейства на съзнанието на малкото зверче както си знаеше, но безуспешно. Тя така и не успя да достигне до него, нито да долови някаква воля, която да подчини на своята.

Съветникът беше разочарован от провала ѝ, но изглежда го беше очаквал. Изпрати я с почести и дори ѝ подари чистокръвна тънконога кобила. Разделиха се не като приятели, а като съюзници, осъзнали колко полезни могат да си бъдат взаимно. Това беше крехък сговор, скрепен от общите им интереси, и пренебрегващ различията между

тях. И двамата ясно осъзнаваха колко много можеше да им навреди една вражда. Затова предпочитаха да прибегнат до нея само в краен случай.

Вилтаяна обаче никога не забрави първия път, когато се беше почувствала уязвима. Макар че всъщност нищо лошо не ѝ сториха, усещането никак не ѝ хареса. И тя реши, че няма да допусне това да се повтори. Зае се да проучи сияйното украшение на Съветника. Интересуваше я основно начинът, по който короната защитава човека, който я носеше. И не след дълго знаеше по въпроса повече от всеки друг. Оказа се, че се беше натъкнала на добре пазена тайна. На мозайка, чийто парченца бяха пръснати из цялото кралство и поверени в ръцете на различни хора. Истината се изплъзваше като гладка риба от мокра ръка, но вещицата знаеше как да бъде убедителна. След десетки покорени съзнания и разговори с раболепни събеседници, загатката започна да се разбулва.

* * *

Денят сякаш не бързаше да се събуди. Уютно завит под звездното одеяло на нощта, той недоволно наблюдаваше ленивия възход на слънцето. Отначало тъничка огненочервена ивица срамежливо се подаде между два далечни планински върха. Огледа се наоколо и бавно започна да расте. Не след дълго златният диск вече огряваше равнината. Тънките трели на ранна птица плахо се издигнаха над гората. Свободни и безгрижни, те звъннаха под чистото небе и се понесоха между дърветата. С чувство на лека вина от закъснението си, към тях се присъединиха и други. Като гласовити предвестници на утрото те надникнаха във всяка хралупа и под всеки камък. Нежно погалиха всяко цвете и всяко гнездо. Изтръгнаха по един тих акорд от всяка паяжина и стръкче трева. След кошмарите на нощните страхове и тревоги, животът се будеше с трепетното очакване на новите си надежди. Ниските слънчеви лъчи обаче губеха битката с гъсто преплетените клони и стволоче на тъмната дъбрава. Дълги сенки се протегнаха през реката, прехвърляйки ефирен мост чак до острова в средата ѝ.

Красотата на настъпващия ден не трогваше Вилтаяна. Вещицата си имаше прекалено много грижи. След като изми от лицето си последните остатъци от нощната сънливост, тя замислено се загледа в отражението си във водата. Леките вълни внимателно си играеха с него, за да не разрушат красотата му. Почувствал се някак грозен и недостоеен, наносът от ситни песъчинки по дъното не смееше да помръдне.

Вилтаяна не се изненада, когато синият дракон се появи на хоризонта. Очакваше го. Всъщност щеше да се удиви, ако не го беше видяла. Доколкото познаваше господарката му, тя не беше от хората, които оставят нещата недовършени. Пък и проваленото нападение правеше завръщането на Алгира и чудовището ѝ лесно предсказуемо. Жаждата за отмъщение, неизбежно предизвиквана от всеки опит за убийство, е могъщо чувство. То прояжда душата като червей и винаги намира пътя си навън. И колкото по-късно се покаже, толкова по-унищожителен е гневът му.

От сивото облаче прах, стелещо се по земята след сянката на дракона, изникнаха двадесетина конника. Тропотът на копитата безжалостно разкъса утринната тишина. Вещицата нервно потръпна. Не обичаше войници, не и такива, които не бяха под властта ѝ. Докато подчинеше един, останалите можеха да я убият. После обаче леко се усмихна. Поне проявяваха достатъчно уважение към нея и не правеха грешката да подценят силата ѝ.

Стиснала безмълвно устни, Вилтаяна махна с ръка към собствените си войници. Едва дочакали знака ѝ, част от тях се втурнаха към корабите, а останалите заеха позиции на брега. Тя и друг път беше наблюдавала точните им и съгласувани действия, които граничеха с магия. Заповедите ѝ се изпълняваха без суетене и забавяне, и всеки знаеше точно какво да прави. Сега отново я удивиха с това колко бързо заредиха двуметровите арбалети, зловещо стърчащи през бордовете. Стоманените рамена жално изстенаха от усилието, преди звънящите тетиви да запратят тежките копия във въздуха. Те обаче не успяха да поразят летящото чудовище. Жената на гърба му издигна защитна преграда пред назъбените остриета и с лекота ги отклони. Невредимият дракон прелетя през реката и се снижи над острова. После рязко намали скоростта си, за да даде възможност на своята облечена в зелена рокля ездачка да скочи на земята.

Напразно стрелците на Вилтаяна обсипваха страшния звяр с рояци от стрели. Сапфирените му люспи бяха много здрави и металните остриета се хлъзгаха по блестящата броня, без да могат да я пробият. Хората трескаво се мъчеха да заредят повторно големите арбалети, които бяха поставени на корабите. Твърде тежки и трудно подвижни, те бяха единственото оръжие, способно да порази дракона. Но подготовката им за стрелба отнемаше няколко минути на петима силни мъже.

През това време вражеската конница достигна до брега на реката, сияеща със синевата на отразяващото се в нея небе. Изглежда конете бяха добре дресирани, или пък имаха голямо доверие на ездачите си, защото без колебание навлязоха във водата. Осъзнала колко безсмислен е обстрелът на крилатото страшилище, Вилтаяна насочи стрелците си към новата заплаха. Облак от стрели се изви над реката и се насочи към групата войни, предвождани от Салдемир. Вместо големите и тежки кръгли щитове, използвани от редовната войска, нападателите носеха по-малки и с петоъгълна форма. Удобни и леки, с остри ръбове и възможност да бъдат хвърляни по противника, те даваха голямо предимство при близък бой. Но размерите им не стигаха, за да предпазят цялото тяло на човека зад тях. Още първият залп порази няколко незащитени крайника на хора и животни.

След като се претърколи два пъти, за да погаси остатъчната скорост от полета на Риналу, Алгира скочи на крака и свали лъка от гърба си. После вдигна високо над главата си една запалителна стрела и прекъсна в зародиш атаката на летящия си приятел:

— Остави Вилтаяна на мен! Не знам каква магия може да използва срещу теб. Дай ми малко огън и се върни да пазиш Салдемир и останалите! Конете плуваха твърде бавно в пълноводната река и превръщаха ездачите си в лесни мишени, преди да се намеси драконът. Твърдите му сини пера проблеснаха за миг, отразявайки слънчевите лъчи и летящите стрели. Размахвайки могъщите си криле, той увисна над плътно скупчените конници. Огромната му сянка ги покри, сякаш бяха мънички пиленца, закриляни от грижовната си майка. Само след миг всички бяха мокри от водните пръски, вдигани от вилнеещата жива вихрушка. Но това беше нищожна цена за безопасността им.

Изстреляната от Алгира огнена стрела избръмча като разгневена пчела и се заби в прилежно завързаното за мачтата корабно платно. То

веднага пламна и изпълни въздуха с късчета горяща тъкан, носещи се бавно като златен сняг. Сухите дъски на палубата лумнаха, обхванати от унищожителен пожар. Неистовата стихия плъзна по целия кораб и започна да го поглъща с яростно съскане. Сякаш гигантска змия бе извила разпаленото си тяло от носа до кърмата на обречения съд. Хората застинаха за миг, разкъсвани между желанието си да служат на Вилтаяна и ясното осъзнаване, че мъртви нямаше да са й полезни. Един от тях хвърли кофа зад борда и после я изля върху въжетата от такелаж в опит да потуши огъня. Останалите ужасени потърсиха спасение от пируващите пламъци. Захвърляйки брони и оръжия, те започнаха да скачат в реката.

Вилтаяна недоволно наблюдаваше как войниците ѝ напускаха горящия кораб, превръщайки се в бореща се за живота си безполезна маса. Тя можеше да им заповяда да останат и те с готовност щяха да се превърнат в жар. Реши да се разправя с тях по-късно и насочи вниманието и раздразнението си към конницата на Салдемир. Вещицата вдигна ръце високо над главата си и направи няколко кръгообразни движения с тях. Първо ниска, почти незабележима, после все по-висока и набираща мощ, към враговете ѝ се понесе разпенена вълна. Водната стена се надвеси над бавно напредващите животни, който ужасено я проследиха с кръглите си очи.

Голямо синкаво кълбо се заби в основата на вълната — точно там, където плавната извивка на гърба ѝ се губеше в меката плът на реката. Защитната магия на Алгира натисна надолу и се разшири, след това се разпадна, оставяйки след себе си празнотата на огромен кратер. Водата, която вече заливаше приятелите на вещицата, се поколеба. После бавно се отдръпна и накрая се устреми назад, заливайки зейналата в реката яма.

Докато неколцина яки мъже с все сили опъваха тетивата на последния оцелял арбалет, стрелците на земята отново смениха тактиката. Те започнаха да обстрелват дракона с дълги стрели, на чиито върхове имаше малки заострени гърненца. При удар в твърдите люспи на Риналу, те се пръскаха и заливаха гърба му с тъмна мазна течност. Това не изглеждаше особено опасно до момента, в който няколко лъка дружно изстреляха запалителни стрели по летящия хищник. Огънят веднага го обхвана, а маховете на широките криле раздухаха пламъците още повече. Трептящият въздух разкриви

очертанията и замъгли силуета на дракона, който продължаваше да се рее над плуващите конници.

— Рин, ти гориш! Гмурни се в реката, за да се угасиш! — Алгира не можеше да овладее обзелият я ужас.

— Идеята не ми харесва. Може да се удавя — възпротиви се Риналу.

— Влизай във водата, инат такъв! Да не би да е по-добре да изгориш? — почти проплака момичето.

— Кажи му да кацне на земята и да се изтъркаля в тревата. Така ще може да потуши пламъците — извика Салдемир, доловил страха в гласа и в напрегнатото тяло на вещицата. Но тя само поклати глава и опари съзнанието на дракона с пулсиращите си от тревога мисли:

— Спусни се ниско над реката и после се обърни по гръб. Ще можеш ли да го направиш?

Риналу обидено се превъртя настрани, сривайки се стръмно надолу към водната повърхност. После ловко използва набраната при падането скорост и се понесе над вълните, почти докосвайки ги с горящите си криле. Едва дочакала маневрата му, Алгира призова магията си и след миг пред дракона се издигна нисък воден купол. Риналу не успя да избегне крехката преграда и се врязва в нея, пръскайки я на хиляди искрящи капчици.

Блесналата в тях дъга се отрази в сияещите връхчета на сините му люспи, докато слънчевите лъчи и водата щедро обливаха дългото му тяло.

Пламъците угаснаха за миг, но мокрите пера потеглиха натежалия дракон надолу към смъртоносната прегръдка на реката. Той се насочи към близкия бряг и се опита да се обърне по корем. Но летеше твърде ниско и лявото му крило потъна наполовина във водата. Пляскайки безпомощно с дясното, Риналу успя да достигне до сушата и изтощено се плъзна по мекия пясък. Уплашеният му писък отекна болезнено в главата на вещицата и тя се опита да го успокои:

— Няма страшно, това е само малко вода!

— Ти ме излъга! А знаеш колко мразя водата! — обвинително я погледна драконът с огромните си златисти очи. После неуверено се изправи на крака и кихна, изтръгвайки от корен няколко крехки цветя.

— Никога не бих те излъгала! Просто не ти казах какво смятам да правя. Точно защото знам колко се боиш от водата. Но се налагаше

да угася пламъците. Беше за твое добро.

— Аз съм дракон, забрави ли? Ние използваме огъня не само за лов, но и в битките помежду си. Защитени сме от него и той не е чак толкова опасен за нас, защото е част от същността ни. Но във водата можех да се удавя. Хайде занаят аз да решавам кое е най-добро за мен, става ли? — Риналу ядосано въртеше глава и критично оглеждаше мокрите си пера. От време на време недоволено изпускаше къса огнена струя към някоя особено подгизнала част от тялото си.

Момичето виновно прехапа устни:

— Знаеш ли колко се уплаших за теб?

Драконът разпери широко крилете си, опитвайки се да изтръска водата от тях. После замря за миг, а черните му зеници се взряха в навелата глава вещица:

— Не бива да позволяваш на страха си да взима решения вместо теб!

— Така е, но нямах друг избор. Не можех да те оставя да изгориш...

— Разбирам, и само затова си още жива — озъби се Риналу в страховита усмивка. Недодяланата шега изглежда успя да ободри Алгира, защото тя се притисна към огромната му глава, опитвайки се да я обгърне с ръце.

Войниците на Вилтаяна се хвърлиха в атака към приземен дракон, решени да се възползват от моментната му слабост. В този момент хората на Салдемир най-накрая доплуваха до брега. Бавни и тромави във водата, те с облекчение стъпиха на сушата, където бяха в стихията си. Усетили твърда почва под копитата си, конете изцвилиха тържествуващо. После се втурнаха да заемат кръгова отбрана около Риналу, пришпорвани от възвърналите куража си ездачи.

Хора и животни, воля и омраза се вкопчиха в яростна схватка. Възторжени викове и отчаяни стонове, звън на стомана и тропот на копита се разнесоха над бойното поле. Остриетата на дългите мечове със свистене разсичаха въздуха, търсейки меката човешка плът. Дървените щитове пукаха и се трошаха, победени от блестящия метал. Мъжете ожесточено се хвърляха един срещу друг и си разменяха лъжливи замахвания и тежки удари. После отскачаха обратно, а някои от тях рухваха тежко на земята, гърчейки се от болка. Или застиваха неподвижно, намерили покой в прегръдките на смъртта.

Макар и превъзхождани числено, другарите на Салдемир се сражаваха с цялата си ловкост и умение. А самият той напразно търсеше достоен противник. Мечът му ДракоПлам, закален в драконов огън, описваше плавните фигури на своя зловец танц. Сякаш звънящата стомана бе придобила собствена воля, а после я бе отдала в служба на господаря си. Двамата се сляха в едно страховито, сеещо смърт създание, което всички други избягваха.

Почувствал се достатъчно сух, Риналу изпитателно размаха криле и след миг неудържимо се понесе напред. Червенокосата вещица едва успя да се метне на шията на стремително излитащият дракон. Дългото му тяло проблесна във въздуха като безшумна синя мълния и той се насочи към втория кораб. Поучени от горчивата участ на опожарения си събрат, моряците не жалеха сили. Те хвърляха дървени ведре в реката и усърдно мокреха платната, въжетата и насмоления корпус. През това време няколко войника тъкмо завършваха зареждането на арбалета. Изведнъж тънка струя ледена магия замрази пусковия му механизъм. Хората безпомощно проследиха връхлитащото ги чудовище. Но за тяхно изумление то не ги нападна.

Изглежда Алгира не беше ненадминатият стрелец, за който всички я смятаха. Тя бавно изтегли тетивата и почти я допря до бузата си, докато се прицелваше. Но стрелата ѝ пропусна целта си с цяла педя и безобидно прелетя покрай един войник, забивайки се в мачтата на кораба. Мъжете се спогледаха учудено и се разсмяха на затихващото трептене на дървената пръчка, освобождаващо натрупаната в нея енергия. После опънаха собствените си лъкове и изпратиха поредната доза свистяща смърт. Осъзнаха грешката си едва когато забелязаха тънкото въже, свързващо края на стрелата със седлото на гърба на дракона. Наклонен настрани, Риналу започна да описва стесняващи се кръгове около кораба, а нишката се усука след него в бързо свиваща се спирала.

Двама войника едва успяха да се проснат по очи на палубата, разминавайки се с прелитащото над главите им въже. Другите обаче не бяха достатъчно бързи и след секунди се озоваха плътно притиснати към мачтата. Неспособни да помръднат, те сякаш бяха уловени в задушавашите пръстени на гигантска анаконда.

Драконът кацна близо до кораба и заби острите си закривени нокти в меката земя. Огнените му очи, насочени към пленения екипаж,

бяха пълни с ненавист. Ноздрите му ритмично поемаха и издишаха въздух, докато огромната му глава леко се полюшваше наляво-надясно. Алгира скочи от гърба му и с небрежно движение приглади зелената си рокля.

— Пази ги зорко, Рин, но гледай да не ги убиваш. Дръж въжето опънато и не позволявай на никого да се измъкне!

После вещицата се насочи към отегчено изглеждащата си съперница.

— Къде се изгуби, дракон ли те подгони, или проклятие те застигна? — изумителна беше лекотата, с която Вилтаяна лиши традиционния поздрав от всякаква доброжелателност.

— Ами... по малко и от двете, предполагам — ведро отвърна Алгира, опитвайки се да не забелязва студенината в гласа на вещицата. Не ѝ се удаде.

В продължение на няколко секунди двете враждебно се измерваха с погледи. Нищо не издаваше яростта на дуела, в който се бяха вплели съзнанията им. Само времето около тях сякаш забави своя бяг. Лекият утринен бриз утихна и лишените от ласките му тревички увиснаха безпомощно. Няколко открехнати венчелистчета се огледаха тревожно, долавяйки надвисналата във въздуха буря.

Всяка вещица се опитваше да опази мислите си от яростните атаки на другата. Те изграждаха около себе си илюзорни лабиринти, които сковаваха нападението на противника. Повеждаха го по коварни пътеки от фалшиви спомени и неосъществими копнежи. Оплитаха го в лепкави паяжини, изтъкани отчаяние и самота. И го давеха в бездънните кладенци на измамените надежди. През това време хвърляха всичките си сили, за да разбият кристалните стени, защитаващи чуждото съзнание. Опитваха се да открият истинския си враг измежду лъжливите огледални отражения. Изпепеляваха се и се замразяваха, замерваха се с мълнии и стоварваха цели планини върху крехките си образи. Постепенно съзнанията им се сляха в едно безкрайно бойно поле, където всяка секунда умираха стотици техни копия и се раждаха хиляди нови. Димящата земя под босите им крака се издигаше от кратерите на гигантски вулкани. Водопади от съскаща лава се изливаха в пропастите, разкъсани от унищожителни земетресения. Нажеженото до червено небе гореше и стоварваше градушка от разтопен метал върху милионите Алгири и Вилтаяни. А те

се нахвърляха една върху друга все по-яростно и ожесточено. Телата им се срастваха в гигантски подобия на оригиналите, сблъскваха се и се разпадаха на черна пепел. Огнени вихрушки я събираха и създаваха от нея нови и нови вещици, които безмълвно се включваха в безкрайната битка.

Алгира бавно отвори очи и удивено се взря в меката зеленина на тревата под себе си. Ноздрите ѝ жадно поеха свежия хладен въздух. Широката река лениво се носеше край нея, а небето успокояващо синееше над главата ѝ. Кошмарните видения на погубения от войни свят неохотно отстъпиха място на реалността. Момичето прочисти пресъхналото си гърло и дрезгавият ѝ още глас разкъса тишината:

— Безполезно е! Всяка от нас успешно възпира силите на другата. Аз не мога да долавям мислите ти, а ти нямаш власт над моите. Нека сложим край на враждата. Нека спрем тази безсмислена смърт. Ние не искаме да убиваме и ще ви бъдем благодарни, ако не ни принуждавате да го правим. Човешкият живот, животът въобще, е нещо ценно, Вилтаяна. И всяко негово отнемане те променя завинаги.

— Ах ти малко змийче такова! Гледаш ме отвисоко и се опитваш да ме поучаваш. Въобразяваш си, че можеш да дойдеш тук с летящия си гушер и да ме съдиш? Мен, Вилтаяна, която говори като с равен единствено със самия Съветник? Не разбирам само защо реши, че ти и драконът ти можете да поправите този свят. Изобщо хрумна ли ти да се запиташ дали той желае да бъде спасен? Огледай се наоколо и ще видиш, че несправедливостта е част от него. От край време силните управляват, а слабите се подчиняват. Ти сънуваш с отворени очи, но трябва вече да се събудиш. Могъща вещица като теб би могла да ми бъде полезна, ако само успее да се отърве от глупавите си идеали. В противен случай си просто дребна пречка, малко камъче, забило се в подковата на коня ми.

Погледът на Алгира изпитателно се плъзна по бойното поле. Няколко грачещи гарвана кръжаха във въздуха като черни валкирии. Риналу разгневено ръмжеше към екипажа на кораба, готов да го изпепели целия. Макар и по-малобройни, войните на Салдемир вече бяха успели да разкъсат бойния ред на враговете си и започваха да надделяват. Но неподвижните трупове на убитите и болезнените стонове на ранените накараха сърцето на момичето да се свие от жал. И тя едва намери сили да отвърне:

— Може би си права. Но точно в момента ти и хората ти губите битката. Точно сега вие сте слабите. И ако наистина вярваш в думите си, трябва да се преклоните пред по-силните. Какво решаваш, Вилтаяна? Колко още трябва да умрат, за да спреш?

Напрегнатото тяло на Вилтаяна почти не трепна. Вдигнатите ѝ ръце бавно се отпуснаха, после дясната посочи към сражаващите се наблизко войници. Движението на главата ѝ, проследяваща жеста, за миг откри дългата ѝ шия. Върху нежната кожа меко проблесна огърлица от едри нешлифовани сапфири. Грубата изработка на накита донякъде се смекчаваше от очарованието на елегантната синя рокля. Плавните гънки на фината материя ѝ придаваха вид на сънено езеро, едва развълнувано от утринния бриз.

— Ако спра моите хора, ти ще спреш ли своите? — мрачно попита Вилтаяна. В гласа ѝ се прокрадна едва забележима нерешителност.

Алгира измъчено се усмихна, наслаждавайки се на моментното примирие.

— Аз не мога да командвам приятелите си така, както го правиш ти. Те решават сами за себе и никога не съм си и помисляла да им заповядвам. Но вярвам, че ще мога да ги убедя, защото знам, че не обичат да убиват. И биха направили всичко възможно, за да избегнат проливането на още кръв. Уверявам те, че не сме дошли тук за това. Искам просто да поговорим.

Вилтаяна примирено сведе поглед:

— Така да бъде. Ще дам на тези безполезни нищожества шанса да изживеят още един ден от жалкия си живот. Макар че пешките съществуват само за да могат да се жертват за своята кралица. Но аз знам кога съм победена и повярвай ми, това не се случва често. Ти имаш силни приятели и дълбок усет към магията. Сигурно си го наследила от майка си, която също беше могъща вещица. И можеше да постигне много повече, ако не беше толкова загрижена да помага на хората. Същите хора, които я предадоха и убиха... Точно както убиха и моята...

Вилтаяна махна с ръка и войниците унило сложиха оръжията си на земята, подчинявайки се на последната ѝ заповед. После с наведени глави се запътиха към вътрешността на острова. Алгира изпита внезапна жал към вещицата. Свикнала винаги да разчита на

предизвиканата от нея самата любов и угодническо покорство, Вилтаяна всъщност нямаше приятели. И сега изведнъж беше останала съвсем сама. Освободени от оковите на магията ѝ, нейните послушни лакеи за миг бяха загубили смисъла на своето съществуване. Те бяха живели, за да служат на своята господарка. И сега не знаеха какво да правят със свободата си.

Хората на Салдемир изгледаха доскорошните си врагове с видимо облекчение, изумени от внезапния край на сражението. Те събраха захвърленото оръжие на голяма купчина. Някои от тях смениха своите нащърбени и затъпени мечове с търкалящите се в изобилие трофеи.

Вилтаяна погледна яростно извития гръб на Риналу с нетърпеливо очакване. Алгира определено не желаше да рискува крехкото доверие, което едва се зараждаше между двете. Затова побърза да кимне:

— Да, разбира се. Моята част от сделката. Само момент.

Късата огнена струя, изригнала от полуотворената паст на дракона, в миг изпепели въжето и освободи завързаните за мачтата хора. Все още мъчейки се да си поемат дъх, те бързо напуснаха кораба. Едва когато стъпиха на брега, заобикаляйки отдалече извисяващият се над тях Риналу, те започнаха да осъзнават, че всичко вече беше свършило.

— Изглежда майка ти те е научила да държиш на думата си. — Вилтаяна си позволи лека благосклонна усмивка. После седна върху един плосък камък. — Сега, за какво искаше да говорим?

— Какво знаеш за онези големи трикраки чудовища, наричани нерфолди? Един от тях се беше насочил насам, но едва ли е бил единствен. Предполагам, че много скоро и други ще го последват. Според мен на този остров има нещо, което ги привлича. Чудех се дали знаеш какво е то?

Усмивката на Вилтаяна, започнала от вдигнатите ъгълчета на устните ѝ, се прехвърли към високите ѝ скули. Лицето ѝ придоби закачливо изражение, но присвитите ѝ очи гледаха все така студено:

— Много е просто, всъщност. Аз съм на този остров.

— Нима нерфолдите се хранят с вещици? — потръпна ужасено Алгира.

— Откъде изобщо ти хрумна подобна глупост? — удивено подскочиха нагоре веждите на Вилтаяна. Ледът в погледа ѝ започваше бавно да се топи.

— Вече съм убедена, че те преследват магията. Просто не знам защо.

Но дойдох да те предупредя, защото смятам, че си в голяма опасност.

Вилтаяна се разсмя неудържимо:

— Толкова усилия... Ха-ха... Положила си толкова усилия... за да ме предупредиш... че съм застрашена... от нерфолди...

— Но аз мислех... — смутено се опита да се оправдае Алгира.

— Какво си мислеше? Какво? За да мислиш, трябва да разполагаш с информация, а ти не знаеш нищо! Нищичко!

Изглежда смехът на Вилтаяна успя да смекчи малко неприязънта ѝ, защото обяснението ѝ прозвуча не толкова враждебно:

— Нерфолдите са древни пазители на магията. И въпреки че са много могъщи, те всъщност са кротки същества. Хранят единствено със слънчева светлина и никога не биха ми сторили зло.

Алгира успя да прикрие донякъде изумлението си, като кимна утвърдително:

— Ето защо толкова приличат на дървета! Но защо казваш, че са кротки, след като нападат всичко живо? Към мен самата изпитват сляпа омраза и се опитваха да ме убият при всяка наша среща.

— Глупачка такава! Знаеш толкова малко, а предполагаш толкова много. Поправи ме ако греша, но съм сигурна, че си била заедно с отвратителния си дракон, когато са те нападнали. Не са искали да наранят теб, а него. Мислели са, че си в опасност и са искали да го убият, за да те защитят. Изпитвали са сляп ужас да не ти се случи нещо.

— Опитал се е да ме предпази! — съкрушено промълви Алгира.
— Аз го убих, а той е искал да ме спаси!

— Какво? О, не, скъпа моя, не си го убила. Това просто не е възможно. Каквото и да си му сторила, то не го е убило. Не се терзай и не се величай толкова.

— Повярвай ми, мъртъв е. Двамата с Риналу го пръснахме на хиляди парченца.

Сега беше ред на Вилтаяна да изгуби хладнокръвие.

— Унищожила си нерфолд? Що за чудовище си ти?

— Ами той уби много хора. И щеше да убие още, ако не го бях спряла. Мислех, че представлява заплаха.

— Само за тях, момичето ми, не и за нас. От векове изпаднали в беда вещици търсят спасение и намират убежище при нерфолдите. Преследвани от зловни човешки тълпи, бити и унижавани, гонени с камъни и заплашвани с клади. Нерфолдите защитават нашите посестрими и ако беше истинска вещица, щеше да го знаеш!

Алгира не се сдържа и избухна:

— Значи според теб истинските вещици са тези, които се възползват от хората, а не тези, които им помагат.

След миг се овладя и учтиво попита:

— Щом знаеш толкова много за нерфолдите, може би ще ми кажеш какво на този остров ги привлича толкова неудържимо?

— О, това е лесен въпрос. Отговорът е ето това!

С елегантен жест Вилтаяна измъкна огърлицата си и я задържа пред удивения поглед на Алгира. После замислено добави:

— Това, което никой не знае, е защо тези добродушни, но безмозъчни твари се интересуват толкова много от...

— Огърлицата ти? Нерфолдите не се спират пред нищо, за да получат своята огърлица? — очите на Алгира станаха почти кръгли, докато тя невярващо клатеше глава.

— Не самото украшение, разбира се. Не, дете мое, тях ги привличат камъните.

— Камъните ли? Но за какво са им? Щом не се хранят с тях, тогава защо така силно се стремят да ги получат. Та дори не блестят. Още при първата ни среща ми направи впечатление колко са груби.

Вилтаяна разпери пръсти в театрален жест:

— Както се досещаш, лесно можех да накарам някой бижутер да ги полира. Или поне да ги оформи малко.

— Тогава защо не си го направила? — недоумяващо сви рамене Алгира.

— Защото не нося камъните като украшение, а заради скритата в тях магия. Колкото са по-големи, толкова са по-могъщи. А всяка обработка би намалила теглото им и би отнела от силата им.

— Че каква магия могат да притежават тези сапфири?

— Това са небесни камъни, а не сапфири. И въпреки че не е никак лесно да ги различиш, те са значително по-редки и по-ценни. Но ако се вгледаш по-внимателно, ще забележиш, че небесните камъни са почти прозрачни и приличат повече на бледосини диаманти. Те усилват магията у тези, които я владеят. Нима наистина не знаеш нищо за тях? Ами тази скъпоценна гривна, която така безгрижно носиш на китката си? Възможно ли е да не си наясно със силата ѝ?

Алгира разтревожено притисна към гърдите си своята дясна ръка с малкото украшение на нея. Сякаш се опитваше да прикрие крехкия накит от настойчивия поглед на Вилтаяна. Баща ѝ го беше направил специално за нея. Беше вплел в него три малки сини камъчета и беше вложил в изработката му цялото си умение и любов. После беше поискал от невръстното още момиченце никога да не го сваля от китката си. Защото твърдо вярваше, че така духът му ще бъде винаги с нея и ще я закриля от всяка беда.

— Тази гривна е единственото, което ми е останало от моя баща. Камъчетата са съвсем малки и никога не съм предполагала, че струват нещо. Ние бяхме бедни хора и той сигурно ги е намерил някъде, или ги е изтъргуval от някой друг, който също не е знаел цената им. Защото със сигурност не е имал пари да ги купи.

— Ами майка ти не ти ли каза нещо? Тя поне не може да не е знаела.

— Майка ми никога не ми е разказвала за небесните камъни. Искаше от мен само да слушам баща си...

Още когато доближи Вилтаяна, Алгира се почувства някак странно. Първо не обърна внимание на усещането, а по-късно, когато то се усили, го отдаде на обзелото я напрежение от битката. Едва сега, когато тревогата ѝ беше намаляла, приспана донякъде от мирния разговор, вещицата успя да се вслуша в себе си. Изпълваше я особено чувство на безпричинна радост и опияняваща увереност, че нищо не можеше да я спре. И нямаше търпение да покаже на всички силата и могъществото си. Смътно си спомняше, че и друг път беше усещала нещо подобно. Отначало реши, че причината се коренеше в присъствието на Вилтаяна. Но после се сети, че и срещата със Съветника ѝ беше повлияла по подобен начин. Само че тогава тя беше твърде разтревожена за съдбата на Риналу и не бе забелязала нищо. Сега обаче се сети за големите полупрозрачни камъни в короната на

Хаймдес. За щастие в този звяр нямаше и капчица магия, и те не можеха да му я дадат. Но пък успешно го предпазваха от влиянието ѝ. Докато Съветникът носеше тежкото украшение на главата си, никоя магия не можеше да го достигне.

С широки крачки към тях се приближи Салдемир, изваждайки в движение меча си. ДракоПлам излетя от ножницата с тих метален звън, който звучеше измамно безопасно. Надвесен над двете вещици, войнът се обърна към Алгира, сякаш без да забелязва присъствието на Вилтаяна.

— Надявам се, че си научила всичко, което те интересуваше, защото този разговор приключи. Налага се веднага да тръгваме. Насам идва голяма войска. Твърде голяма, за да се справим с нея.

Вилтаяна го изглежда от долу нагоре, без да показва никакви признаци на страх. Устните ѝ се разтегнаха в лека победоносна усмивка и тя небрежно подхвърли:

— Доста се забавиха. Вече ми свършваха историите за разказване. Пратих им вестonosци още вчера, когато с дракона ти се изплъзнахте от засадата ми. А тези лениви нехранимайковци пристигат едва сега. Е, няма значение, важното е, че вече са тук. Това е елитна и многобройна войска, пред която дори ти и твоят дракон нямате шанс. Този път ще трябва вие да се предадете. Какво ще правиш сега, вещице? Ще се метнеш на гърба на летящия си гущер и отново ще избягаш? Ами приятелите ти, на които толкова много държиш? И които ти сама вкара в този капан? Те нямат криле и не могат да се измъкнат! Какво ще стане с тях, когато ги изоставиш?

Едва сега Алгира осъзна, че Вилтаяна бе водила разговора само за да печели време. И да използва паузите между бавно произнесените думи, за да хвърля някой и друг бегъл поглед към хоризонта. Любезният ѝ глас бе целил единствено да създаде измамното чувство на сигурност. Илюзията за някакво разбирателство между тях се пръсна с кристален звън на хиляди парченца. И никоя от двете не си направи труда да ги събере.

Алгира скочи на крака, а само след миг и Риналу се озова във въздуха. Драконът се издигна над малкия остров и се насочи към десния бряг на реката, за огледа новия враг. Около стотина конника, облечени в блестящи доспехи, приближаваха към широката водна преграда. Зад тях се движеха пет бронирани колесници, всяка теглена

от двойка тежкотоварни коне. Върху колите бяха монтирани познатите огромни арбалети, вече заредени и готови за стрелба. Всяко нападение срещу бързо движещата се група би било чисто самоубийство.

Докато Риналу описваше всичко, което беше видял, Алгира само мрачно кимаше. Когато той свърши, момичето тъжно каза на глас:

— Можем да останем и да се бием. Победата ви не е толкова сигурна.

Но ще загинат твърде много хора.

Вилтаяна я погледна самодоволно:

— Не се заблуждавай. Достатъчно е просто да те държа заета със себе си. Без помощта ти личната гвардия на Съветника ще избие приятелите ти един по един. Но те не са важни. Дори и драконът ти не е важен, макар че би било жалко да го убиваме. Ако се предадете веднага бихме могли да сключим някаква сделка за живота му? Всъщност Хаймдес се интересува от теб и от рядката ти дарба да покоряваш драконите. А може би и други чудовища. С твоя помощ смята да създаде цяла армия от тях. После ще бъде достатъчно да държи в ръцете си живота на някой, който ти е скъп, за да те направи кротка и послушна. Например на приятеля ти? Или на неговата сестра? Или пък на любимия ти дракон? Това няма значение. Важното е, че чрез теб ще контролира най-голямата сила, която светът някога е виждал. Той ми разкри планове си и ти заемаш важно място в тях. Казвам ти всичко това, защото още не е късно да приемеш предложението ми. Владееш могъща магия и с моя помощ ще станеш дори още по-силна. Не е нужно да следваш стъпките на майка си. Няма смисъл напразно да захвърляш живота си, докато се опитваш да помагаш на неблагодарните селяни. Вместо това можеш да избереш да се присъединиш към мен. Иначе ще бъдеш принудена да служиш на Хаймдес.

Той и войниците му са по-силни от всяка от нас поотделно. Но двете заедно можем да победим всяка армия.

— Не я слушай! Не й позволявай да отрови душата ти и да те превърне в чудовище като нея самата. Тя е твърде опасна, за да бъде оставена жива! — извика Салдемир и замахна с меч си към беззащитната шия на Вилтаяна.

— Но и твърде ценна, за да бъде убита! — рязко възрази Алгира и блокира удара му с кинжала си. Оръжието ѝ не беше ДракоПлам и

крехкото му острие нямаше да устои на сблъсъка. Пък и силата на момичето беше крайно недостатъчна, за да спре грубата мощ на тежкия меч. Но не мускулите на ръката ѝ, а решимостта в пламналите ѝ очи разколебаха могъщия войн. Дългата блестяща стомана леко се плъзна по тънката кама и неуверено увисна във въздуха. Салдемир изгледа отвисоко първо едната вещица, после другата, и накрая примигна озадачено.

— Тя използва мен и хората ми! С нейна помощ Съветникът научи къде е сестра ми и я отвлече. И пак тя искаше смъртта ви — на теб и на твоя дракон. Нима си забравила всичко това? Защо искаш да пощади живота ѝ?

Алгира внимателно отмести острието на ДракоПлам и изчака докато войнът неохотно го прибра в ножницата. Едва тогава отговори:

— Дадох ѝ дума, че никой няма да пострада. Уверих я, че не искаме повече смърт. Нима искаш да ме направиш лъжец? Пък и не е необходимо да я убиваш. Можем да я вземем с нас.

Без да каже нито дума Салдемир стовари юмрука си върху главата на Вилтаяна. Ударът не беше особено силен, но тя се строполи в безсъзнание на тревата. По един кичур от белите ѝ коси потече тънка струйка кръв. Мъжът метна вещицата на рамо, сякаш не тежеше нищо, и се насочи към хората си. Алгира неодобрително изгледа широкия му гръб.

Лиандра, Елистар и останалите с тревога очакваха решението на своя предводител. И то не закъсня:

— Яхвайте конете! Искат да ни вкарат в капан, но ние ще се измъкнем от него с плуване. Отиваме на левия бряг на реката. Там стрелите им няма да ни достигнат. А ако се опитат да ни последват, лесно ще ги спрем.

Регедор плахо се опита да възрази:

— А няма ли да сме прекалено бавни? Те имат много стрелци, а и няколко от онези ужасни арбалети. Мисля, че дори и драконът няма да успее да ни предпази. Ще ни избият до крак още докато прекосяваме реката.

Салдемир се замисли и се огледа наоколо, търсейки изход. Погледът му се спря на оцелелия кораб и той с доволна усмивка махна към него:

— Тогава ще се възползваме от подаръка на враговете ни. Всички на борда!

Елистар колебливо се приближи до Салдемир и разтревожено попита:

— Ами конете? Ами ВихроГрив, твойт кон? Корабът е малък и за тях няма да има място...

— Значи ще се наложи да ги оставим на острова... Макар и само за малко...

Все така с Вилтаяна на рамо, Салдемир се приближи до едрия черен жребец, който кротко пасеше наблизо. Разпознал стъпките на стопанина си, ВихроГрив наостри уши, вдигна глава и тропна игриво с копито. Войнът ласкаво го потупа по изправения врат със свободната си ръка.

— Спокойно, стари приятелю, не съм те забравил. Веднага щом разтоварим кораба ще се върна за теб.

Конят изцвили успокоено и потърка бялото си чело в гърдите на Салдемир. После го погледна право в очите и кимна с глава, сякаш разбираше думите на човека. Буйната му грива се разля върху война и вещицата на рамото му като дълъг гарвановочерен шал.

Войнът бавно се отдалечи от любимия си жребец, без да сваля поглед от него. Лицето му беше пълно с неизказана тъга. До Алгира достигна само лек повей от бурята, която опустошаваше душата му и тя се удиви, че мъжът не заплака. Но той просто не знаеше как, иначе щеше да го направи. Преживените битки и сражения, болката от загубата на бойни другари и скъпи приятели, отдавна бяха пресушили очите му. Те се бяха превърнали в пустинни кладенци, пълни с пясък и прах. В тях не беше останало никакво място за сълзи, само за мъка и гняв. Уловил съжалението на момичето, Салдемир извърна глава.

През това време първите конници на Съветника стигнаха до десния бряг на реката и спряха. Водачите на следващите ги колесници безжалостно шибаха впрегнатите в тях коне. Ударите на плющящите камшици караха бедните животни да бързат, а усилието пълнеше устите им с белоснежна пяна. Те още не бяха достигнали края на сушата, когато Салдемир отсече котвеното въже, удържащо кораба.

Макар че бегълците бяха отлични войници, те никога досега не бяха стъпвали на борда на плавателен съд. Без ни най-малка представа как да използват мокрите платна, хората не се решиха да ги вдигнат.

Вместо това се заловиха да гребат с пълни сили, насочвайки се към левия бряг на пълноводната река. Обаче енергичният им ентузиазъм, подсилван от нежеланието да бъдат заловени или убити, не можеше да компенсира липсващият опит.

Работейки неумело с веслата, новоизпечените моряци все пак успяха да насочат кораба навътре в реката. Дървеният му корпус мина опасно близо до две големи скали, преди течението да го подхване и завърти. Застанал на кърмата, Салдемир се бореше с непослушния рул, опитвайки се да управлява претоварения съд. Войнът бързо разбра, че дори огромната му сила не можеше да замени уменията да се борави с кормилото. Но нямаше никакво време да се учи. Някаква невидима сила изби дългия хоризонтален лост от ръцете му. Когато отново успя да улови дървената дръжка, той с изненада установи, че сега беше значително по-лесно да я върти. Но корабът вече не реагираше на усилията му и отказваше да завие. Още неопомнил се от изненадата, Салдемир видя изкъртената плоскост на руля, която се носеше по реката зад него.

Само след миг мощен удар разтrese целия съд и изхвърли натрошени дъски и трески високо във въздуха. Корабът потрепна като ранено животно. В левия му борд зейна половинметрова пробойна, през която бързо нахлуваше вода. Всички тревожно се заоглеждаха в търсене на малките вълнички, разкриващи притаилите се под повърхността скали.

От върха на един нисък хълм Алгира виждаше като на длан пристигането на малката армия. Колите с арбалетите една по една заемаха позиция за стрелба. А обсегът на страшните оръжия все още не беше известен. Момичето с тревога следеше опитите на Салдемир и дружината му да напуснат острова. Всяко забавяне можеше да е пагубно, затова тя призова своя могъщ закрилник:

— Рин, бързо ела да ме вземеш! Приятелите ни са в беда и имат нужда от нашата помощ.

Драконът се стрелна към Алгира, спускайки се стръмно надолу. Точно над нея той внезапно разпери криле и рязко намали скоростта си, като за миг увисна във въздуха. Сграбчи момичето с острите си нокти и го притисна здраво към себе си, преди отново да набере височина. Алгира простена от болка и стреснатият Риналу едва не я изпусна върху една назъбена канара. Като се опитваше да не стиска

твърде силно, той се снижи над кораба, накланяйки се настрани, за да избегне високата мачта. После разтвори лапите си и освободената вещица падна право в протегнатите ръце на Салдемир. Изоставил безполезния кормилен лост, войнът възлагаше всичките си надежди на младата жена.

Когато най-накрая стъпи на палубата и успя да се изправи, Алгира си пое дъх и направи няколко несигурни крачки. После с тревога огледа пораженията по дървения корпус и се замисли.

— Кормилото не мога да поправя. Но мисля, че ще се справя с тази дупка. Махнете се от там! — властно заповяда вещицата и уплашените мъже се подчиниха на мига.

Тя се приближи до пробойната и протегна ръцете си напред, сякаш искаше да сгрее дланите си на някакъв невидим огън. Изведнъж рязко застудя. Нахлулата вода и разбитите дъски се покриха със скреж. Съвсем тънък в началото, той бързо надебеля и с тихо пукане се превърна в плътен лед, обхванал повредената зона. Пробивът беше затворен и корабът вече не се пълнеше с вода.

— Времето е студено, но въпреки това ремонтът ми едва ли ще издържи дълго. Най-добре запушете дупката с нещо по-здраво, преди ледът да се е разтопил.

Решила, макар и временно този проблем, Алгира направи няколко все по-уверени стъпки по люлеещата се палуба. Предпазливо се наведе, за да вземе едно навито дебело въже. После подаде единия му край на Салдемир, без да обръща внимание на удивено вдигнатите му вежди.

— Би ли завързал това за носа на кораба?

— Сега пък какво си намислила? — Недоволно сумтейки, войнът хвърли въжето на Регедор и грабна един от големите кръгли щитове, които войниците на Вилтаяна бяха изоставили. После се захвана да го прикове върху замразената пробойна. Използваше дръжката на ДракоПлам като чук, с който заби в борда няколко кинжала и стрели. Кръпката приличаше повече на таралеж, но той се надяваше да издържи, когато ледът се стопеше.

Алгира хвърли другия край на въжето на кръжация над нея Риналу.

Драконът проследи полета и цопването му в реката с пълно безразличие.

— Захапи го де! — не се стърпя вещицата.

— Никога досега не съм ял въжета, но подозирам, че не са вкусни — подразни я драконът.

— Ох, и на двамата поотделно ли трябва да обяснявам? Ти не разбираш думите ми, а хората не могат да чуват моите мисли. Виж, искам просто да ни изтеглиш на сушата.

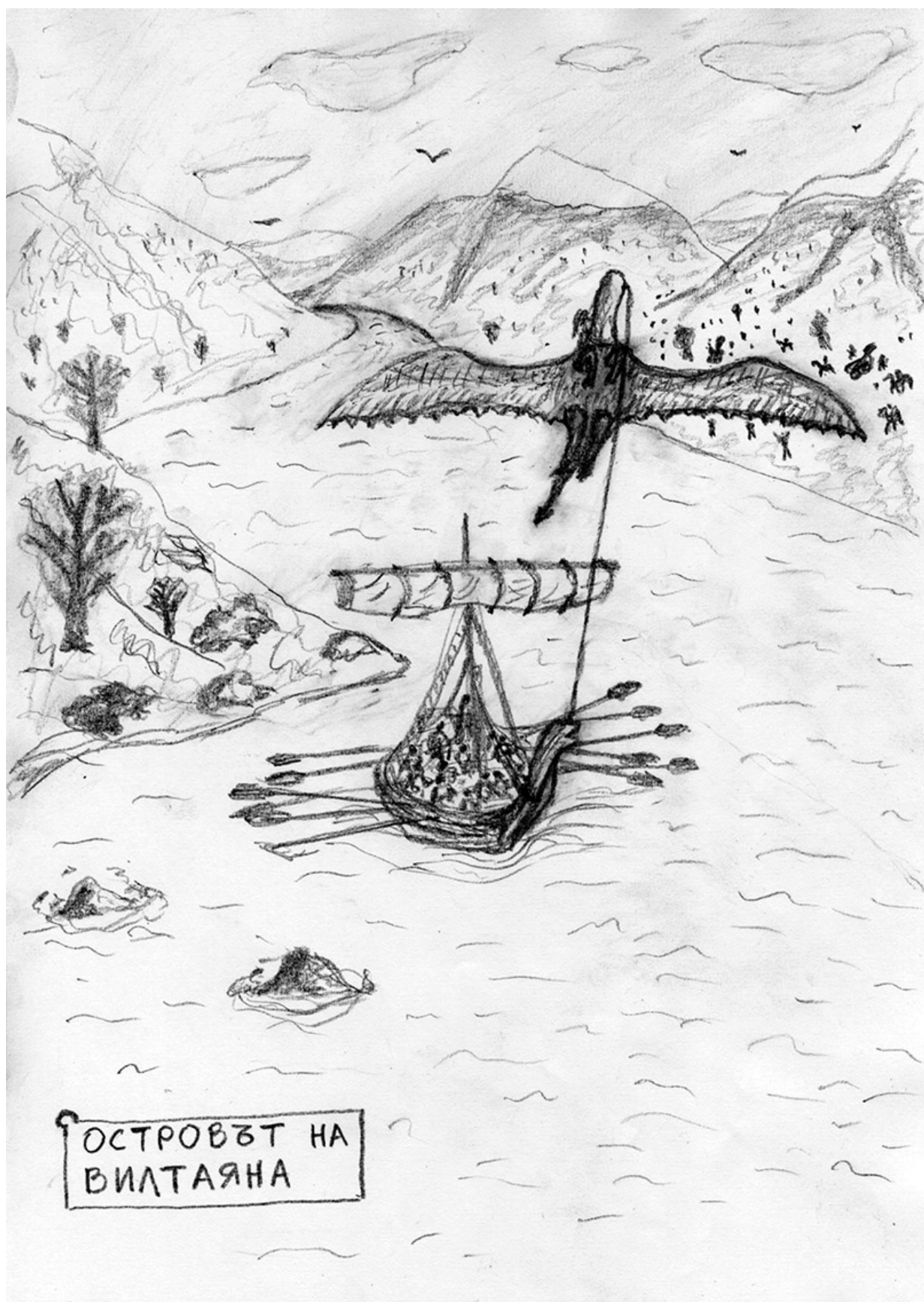
— А на мен ми се иска Мойлири да беше тук. Това е точно един от случаите, в които силата ѝ би свършила по-добра работа от моята — примирено въздъхна Риналу. Той се спусна ниско над водната повърхност и захапа въжето с върха на зъбатата си паст, като внимаваше да не намокри ноздрите си. После бавно затегли осакатения кораб към левия бряг на реката.

— Е, ще се наложи да използваме това, което имаме — опита се да го окуражи Алгира.

Голям ръбест камък прелетя ниско над палубата и се заби в реката, вдигайки висок фонтан от ситни пръски. Макар и мимолетна, сянката му пропълзя в сърцата на хората и сви там малките си гнезда. Изтъкани от мрак и страх, те приютяваха в себе си отровните яйца на отчаянието. А тези яйца се излюпваха бързо и потомството им пускаше дълбоки корени в душите.

— Катапулти! Катапулти отляво! — уплашено извика Регедор. Захвърлил веслото си, той сочеше към новата заплаха. Другите проследиха ръката му, протегната към близката суша. Но там ги очакваше още по-голяма войска. Спасителният бряг, към който така се бяха стремили, гъмжеше от вражески конници. Между тях, като бръмбари между мравки, тромаво пълзяха три големи катапулти. Капанът на Вилтаяна най-накрая се беше затворил.

— Корабът е твърде голям за защитната ми магия. Не мога да го покрия целия! — безсилно отпусна ръце Алгира.

На Салдемир му бяха необходими точно две секунди, за да вземе ново решение.

— По течението! Теглете ни по течението! — посочи той с меча си надолу по реката.

Доловил мислите на Алгира, Риналу рязко зави надясно и описа остра дъга, влачейки след себе си тежкия кораб. Вещицата се вкопчи с ръце и крака за опънатото въже. Докато се катереше нагоре по него, тя задъхано се провикна към Салдемир:

— Вземи огърлицата на Вилтаяна и я сложи на врата си. Така нейната сила ще намалее, а ти ще си защитен от магията ѝ.

Макар и разтревожен за хората си, войнът мрачно се усмихна:

— Искаш от мен да нося огърлица? После какво ще последва — да си сплета косата на плитки? И докато се усетя ще си ми навлякла някоя тясна рокля върху бронята. Няма да стане...

— Признавам, че си майстор на меча и ненадминат стратег. Ти ме научи да се бия и да си служа с кинжалите. Войната е в кръвта ти, но те моля да ми се довериш, когато става дума за магия.

Мърморейки недоволно, Салдемир все пак я послуша. Той се наведе над неподвижното тяло на Вилтаяна и свали тежката огърлица от шията ѝ. После с отвращение я нахлузи на врата си и я прикри под дрехите си, доколкото можа.

— Дръжте устата и ръцете ѝ вързани, а главата — покрита. Ако не може да говори и да ви гледа, няма как да ви навреди. — Алгира достигна до главата на Риналу и оттам ловко се намести в седлото си. После се наведе настрани, за да разгледа близката суша.

Огромните черни биволи, които теглеха тежките бойни машини, бяха изтощени отвъд предела на силите си. Твърде дълго бяха влачили смъртоносния си товар. Мускулите им, подобни на корабни въжета, се напрягаха до скъсване при всяка крачка. Но ето че най-накрая можеха да си починат. Окъпаните в собствената им кръв остени внезапно бяха замрели, като че ли и те жадуваха за миг покой.

Нов скален къс прелетя точно пред носа на кораба и шумно се заби във водата, заливайки цялата предна част. Завършили зареждането си с каменни блокове, страшните катапулти подновиха своя обстрел. За щастие прицелването им ставаше бавно и те трудно можеха да улучат подвижната си мишена.

Драконът не можеше да тегли кораба много бързо, затова Алгира разчиташе повече на скоростта на течението. Двамата с Риналу внимателно избираха пътя, заобикаляйки опасните места по реката. А тя изобилстваше с пясъчни плитчини, остри скали, потайни бързеи и разпенени водовъртежи.

Следващият камък не успя да достигне кораба, но пречупи едно от греблата като сламка. Почти веднага след него друг камък се заби малко зад кърмата на дървения съд. Островът на Вилтаяна остана назад и на негово място се показва първата армия, която не беше прекратила преследването. Сега и двата бряга на реката се пазеха от войниците на Съветника.

Бронирани конници с лекота следваха дракона и кораба. Но тежките катапулти и арбалетите едва поддържаха необходимата скорост. Те все пак изстреляха своите копия и камъни, но бяха твърде далече, за да улучат. Алгира с тревога наблюдаваше опитите на екипажите да заредят повторно метателните машини. За щастие се оказа, че те не можеха да се подготвят за нов изстрел в движение. Ако пък спряха, щяха безнадеждно да изостанат. Затова те унило се влачеха зад кораба, макар и неспособни да му навредят повече. Изглежда Салдемир беше намерил единствения път за спасение.

След около два часа към тревогите на Алгира се прибави още една. При поредното си обръщане назад, за да провери местоположението на катапултите, тя забеляза парата, издигаща се над гърба на дракона. Той никога досега не беше летял толкова дълго, а сега се налагаше да тегли и пълния с хора кораб. Опитвайки се да скрие умората си, Риналу безгрижно попита:

— Според теб още колко ще трябва да летим така?

За съжаление на вещицата, отговорът ѝ не беше успокоителен:

— Ако преследвачите ни не се откажат скоро — може би чак докато стигнем морето...

— Е, не се притеснявай за мен. Аз съм силен и ще издържа колкото се налага...

Но с всеки следващ мах на крилата и двамата все по-ясно разбираха, че силите на дракона бяха на привършване. Салдемир и другарите му гребяха усърдно и постепенно се бяха откъснали от бойните машини. Но конниците от двете им страни ги следваха с лекота и продължаваха да пазят бреговете на реката.

Далекогледите очи на Риналу първи съзряха ширналата се пред тях речна делта. Тя все още беше далече, но видът ѝ вдъхна нови сили на изтощения дракон. Ноздрите му се изпълниха със свежия мирис на солена вода. Бяха достигнали морския бряг и той ги посрещна с лека мъгла. Въздушната струя от уморено махащите криле на Риналу завихряше бялата пелена като пухкава къделя зад синята му опашка.

Алгира реши да навлезат в открито море, за да се скрият от погледите на войниците. После щяха да завият покрай брега и да потърсят безопасно място за връщане. Сякаш решила да помогне на плановете на вещицата, мъглата около тях започна да се сгъстява. И не след дълго напълно погълна сушата, заедно с враговете им. А после и корабът се стопи и изчезна в безплътната белота. Тогава Риналу с облекчение изплю въжето.

— Какво правиш? — уплашено възкликна момичето.

— Наистина много се уморих! Затова мисля да си почина малко... Ще си намеря възходящо течение, в което да се рея. И после ще се върна за приятелите ти. Не се безпокой, нищо няма да им се случи.

— А ще успееш ли да ги откриеш?

Алгира бързо се успокои, когато си спомни за острото зрение и чувствителното обоняние на приятеля си. Той никога не се губеше и винаги намираше това, което търсеше. Затова тя го остави да се носи във въздуха с неподвижно отпуснати криле. Двамата се издигнаха над бялата пелена на мъглата и бяха приветствани от лъчите на високото обедно слънце. Пухкавата покривка се простираше докъдето поглед стига навътре в морето. Назад към брега тя плавно изтъняваше по периферията си, откривайки почти нереалната гледка на далечните планини. Снежните им върхове игриво блестяха в студения въздух. Пълноводната река, която бяха следвали до самия ѝ край, се извиваше като змия между хълмовете и се губеше в далечината.

— Сега, накъде искаш да поемем? — попита след малко отпочиналият Риналу. Той описваше широки плавни кръгове, като следваше невидимия за Алгира, но осезаем за него топъл въздушен поток. Мислите му бяха спокойни, както винаги.

Момичето се замисли:

— Ами... Всъщност не знам... Не познавам района, никога не съм била тук. Но знам, че някъде на запад има голям пристанищен

град. И там сигурно ще има цял гарнизон, който ще е добре да избегнем. Така че предлагам да тръгнем на изток, следвайки бреговата линия. Преследвачите ни все някога ще се откажат, нали?

Драконът кимна с глава и започна бавно да се снижава. Гъстата млечнобяла мъгла отново ги обгърна и скри света от очите им. Риналу въртеше глава наляво-надясно и Алгира ясно долови нарастващото му недоволство. Изведнъж той рязко се устреми нагоре и момичето едва не падна от седлото си.

— Какво става? — с лек укор попита тя.

— Едва не се сблъсках с водата. Видях я в последния момент. Всъщност дори не я видях, просто почувствах разликата в солеността на въздуха. Даже не знам колко близо сме били до вълните, но мисля, че почти ги докоснахме.

— Искаш да кажеш, че и ти не можеш да виждаш през мъглата?
— ужаси се Алгира.

Риналу смутено отвърна:

— Никога не бях попадал в толкова гъсти изпарения. Може би защото никога не съм бил толкова близо до морето. Много пъти съм летял в мъгла или в облаци. И винаги успявах да доловя топлината на земята, на дърветата и на животните. Но сега не мога. Всичко е еднакво студено и аз нищо не виждам...

— А не можеш ли поне да ги подушиш? Нали помниш как мирише Салдемир... Или пък Лиандра, неговата сестра?

— Разбира се, че помня... Само че мъглата скрива всички миризми и носят ми усеща единствено солена влага. Нищо друго!

— Но ние трябва да ги намерим! Корабът им е повреден и нямат кормило. А и са съвсем сами с Вилтаяна... — отчаянието на Алгира все повече я поглъщаше. Тя се опита да го овладее и да му попречи да се прехвърли и върху съзнанието на дракона.

Отново се издигнаха над мъглата и се върнаха до мястото, където реката се вливаше в морето. Риналу искаше да остави Алгира на брега и да продължи търсенето сам. Но тя категорично отказа. Пък и не беше безопасно, защото конниците на Съветника се бяха пръснали навсякъде. Затова момичето и дракона пак се гмурнаха в бялата пелена, надявайки се да открият кораба. Но от него нямаше и следа.

— По-ниско, спусни се още по-ниско... — настойчиво молеше Алгира. Косата и роклята ѝ вече лепнеха, мокри от влажния въздух, и

момичето трепереше от студ. Ръкавите и полите на зелената му дреха плющяха от скоростния полет на дракона, но то не се отказваше.

Риналу обаче беше непреклонен:

— Ами ако грешно преценя височината? Ако се врежем във вълните и се удавим? Как тогава ще помогнем на приятелите ти? Бих рискувал живота си, ако имаше начин да им помогна. Но няма да изложя на опасност и твоя само заради някаква слаба надежда. Каж ми какво искаш да направя и аз ще те послушам, ако преценя, че предложението ти е разумно.

Накрая Алгира се отказа да го убеждава и го помоли да се издигнат над лепкавата мъгла. Топлите лъчи на слънцето ободриха малко вещицата и тя насочи дракона към сушата.

— Тогава ще потърсим чужда помощ. Ще намерим хора, които не ги е страх да плуват в мъглата и могат да открият приятелите ни.

Тя не успя напълно да прикрие упрека си и той болезнено жегна дракона. Пък и идеята никак не му хареса. Той придружи протеста на беззвучните си мисли с гръмотевичен рев, който стресна улисаните в лов чайки:

— Свикнал съм да се справям сам и не обичам да завися от другите! Алгира успокояващо го потупа по дългата шия:

— Но сега се налага, ако искаме да открием приятелите си. Гигантската сянка на дракона леко се плъзна по морския бряг.

Необезпокоявана от разпенените вълни, тя следваше извивките на терена като безплътен предвестник на огнедишащото създание в небето. Макар че не можеше да раздвижи дори тревите, тъмният силует носеше ясно послание и пряка заплаха. И всички живи същества бързаха да се скрият, защото съзнаваха, че не могат да избягат. Точно както направиха и хората, населяващи едно малко рибарско селце.

Когато Риналу описа широка дъга и кацна в мекия пясък, никой не излезе да ги посрещне. Алгира пъргаво скочи на земята и му махна да не я следва:

— Изчакай ме тук. Ако искаме хората да ни помогнат, не бива да ги плашим.

— Това пък защо? Ако не се съгласят да ни помогнат доброволно, ще ги убедя да направят каквото искаш. — Драконът разпери огромните си криле и заплашително ги издигна нагоре.

— Не прави така! Когато човек моли за помощ, той протяга обърнатата нагоре длан, а не свита в юмрук ръка — опита се да му обясни момичето.

— Те вече са уплашени. Подушвам страха им. А когато някой е уплашен, е склонен да действа необмислено и агресивно.

— Ти също щеше да се изплашиш, ако те върхлети нещо пет пъти по-голямо от теб. Но щеше ли веднага да го нападнеш? Или първо щеше да се опиташ да се разбереш с него?

— Може би нямаше да нападна пръв — замисли се Риналу и бавно сгъна крилете си. — Предполагам, че не бих го направил, ако това ще те изложи на опасност. Ако трябваше да те пазя от нещо голямо и страшно, което би могло да убие дори мен, щях много да внимавам да не го ядосам. Защото след смъртта ми вече нямаше да има кой да те защити.

— Ето виждаш ли? Селяните ще проявят разум, нали и те трябва да мислят за децата си. Пък и аз мога да се грижа за себе си — увери го Алгира.

— Да, но не толкова добре, колкото мен. Ти не можеш да издишаш огън, нито да избягаш с летене. Изобщо не мога да проумея как не си загинала много преди да ме срещнеш.

— Когато те видях за първи път, най-голямата заплаха за живота ми беше твоят глад. Тогава искаше да ме изядеш, а после стана най-добрия ми приятел — усмихна му се закачливо момичето.

Драконът завъртя неодобрително глава, но се оттегли назад. Тъмният му силует изчезна в сумрака на бързо настъпващата нощ. Останаха само пламтящите му очи и неясното усещане за близостта на някаква смъртоносна опасност.

Вещицата предпазливо навлезе между сламените колиби. Окачените да съхнат рибарски мрежи приличаха на унили корабни платна, копнеещи за морската шир, но забравени безполезни на сушата. Огромна дупка зееше в борда на една обърната за ремонт лодка. Отвсякъде се носеше миризма на риба и гниещи водорасли. Сякаш дори пясъкът беше пропит с отчаяние и безнадеждност. Тревогата в душата на момичето се засили от нахлуващата с нощния студ мъгла. Същата като тази, която бе погълнала кораба с всичките ѝ приятели.

Изведнџж пред нея се изпречи човек с изпито лице, орлов нос и мрачен поглед. В дясната си ръка стискаше брадва.

— Защо си дошла тук? Какво искаш от нас? Нямаме нищо за такива като теб. По-добре си върви!

Непознатият посегна да сграбчи ръката на момичето, но Алгира бързо се извъртя настрани. Само за да се сблъска със следващия си посрещач, който изглеждаше още по-неприветливо.

— Чу приятеля ми. Махай се, докато още можеш! — изръмжа той с глас, лишен от всякаква топлина.

Измежду полусъборените къщурки се подадоха още петима негостоприемни рибари. Само след миг вещицата се оказа обкръжена от неколцина брадясали мъже, въоръжени с ножове, весла и факли. Един от тях замахна към нея и тя едва успя да се гмурне под свистящото дърво. Гневните възгласи на останалите не оставяха съмнение в намеренията им.

— Да я убием!

— Да я изгорим на клада!

— Първо да я убием, а после да я изгорим!

Алгира се сви под яростните погледи на селяните. Тя безуспешно се опитваше да говори с тях, да ги надвика, да ги накара да я чуят. Обръчът около нея се свиваше все повече и повече. Потните тела на рибарите я смазваха, а тежкият им дъх я задушаваше. Тя вдигна ръце, готвейки се да призове защитната си магия, но после обречено ги отпусна. Много добре осъзнаваше, че не бива да използва силата си. Синьото кълбо щеше да спаси живота ѝ, но след това ужасените хора със сигурност нямаше да ѝ помогнат.

С мъка разбутвайки разбуненото множество, пред младата жена се появи възрастен мъж с тояга в ръка. След като измери Алгира с поглед, той се обърна към тълпата:

— Спрете! Опомнете се! Вече така ли посрещаме гостите си?

— Тя не е гост на селото ни и трябва да умре! — промърмори ядно един от рибарите.

— Защо? На тебе лично какво ти е направила, Паристане?

— Ами... на мен не, но... съм чувал, че... — смутено заекна едрият мъж, внезапно озовал се пред посочилата го тояга.

— Нека първо чуем каквото има да ни каже — призова старецът. Очите му обходиха мрачните лица и изглежда не останаха доволни,

защото той добави:

— Какво си мислите, че ще стане с нас, ако я убием? Какво ще направи със селото ни онова чудовище, което засега кротува някъде там?

Мъжът подсили ефекта от думите си като доста грубо разбута хората около Алгира, давайки ѝ така необходимата глътка въздух. После се обърна към нея, сякаш без да забелязва благодарния ѝ поглед:

— Хайде скъпа, разкажи ни какво те води в окаяното ни селце. Как да загладим това неловко запознанство и да те убедим, че не сме пълни отрепки? Гладна ли си? Може би бягаш от нещо? Защото ако звярът ти не може да те защити, страхувам се, че и ние няма да успеем.

— Нека вещицата да си върви! Тук няма храна нито за нея, нито за огнедишащото чудовище, което води със себе си! — подвижна отзад дребен, леко прегърбен мъж. По дрехата му имаше толкова дупки, че от нея сигурно щеше да излезе чудесна рибарска мрежа.

— Как разбрахте, че съм вещица? — удиви се Алгира.

— Ние не живеем в столицата и може и да не знаем последните дворцови сплетни. Но и до нас достигнаха историите за тази, която говори с драконите. Хората на Съветника те търсят и присъствието ти вещае само беди. Махай се! — изплю се друг мъж, с вързана на плитка дълга мазна коса.

Алгира тъжно погледна човека, чудейки се как да отговори на злобата в думите му.

— Сигурно не знаете, но преди да стана известна като „Говорещата с дракони“, аз бях „Слушащата хората“. Винаги съм искала да помагам. Просто преди да срещна дракона не можех да направя много. Сега това се промени и възможностите ми се увеличиха. Но аз си останах все същата. И повече от всичко искам да лекувам и помагам на хората.

— О, тя искала да помогне! Нима ние и нашите проблеми не ти изглеждат твърде дребни и незначителни там горе, от гърба на твоето чудовище? — язвително попита този, когото старецът нарече Паристан.

— Отвисоко по-ясно се вижда болката и несгодите на всички вас. Така осъзнах, че не мога да помогна на всеки поотделно, а трябва да се опитам да изкореня злото, което задушавя целия народ. Сама не бих успяла, затова намерих приятели. Но сега те са в беда и имат нужда от

помощта ми. От вашата помощ! Съветникът иска да ме убие, защото се страхува. Но вие няма защо да се боите от мен.

В малкия кръг, образуван около вещицата, плахо пристъпи средна на ръст жена. Алгира се помъчи да я разгледа в бледата светлина на факлите. Без време състареното лице и покритото с бръчки чело издаваха грижите и тревогите, изпълнили краткия живот на непознатата. Тя направи още една крачка и падна на земята, умолително протягайки ръце. Устните ѝ едва успяха да промълвят няколко думи:

— Помогни ми, вещице! Детето ми изчезна в гората. Търсихме го, но не го намерихме. Само ти можеш да ми го върнеш...

Жената искаше да каже още нещо, но от сухите майчини очи бликнаха сълзи и удавиха молбите ѝ във вълните на отчаянието си. Откликвайки на безгласния зов на Алгира, Риналу бързо дотича до нея. Ужасени от появата му, хората хукнаха да се спасяват, захвърляйки ножове и факли след себе си. С грациозен скок вещицата се метна на гърба на дракона и двамата потънаха в нощта. След тях остана само малка пясъчна вихрушка, вдигната от размаха на крилете. Когато най-сетне майката вдигна поглед към небето, беше останала съвсем сама.

Драконът летеше бързо, изследвайки гората под себе си. Алгира не виждаше почти нищо, освен тъмните силуети на дърветата. Но чувствителното на топлина зрение на Риналу различаваше всяко стръкче трева и всяко живо същество. Нощният ловец се чувстваше прекрасно в мрака, забелязвайки всичко и оставайки невидим за плячката си. След малко той уверено се насочи към група дъбове. Вещицата долови гърленото ръмжение на едър хищник, а малко след това и драскането на остриите му нокти.

— Какво става, намери ли детето? — напрегнато попита тя, докато неуспешно се опитваше да различи нещо в заобикалящата я тъмнина.

— Все забравям колко лошо е зрението ти през нощта — усмихна се драконът. — Човешкото дете се е покатерило по едно дърво, а отдолу някакъв лъв се опитва да го докопа.

— Изгони го от тук, а после ме пусни на земята — помоли кратко Алгира.

Риналу се спусна над невидимия за вещицата лъв, после описа тесен кръг и отново се стрелна към хищника. Гривестото животно не

се плашеше лесно, затова драконът го сграбчи с ноктите си и го понесе във въздуха. После кацна наблизко и с нескрито удоволствие заръфа улова си.

— Пак ли огладня? Но нали сутринта изяде два големи вълка? — Алгира не успя да прикрие отвращението в мислите си. Остави шумно хранещият се дракон зад гърба си и се затича към тихо хлипащото момченце.

— Да, но това беше толкова отдавна. После летях, бих се с войниците на Вилтаяна, теглих кораб, загубих го и цял ден го търсих. Знаеш ли колко се уморих? Пък и какво съм виновен аз, че лъвът не пожела да се махне? Ти нали видя, че направих всичко възможно да го изгоня? — Драконът се опитваше да се оправдае, но вещицата не му обръщаше никакво внимание, заета изцяло с катеренето си по високото дърво. Тя едва успя да откопчи мъничките пръсти на детето, впити в мъртва хватка в един клон от гъстата корона. После бавно пое надолу, притиснала плътно до себе си безценния товар.

Слизането по дебелия ствол само с една ръка беше доста трудно. Достигнала най-накрая мекотата на тревистата поляна, Алгира припряно огледа спасеното момченце. В долната част на левия му крак имаше коричка от засъхнала кръв, криеща дълъг прорез. Вещицата внимателно почисти дълбоката рана, оставена от ноктите на хищника, наложи я с няколко билки, и я превърза.

Премръзнало от студ и ужасено до смърт, момченцето не можеше да успокои треперенето на малкото си телце. Широко отворените му очи напрегнато се взираха в мрачната гора и то цялото подскачаше при всяко изшумоляване. Алгира се опита да го приласкае и успокои, но усилията ѝ останаха напразни. Имаше само още нещо, което можеше да направи. Трябваше да примами и приюти в себе си чуждото страдание. Тя знаеше как, но се боеше твърде много от цената, която трябваше да плати. Поколеба се за момент, после примирено въздъхна:

— Хайде сега, дай ми болката си! — настойчиво помоли вещицата. После сложи дясната си ръка на челото на детето, а лявата постави зад гърба му.

— Знам, че не я искаш, а аз мога да я взема. Не се вкопчвай така в нея, тя не ти е нужна. Позволи ми да ти помогна, допусни ме до себе си!

Алгира го беше правила само веднъж, но добре знаеше какво ѝ предстои. Усещането беше подобно на малка смърт и тя се помъчи да пропъди надалече ужасяващия спомен. Въпреки това тялото ѝ се сгърчи в очакване на раздиращата болка. И тя не закъсня. Премина през ръцете ѝ с изпепеляващата ярост на нажежена до бяло стомана. Прониза плътта ѝ, отнемайки желанието ѝ за живот. Изпълни цялото ѝ същество и не спря, докато не намери сърцето ѝ. После бавно и безжалостно го обви в мантията си, изтъкана от най-черния мрак, и силно го стисна. Светът притъмня и се сви, а цялата му топлина внезапно изчезна. Звездите се скриха, луната избледня, а слънцето се превърна в далечен спомен. И само след миг се възцари безкрайна и вечна нощ. Утрото никога повече нямаше да настъпи и това носеше някакво неясно усещане за покой. Нямаше за какво повече да се бори, нито на какво повече да се надява. Самото Време беше свършило и последната му песъчинка отдавна беше изтекла. Вече нямаше дори отчаяние, беше останала единствено безцветната пелена на забравата, която покриваше всичко.

Алгира тихо простена и се свлече на земята, останала съвсем без сили. Цялото ѝ тяло трепереше неудържимо, а на челото ѝ бяха избили ситни капчици ледена пот. Тя с мъка успя да откrehне очи и да се огледа с мътнобял поглед. Но когато видя момченцето, заспало спокойно в нейните ръце, тънка измъчена усмивка озари устните ѝ. След малко изтощената вещица се изправи, жадно пое дъх и бавно пое по дългия път към селото.

— Не е нужно да ходиш пеша. Мога да се спусна и съвсем леко да те вдигна. Детето изобщо няма да усети — настоя Риналу, който вече беше привършил с неочакваното си угощение.

— В никакъв случай! Не можем да рискуваме да се събуди и да те види над себе си. След това, което е преживяло днес, дори само гледката на зъбите ти би могла да го убие. Ти въобще не подозираш колко си страшен за нас, хората. Аз съм свикнала с теб и ти вярвам с цялото си същество. И въпреки това понякога потръпвам от ужас, когато те видя. Ако искаш да помогнеш, можеш да ми показваш посоката, защото не се ориентирам добре в този гъсталак.

Само след миг в небето над Алгира се появи тънка огнена струя, сочеща наляво. Вещицата нито виждаше, нито чуваше дракона, но той ѝ показваше накъде да върви всеки път, когато тя се отклонеше.

Погледът ѝ изпитателно се взираше в нощната гора, търсейки опасност. Веднъж усети върху себе си две гладни пламтящи очи, но тогава Риналу се сниши и шумно разсече въздуха с мощната си опашка. Невидимият хищник тихо потъна в мрака и момичето дори не разбра с какво се беше разминало.

Най-накрая стигнаха до селото и драконът кацна в края на гората. Едва пристъпваща от умора, Алгира се насочи към оживено ръкомахащата тълпа. Хората възбудено обсъждаха съдбата на изчезналото момченце и шансовете му за спасение. Повечето бяха убедени, че вещицата няма да се върне, а дори и да го направи, ще бъде само за да признае поражението си. И когато тя се приближи и подаде детето на притичалата майка, никой не можеше да повярва, че то е още живо.

Скоро всички седяха край огъня, на който къкреше ароматна рибена чорба. Отношението към вещицата видимо се промени. Първоначалната враждебност бързо се стопи в топлите пламъци и над пясъчния бряг се разнесе звънлив смях. Селяните весело тупаха Алгира по гърба, стискаха ѝ ръцете с благодарност и я черпеха с пресни миди и сушени водорасли. Храната беше оскъдна, но рибарите с готовност я поделиха с вещицата. Тя беше уморена и гладна, пък и рядко ѝ се случваше да хапне нещо сготвено. Така че не ги остави дълго да я увещават, а с удоволствие изпразни паницата си. После набързо им разказа за спасяването на детето, като изтъкна ролята на Риналу. Едва тогава се намериха хора, които да кажат по някоя добра дума за драконите като цяло и за нейния приятел в частност. Един рибар дори предложи да му даде половината от дневния си улов. Алгира предаде думите му на Риналу, но той заяви, че все още не е огладнял дотолкова, че да се храни с риба. Но щом разбра, че с отказа си обижда гостоприемството на хората, драконът се съгласи да приеме някой лъв или мечка.

Когато вечерята свърши, вещицата се опита да повдигне въпроса, за който беше дошла. Но вече беше твърде тъмно и рибарите отложиха спасителната операция за следващата сутрин. Алгира настоя, но те ѝ дадоха да разбере, че през нощта не могат да помогнат на никого. Жените се засуетиха, като всяка предлагаше своята къща за нощувка на момичето. Но Алгира любезно им благодари и се отдалечи към края на гората, където я чакаше Риналу. После се мушна под крилото му,

защото това беше най-безопасното място на света. Изтощена докрай от изпълнения с премеждия ден, тя заспа на мига.

* * *

Призори откъм морето се надигна вятър. Той бързо разгони последните остатъци от мъглата и студените слънчеви лъчи огряха притихналото село. Риналу се събуди пръв и сънено се прозя. Беше ужасно гладен, но не смееше да остави Алгира сама с местните жители. Тя го беше уверила, че вече всичко е наред, че те са приятели, и че не представляват заплаха. Но той не им вярваше. Един от тях боязливо се приближи, търкаляйки тежка дървена бъчва. Остави я на тридесетина метра, почука по нея, а след това посочи отворената си уста. После бързо се отдалечи.

Драконът се изправи бавно, като внимаваше да не събуди неспокойно спящото момиче. С любопитство приближи до подаръка, който бяха оставили специално за него. Чувствителният му нос отдавна беше надушил какво има вътре, но той не можеше да проумее защо му дават риба. Която при това не беше и прясна. Но беше наистина гладен, затова се реши да опита противно миришещата храна. Чукна леко с опашка по бъчвата и тя в миг се разпадна, освобождавайки стотици блестящи херинги.

Изглежда рибата беше приготвена за настъпващата зима, защото беше осолена. Въпреки това Риналу набързо я изгълта, като не изпускаше от поглед Алгира. Тревогата му беше напразна, защото на никой от селяните и през ум не му минаваше да я доближи. След малко тя се събуди и се огледа объркано наоколо. В мига, в който го видя, на лицето ѝ грейна щастлива усмивка.

Риналу отлетя до едно близко поточе, за да утоли ненадейно появилата се жажда. Той дълго пи от бистрата вода, а когато се върна, завари Алгира отново обкръжена от вчерашните мъже. Този път обаче те не бяха въоръжени, нито пък крещяха. Всички оживено обсъждаха нещо, махайки с ръце и драскайки с пръчки по мокрия пясък. Вещицата нервно крачеше насам-натам и току поглеждаше към издигналото се над хоризонта слънце. Личеше си, че нямаше търпение да продължи търсенето на приятелите си. Забелязала появата на

дракона, тя успокояващо му помахаша с ръка. След като се огледа безразлично наоколо, той положи глава върху тежките си лапи и реши да подремне.

Рибарите бяха изслушали разказа на Алгира, без да кажат и дума. След това нарисоваха подробна карта на областта и започнаха да обсъждат ситуацията. Един от тях, Паристан, проследи с пръста си една дълга извиваща се линия:

— Реката, за която говориш, се нарича Кригосина. Само тя е толкова голяма, а и в нея има остров като този, който описа. Реката се влива в морето ето тук, в този обширен залив. Обикновено избягваме целия район, защото уловът там е слаб. А и по това време на годината често се появяват силни североизточни течения. Корабът с твоите приятели сигурно е отнесен навътре в морето, но поне е в посока към селото ни. Не се тревожи, познаваме добре брега и знаем къде да ги търсим.

Алгира им разказа за изкъртения рул и дупката в корпуса. Те само кимнаха и се заловиха да коват няколко дървени плоскости, с които да ремонтират кормилото на кораба. После ги разпределиха помежду си и увериха момичето, че ще се справят с поправките. Накрая тя им раздаде по една запалителна стрела. На удивените им погледи отвърна кратко:

— Ако намерите приятелите ми, дайте им това. Те ще знаят какво да правят.

След това се разделиха. Рибарските лодки навлязоха ветрилообразно в морето, като всяка имаше определен район за претърсване. Алгира и Риналу пък се насочиха на запад, обратно към делтата на реката. Шансовете да намерят кораба там бяха малки, но двамата трябваше да разберат къде са войниците на Съветника и какво планират.

* * *

Салдемир с нескрито възхищение проследи стройното тяло на Алгира, която с лекота се катереше по опънатото въже. Свободно спускащата се рокля не можеше да скрие меката грация на котешките ѝ движения. Скоро тя достигна дракона високо в небето и се метна на

седлото на гърба му. Извиси се над всички, величествена като кралица на своя трон. И целият свят беше в краката ѝ.

Войнът изтръгна от мачтата стрелата, с която момичето и драконът бяха пленили целия екипаж на кораба. Отрязва парче от тънкото въже и здраво върза с него ръцете на Вилтаяна. След това го прекара през устата ѝ. После провери пулса на вещицата, който се оказа ритмичен, макар и слаб. Видимо доволен, Салдемир отрязва къс от едно резервно платно и омота с него главата на Вилтаяна. Накрая изрязва малка дупка пред носа ѝ, за да може тя да диша.

През това време другарите му гребяха колкото можеха, за да се измъкнат от смъртоносния капан. И той се присъедини към тях. От време на време хвърляше мрачен поглед през рамо. Враговете им бяха близо, но поне за момента не можеха да ги нападнат.

Войнът не забелязва веднага промяната, а след това му отне малко време да разбере какво се беше случило. Корабът бе започнал да се клати по-силно, защото се сблъскваше с по-големи и по-тежки вълни. Реката беше свършила и Алгира и драконът ги водеха навътре в морето. За момент решението се видя странно на Салдемир, но после осъзна, че просто нямаше друг начин. Не можеха да се върнат на сушата, защото бреговете ѝ се пазеха. Налагаше се да търпят несгодите на морето. Но за колко ли дълго?

Той не се разтревожи особено, дори когато навлязоха в мъглата. Познаваше добре силата на дракона и способностите на тази, която го яздеше. Човек спокойно можеше да им повери живота си, пък и той вече го беше правил. Алгира със сигурност имаше план и Салдемир не се съмняваше, че той и хората му са в добри ръце и криле.

Повече го плашеше пленената вещица. Ако Алгира грешеше за огърлицата, а Вилтаяна се събудеше, всички на кораба щяха да попаднат под властта ѝ. И тогава никой не можеше да каже за какво щеше да ги използва. Нито пък колко злини щяха да причинят. Може би щяха да убиват за нея, кой знае? Възможно беше дори да ги накара да нападнат дракона и ездачката му. Само мисълта за това караше безстрашния войн да хвърля нервни погледи към неподвижно лежащото тяло. Той дори обмисляше възможността да изхвърли Вилтаяна зад борда. Но така и не се реши на това, опасявайки се от гнева на Алгира.

Постепенно мъглата се стъсти и драконът се превърна в бледосив силует. След това съвсем изчезна. Клатенето на кораба като че ли се усили. Тревогата на хората растеше, но те продължаваха да гребат. Обаче когато видяха въжето, носещо се във водата край тях, всички ясно осъзнаха, че вече са съвсем сами. Какво ли се беше случило с вещицата и дракона? Дали пък просто не ги бяха изоставили?

Салдемир не знаеше почти нищо за управлението на корабите. Но от малкото, което знаеше, му беше ясно, че трябва да държи носа обърнат срещу вълните. Ако допуснеше да удрят кораба от страни, те лесно можеха да го обърнат. Затова той и другарите му всячески се опитваха да го насочват към тях. Нищо друго нямаше значение. Дори тревогата за съдбата на Алгира трябваше да отстъпи на заден план.

Студена пот изби по челото на Салдемир, когато той намери време отново да погледне към Вилтаяна. Тя беше все така неподвижна. Но положението на тялото ѝ се беше променило. Може би вече се беше свестила, а може би причината беше люлеенето на кораба. Никой не посмя да се доближи до нея и да провери.

Залезът на слънцето промени единствено цвета на обгръщащата ги мъгла. Тя бавно посивя, после постепенно потъмня. Запалиха счупеното весло, а след него и други парчета дърво. Факлите им трябваха, за да могат да виждат посоката на вълните. Хората все по-остро усещаха липсата на храна и особено на вода. Настъпилата нощ изглеждаше безкрайно дълга и бездънно тъмна.

Изтощените хора гребяха с последни сили, когато усетиха първите пориви на вятъра. Той бързо разкъса обвилото ги покривало на мъглата. Небето над тях се проясни и се изпълни с хиляди блещукащи звезди. Из въздуха се понесоха малки ледени кристалчета, които болезнено драскаха грубите лица на мъжете. А водата стана гъста и тежка като разтопено олово. Разпенените вълни яростно биеха бордовете на малкото корабче, сякаш се опитваха да изкопчат от него живота на пътниците му. Готови всеки момент да се предадат, тънките дъски пукаха и се огъваха под напора на стихията. Изпод закования за борда щит започнаха да бликат водни струи и да заливат дъното. Салдемир и Регедор захвърлиха веслата и се заеха да изгребват нахлуващия студен порой.

Парчетата лед, плуващи във водата наоколо, глухо се удряха в дървения корпус. Приличаха на замръкнали навън странници от

далечния север, които тропаха по вратата и търсеха подслон от бурята. Но малката черупка, дело на отрудените човешки ръце, не можеше да ги приюти. И замръзналите скитници продължаваха да се носят по вълните, изгубени в нощта, блуждаещи в мрака без цел и посока.

На сутринта вятърът отслабна. Хората бяха жадни и измъчени. Морето се простираше във всички посоки, а суша не се виждаше. Като се ориентираше по слънцето, Салдемир насочи кораба на юг, където смяташе, че се намира брегът. Той и другарите му не бяха мигнали цяла нощ, но продължаваха да гребат. Вече дори не мислеха, че някога ще могат да спрат.

В този момент към кораба се приближи малка лодка с четирима брадати мъже. Салдемир и останалите в миг се приготвиха за отбрана. Но извадените мечове и опънатите тетиви нямаха врагове насреща си. На пръв поглед новодошлите също бяха жертви на мъглата, изгубили сушата и посоката си. Но умелата им работа с веслата подсказваше друго. Тези четиримата бяха опитни моряци и много добре знаеха какво правят. Те настояха да се качат на борда и след кратко колебание войнът се съгласи.

Сключените вежди на Салдемир се спускаха ниско над очите му, блеснали с яростен пламък. Намръщеното му лице и леко приведената му, готова за бой стойка, не предвещаваха нищо добро. Той посрещна хората от лодката с неприкрито недоверие и десница върху дръжката на меча си. Не познаваше нито тях, нито странния флаг, веещ се на мачтата им. Но безпогрешно разпозна името, което те непрекъснато повтаряха. И позна уважението, граничещо със страхопочитание, с което го изричаха. Когато водачът им измъкна една стрела изпод грубата си дреха, Лиандра с вик се втурна към тях:

— Хей, тази е от моите! Веднага я познах! Откъде я имате? Намерихте ли я, или някой ви я даде? Видяхте ли една жена с червена коса и зелена рокля? Да не би да е ранена? Ами дракона? Имаше ли дракон с нея? Един такъв голям, син и много красив? Той добре ли е? Казвайте де, защо мълчите...

Старият рибар едва успя да прекъсне развълнуваното момиче:

— И двамата са живи и здрави. Бяха силно разтревожени за изгубените си приятели, но съдейки по апетита им, бих казал, че са добре.

Той благоразумно реши да пропусне начинът, по който се бяха запознали със странната двойка. Вместо това се зае да завърже малката лодка зад кърмата на кораба.

Салдемир удари с меч си по металния обков на един щит и запали стрелата. После я изстреля право нагоре. Четиримата непознати го изгледаха в почуда. Те не знаеха колко надалече виждат драконите. Нито пък колко чувствителни към топлината са очите на нощните ловци. Но останалите на борда бяха наясно с това и само мълчаливо се усмихнаха. После всички заедно се заеха да поправят кормилото, използвайки донесените от рибарите части и инструменти. Хората на морето познаваха добре занаята си и не след дълго бяха почти готови.

— Вижте, вижте! — изкрещя въодушевено Лиандра, която единствена беше останала без работа. Протегнатата ѝ ръка сочеше към една мъничка точка в небето, която бързо се приближаваше и уголемяваше. И много скоро се превърна голям син дракон, разперил могъщите си криле над главите им.

Салдемир изтегли въжето от водата и силно го хвърли нагоре във въздуха. Само след миг крайт му се озова между зъбите на Риналу, който се бе стрелнал надолу в преследване на летящата си плячка. Този път драконът нямаше да изпусне улова си.

Рибарите наистина помогнаха много. Освен че поправиха кормилото, тя бяха донесли и храна и вода. След като всички пиха, Салдемир изля малко и в устата на Вилтаяна. Вещицата се беше свестила и го гледаше толкова злобно, че той побърза отново да закрие устата и очите ѝ.

Макар и само четирима, морските труженици успяха да вдигнат платната и се заеха да ги стъкмяват. Предпочитаха да правят всичко сами, защото иначе се налагаше много да обясняват. Но когато не им стигаха ръце или сила, просто казваха на Салдемир и другарите му какво искат от тях. Под вещото им управление и влачен от Риналу, корабът се движеше доста бързо. И скоро малкото рибарско селце се появи на хоризонта.

Драконът, рибарите и другарите на Салдемир с общи усилия успяха да изтеглят повредения кораб на сушата. Повечето хора се скупчиха около пробойната, за да я разгледат. Лиандра и брат ѝ обаче се насочиха към мястото, където се беше приземил Риналу. Войнът дори не се опита да скрие радостта си от срещата с Алгира. Нито

искаше, нито можеше, нито пък знаеше как да го направи. Притегли момичето към себе си и я прегърна силно през гъвкавата ѝ талия. После я издигна високо над главата си, сякаш искаше да я покаже на целия свят. Тихият му шепот едва успя да надвика прибоя на вълните:

— Обичам топлината на слънцето, изгряващо на устните ти, щом се усмихнеш. Но харесвам и пролетната свежест на дъжда, който приютяваш в очите си, когато си тъжна.

— Ако веднага не ме свалиш долу, ще насъскам Риналу срещу теб! — извика през смях щастливата Алгира.

Драконът не разбираше езика на хората, но вече разпознаваше името си. Той въпросително наклони глава и неуверено пристъпи към двамата. Те изглежда се забавляваха, но той нямаше как да бъде сигурен.

— Предполагам, че това е някаква игра и той не иска да те нарани? Нали ще ми кажеш, ако си в опасност? — попита Риналу, лениво примигвайки с очи и се приготви да подремне.

Всеки друг на мястото на Салдемир би хукнал да бяга, но той трябваше да оправдава името си на безстрашен войн. Като се завъртя с гръб към застрашително извисяващото се над него чудовище, той пренебрежително заяви:

— Не ме е страх от дракона ти! Всъщност, от нищо не ме е страх! Пък и ти не би допуснала да ми направи нещо, нали?

Като продължаваше да се залива от смях, вещицата потърси съненото съзнание на Риналу:

— Искam много внимателно да го захапеш за колана и да го вдигнеш високо. Но без да го нараняваш! Ще можеш ли?

Макар че молбата на Алгира го учуди, драконът се постара да я изпълни колкото се може по-точно. Тя обаче не остана доволна, защото нещата не се получиха точно така, както си ги беше представяла. Основна вина за това носеше Салдемир, който не я пусна, дори когато доста грубо беше понесен във въздуха. Той продължи здраво да стиска момичето и затова се завъртя с главата надолу, а Алгира едва не се удари в земята. Двамата безпомощно висяха от устата на Риналу, който недоумяващо ги гледаше с едното си око.

Салдемир пръв наруши мълчанието, като задъхвайки се процеди:

— Казах ти, че този звяр не може нищо да ми направи. Сега какво — така ли ще стоим?

— Ще го помоля да те пусне, веднага щом ти пуснеш мен. — Алгира протегна лявата си ръка към скалистия бряг, за да спре люлеенето си. С дясната прибра доколкото успя развелите се поли на своята зелена рокля.

— И да се призна за победен от някакво безмозъчно животно?

Никога! — изпъшка недоволно Салдемир.

Регедор, Елистар и останалите наблюдаваха сцената с нарастващ интерес, макар и от безопасно разстояние. Чудеха се кой пръв няма да издържи. А когато започнаха и да залагат, към тях се присъединиха и рибарите.

— Достатъчно е само да кажа на Риналу как си го нарекъл и веднага ще се озова на земята, макар и с един приятел по-малко.

— Тогава предлагам да не му казваш.

— Я ми кажи, ти обичаш ли да плуваш? — невинно попита Алгира.

— По принцип — да, но сега е доста студено и... Ей, какво става? Ах ти, хитруша такава...

Последните думи Салдемир изплю заедно с доста вода. Драконът беше нагазил в морето, преди все пак да го пусне. И сега основната грижа на опитния войн беше да не се удави. Вещицата също се озова във водата, но с две загребвания излезе на брега — доволна, макар и мокра.

— Може ли... малко... помощ... — Блъскан от вълните, Салдемир не можеше да се изправи и отчаяно се бореше за всяка глътка въздух. Тежката му ризница го теглеше към дъното и той щеше да се удави в метър вода.

Риналу дружелюбно му протегна дългата си назъбена опашка. Но цялото му внимание беше насочено към Алгира, която той сушеше с топъл бледосин пламък. Ласкавото му дихание развя назад дългата ѝ червена коса. Момичето пъргаво се завъртя, за да изсъхне цялата ѝ рокля, после бързо изскочи от горещата струя.

Към тях тичешком се приближи Регедор. Изглеждаше силно разтревожен:

— Извинявайте, че ви прекъсвам, но Вилтаяна се е развилняла. Съска, тропа, и е много недоволна.

Алгира се плесна по челото:

— Вярно, Вилтаяна! Съвсем забравих за нея!

После се затича към кораба, подмятайки през рамо към Салдемир:

— Ти си виновен!

Хората почтително се разделиха пред нея, за да ѝ направят път. Но никой не я последва на борда.

Алгира внимателно прегледа Вилтаяна и после я освободи. Доскорошната пленница бавно се изправи на крака, намръщено разтривайки ожулените от въжето китки и глезени. След това изненадващо ловко се прехвърли през перилата и се озова на брега. Всички уплашено се отдръпнаха настрана. Но вещицата изобщо не ги забеляза, а се нахвърли върху Салдемир. Той тъкмо се беше измъкнал от водата и се мъчеше да се освободи от мокрите си доспехи.

— Нищожество такова, как се осмели да вдигнеш ръка срещу мен? Да ме удариш и да ме вържеш като чувал? Че и огърлицата си ми откраднал! Ти знаеш ли коя съм аз? Имаш ли някаква представа на какво съм способна? Ще те смачкам като буболечка, ще те... — очите ѝ гневно святкаха и се мятаха като затворен в клетка тигър.

— Беше за твое добро — спокойно я прекъсна Салдемир. Сега, когато „Говорещата с дракони“ беше тук, той наистина не се страхуваше от нищо. Ако Алгира го пазеше от магията, то нямаше заплаха, с която той да не се справи. Снощните му тревоги в момента му изглеждаха напълно безпочвени.

— За мое добро? И как точно връзването ми е било за мое добро? — не спираше да се гневи Вилтаяна, вдигнала ръце високо във въздуха.

— Иначе трябваше да те убия! — хладно обясни Салдемир, обърна ѝ гръб и демонстративно се отдалечи. После добави, сочейки Алгира:

— Дължиш живота си на нея, вещице! И мисля, че трябва да ѝ благодариш.

Присъствието на дружината на Салдемир, на дракона, а сега вече и на втора вещица, дойде в повече на рибарите. Те набързо се сбогуваха и потънаха в селото си. Останали сами на брега, новодошлите продължиха да чувстват върху себе си уплашените им погледи.

Вилтаяна бавно се завъртя към Алгира и свали наполовина ръцете си. После изръмжа, вече не толкова гневно:

— Кажи на малкото си паленце да ми върне огърлицата и да ми намери кон. После ще си тръгна и повече няма да ме видите.

Салдемир посегна към врата си и въпросително погледна към Алгира, но тя го спря с вдигнат във въздуха показалец:

— Съжалявам, но не ти вярвам дотолкова, че да го направя. Вилтаяна ехидно се усмихна:

— Заради небесните камъни е, нали? Едва вчера научи за тях, а днес вече ламтиш за още. И няма да спреш пред нищо, докато не притежаваш всичките? Като започнеш с моите, разбира се! Излиза, че не сме толкова различни...

Неспособна да устои на любопитството си, Лиандра се приближи до двете вещици:

— Небесни камъни ли? Къде са? Може ли да ги погледна? Само за мъничко! Толкова съм слушала за тях, а никога не съм виждала.

Без да изпуска от поглед Вилтаяна, Алгира внимателно свали гривната от китката си и я подаде на Лиандра:

— Не знам какво точно очакваш, но се опасявам, че ще останеш разочарована. Ето виж, не са нищо особено. Небесните камъни просто помагат малко на тези, които вече владеят магията. Но се опасявам, че за останалите са просто красиви дрънкулки.

Лиандра си сложи гривната и въодушевено размаха ръце. Опита се да повдигне една мидена черупка от пясъка само със силата на мисълта си, но нищо не се случи. Без да се отчайва, тя повика съзнанието на Риналу, но той не се отзова. Тогава момичето безстрашно се доближи до дракона и го погледна право в очите. И изведнъж той се изправи на задните си крака и широко разпери крилете си.

— Видяхте ли? Видяхте ли какво направи той? Аз го помолих и той го направи!

Широко усмихната, Алгира кимна и радостно я поздрави с успеха:

— Виж ти, виж ти! Кой да повярва, че си толкова способна? Вилтаяна обаче не можеше да бъде заблудена толкова лесно:

— О, хайде стига! Не виждаш ли какво прави тя? Чете мислите ти и казва на дракона си какво да направи. Как може да си толкова наивна? Хайде, бягай някъде да си играеш с кукли и остави големите да си поговорят.

Очите на Лиандра се напълниха със сълзи. Тя невярващо се обърна към Алгира:

— Вярно ли е това? Ти наистина ли...

Вещицата тъжно кимна, прегърна я и успокояващо я погали по главата:

— Много съжалявам. Ти толкова искаше да успееш, че аз... Дълбоко разстроена, Лиандра върна гривната на Алгира:

— Значи ако не съм вещица, това е безполезно за мен? И никога няма да мога да говоря с дракона ти!

Алгира се опита да окуражи момичето, което унило се отдалечаваше с наведена глава и разтърсвани от хлипане рамене:

— Е, нищо. Нали аз съм тук. Можеш да му говориш чрез мен. После гневно се обърна към Вилтаяна:

— Как можа да й кажеш? Защо трябваше така да разочароваш горкото момиче? И да убиваш мечтите му? Точно ти, която не си живяла и миг без магия? Знаеш ли колко жестока и безсърдечна беше постъпката ти?

— Не аз, светът е жесток и безсърдечен. Особено към родените без магия. Направих й услуга, като й го казах сега, вместо да я оставя да живее в заблуда.

— Ти й отне надеждата. Аз исках тя да вярва, че поне веднъж е успяла.

И цял живот да се надява, че някой ден може да успее отново.

— Дори тази малка глупачка все някога щеше да се досети. Но тя не е важна. Важни сме ние двете — ти и аз. Хайде да се споразумеем така: ти ще ме пуснеш да си вървя, а в замяна аз ще ти кажа къде да намериш още небесни камъни.

— И защо реши, че са ми нужни още от тях? — безразлично попита Алгира.

Вилтаяна посочи с пренебрежителен жест към хората на Салдемир, които благоразумно се бяха отдалечили от кораба:

— Не че тези са лоши, но са твърде малко. Ако искаш да си имаш цяла армия, и то от покорни войници, ще трябва да събереш повече камъни.

— Никога не бих го направила! Моите приятели ме следват, защото те така са решили. И защото вярват в това, за което се борим.

— Алгира се опитваше да запази учтивия си тон, но това ѝ се удаваше все по-трудно.

— Пък и ние вече знаем къде да намерим още небесни камъни — студено добави тя.

— Знаем ли? — удиви се Салдемир, който с жив интерес следеше словесния двубой между вещиците.

— Разбира се! В града, който си защитава от нападението на нерфолдите. Нали небесните камъни са единственото, което ги интересува? Значи не е трудно да се досетим, какво точно са търсили там.

— Град Нубеслир? Значи за това са го нападнали... — замислено повтори войнът.

— О, браво, съобразителна си! — похвали я покровителствено Вилтаяна. — Но аз все пак ще ти трябва. В някое малко селце може и да се разходиш свободно, но не и в Нубеслир. Той е голям и богат търговски град, който се охранява много добре. А когато Съветникът обяви награда за главата ти, той разпрати навсякъде рисунки с лицето ти. И всеки страж в кралството отдавна вече е планирал за какво ще похарчи парите. Няма да успееш да преминеш дори крепостната стена. Не и без помощта ми.

— Не ѝ е нужна помощта ти, защото не ѝ трябва тези проклети камъни! — избухна Салдемир, разтревожен от самата идея за сътрудничество с Вилтаяна.

Алгира се опита да успокои едрия войн:

— Съжалявам, но тя е права, приятелю. Небесните камъни наистина са ми нужни. Макар и не за това, за което си мисли тя. Трябват ми, защото с тях ще мога да защита теб и хората ти от влиянието на магията.

— В такъв случай ще отида аз. Войниците на Съветника търсят теб, а не мен. Пък и аз вече съм бил там и добре познавам града. Ще вляза, без да привличам внимание и ще намеря камъните. Ти само ми кажи къде да ги търся.

— Не мога да ти кажа това, защото самата аз не знам. Небесните камъни са малки и ще бъдат много трудни за откриване. Може да са използвани в украшение, или пък да са вградени в очите на някоя статуя. А може и да са погребани под дебела каменна плоча, или изгубени на дъното на кладенец. Трябва да отида аз, защото ги усещам.

Когато съм близо до тях, изпитвам някаква непоколебима самоувереност и изгарящо нетърпение. Без мен няма да ги намериш. Но имам друга идея. Какво ще кажеш да прибереш наградата на Хаймдес? Достатъчно е просто да ме вържеш и да ме предадеш на командира на гарнизона в Нубеслир.

Салдемир я изглежда силно разтревожен:

— Какви ги говориш? Това някакво изпитание ли е? Знаеш, че никога не бих те предал...

После лицето му бавно се разведри. Дълбоките бръчки, насекли челото му, избледняха и изчезнаха като звезди в утринното небе.

— А-а, да те заловя и да те предам на командира на гарнизона. И да те заведа лично при него, в центъра на крепостта, за да си получа наградата. Ама разбира се, защо веднага не каза така?

Двамата прихнаха да се смеят, като стреснаха дремещия наблизно Риналу. Драконът отвори очи и подозрително изглежда всички наоколо, преди отново да се унесе.

— Хм, това не е чак толкова лош план! — възкликна изведнъж Вилтаяна. — Всъщност, нуждае се само от една дребна поправка, за да стане изпълним. Аз ще предам вас двамата на войниците на Съветника...

Десницата на Салдемир се стрелна към дръжката на ДракоПлам, но Алгира го спря с рязък жест. После кимна към Вилтаяна, която невъзмутимо продължи:

— ... срещу половината от всички небесни камъни, които намериш в Нубеслир. Аз самата не мога да ги усещам, нито пък някоя от другите вещици, които познавам. Иначе отдавна да сме ги взели. Но тъй като ти явно умееш, предлагам да обединим усилията си. Така всяка от нас ще извлече полза от способностите на другата. Разбира се, най-разумно би било да отидем само двете, но...

— И през ум да не ти минава, че ще те пусна сама с нея! — избухна Салдемир.

— ... тъй като знам, че кученцето ти никога не би се съгласило, ви предлагам компромис — завърши най-накрая Вилтаяна. После се опита да разсее недоверието към себе си и да разчупи неловкото мълчание:

— Въпреки всичко, което си мислите за мен, аз не съм зла. Просто животът е един и е твърде кратък. Затова искам да изживея

своя красиво. Нима това е толкова лошо?

— Всички го искаме — прошепна тихо Алгира. — Просто още не си осъзнала, че не можеш да живееш красиво, докато хората около теб са гладни и тънат в мизерия. И че богатството, натрупано на гърба на другите, няма да ти донесе радост. Единственият начин да бъдеш истински щастлива, е да бъдеш заобиколена от други щастливи хора. И да знаеш, че ти си им помогнала да станат такива. Защото точно това знание ще направи и теб самата щастлива.

По лицето на Вилтаяна не можеше да се прочете нищо, а и мислите ѝ бяха забулени в гъста мъгла. Алгира неохотно обмисляше предложението ѝ:

— Добре, да предположим, че приемем. Защо мислиш, че можеш да ни помогнеш?

— Да започнем с това, че аз съм вещица, която при това работи за Съветника и се ползва с доверието му. Това отваря доста врати пред мен. Ти, от друга страна, си издирвана заради дарбата си. Тя се е превърнала в твое проклятие, което може единствено да затръшне зад гърба ти вратата на затворническа килия. Така че би трябвало добре да осъзнаваш колко полезна мога да бъда. В Нубеслир ме познават много хора. Лесно ще ви вкарам вътре като свои пленници. А след като намериш небесните камъни, ще ви изведе обратно навън.

— И как точно смяташ да го направиш? — мрачно процеди Салдемир.

— Все ще измисля нещо. Например, мога да кажа на стражите, че не сме се споразумели за цената. Или пък че не могат да ми изплатят наградата, защото в хазната на Нубеслир няма достатъчно пари. И затова ви вода в друг град. Веднага щом портите на крепостта останат зад гърба ни, си поделяме небесните камъни. После пътищата ни се разделят завинаги.

Алгира все още се колебаеше:

— Добре, но ние поемаме голям риск, а ти оставащ в пълна безопасност. За да бъде сделката честна, искам да ми кажеш всичко, което знаеш за връзката между нерфолдите и небесните камъни. И помни, че макар да не мога да чета мислите ти, аз все пак ще разбера, ако се опиташ да ме излъжеш.

— Ето какво научих досега, макар то да не е много — въздъхна Вилтаяна с лека досада. — Хората отдавна търсят начин да се

възползват от неуязвимостта и силата на нерфолдите. Защото този, който успее да ги привлече на своя страна, с лекота може да спечели всяка битка и всяка война. Но за целта е нужно те да бъдат опитомени, или управлявани. Оръжие, което не можеш да насочиш срещу врага си, и което винаги може да се обърне срещу теб самия, не е никакво оръжие. Затова мнозина се опитвали да открият как да ги плашат, или с какво да ги примамват. Упорито търсели от какво се боят и какво харесват. Но оставили след себе си единствено дълга следа от провали. И точно по нея Съветникът успял да стигне до решението. След редица опити и с цената на много разрушения и погубени животи той научил, че нерфолдите не се боят от нищо. Но че отдалече усещат небесните камъни и се стремят към тях. Не разбрал защо, но и не го интересувало. Важно било само, че ако събереш достатъчно магически камъни на едно място, зверовете ще тръгнат право натам. Ще прегазят всичко, изпречило се на пътя им. И не ще се спрат пред град или крепост.

Алгира замислено кимна. Историята звучеше тъжно, но напълно правдоподобно. Нерфолдите навярно са използвали магията на тези мънички късчета небе, за да се откриват през огромните пространства. И, разбира се, човешката пресметливост беше намерила начин да се възползва от този копнеж за близост. Да превърне чуждата привързаност в свое оръжие.

— Излиза, че нерфолдите защитават вещиците, защото усещат магията в тях и ги приемат за едни от тях. А Хаймдес иска да ги накарат да убиват за него... — с болка в гласа каза тя.

— Ако Хаймдес иска да използва нерфолдите за своята война, то той напълно е изгубил разсъдъка си! — не можеше да повярва на ушите си Салдемир.

— Съжалявам, но грешиш, приятелю. По всичко личи, че той няма да се спре пред нищо в желанието си да властва. А това прави мисията ни още по-важна — съкрушено поклати глава Алгира.

— Значи вече можем да тръгваме? Веднага щом той ми върне огърлицата, разбира се! — нетърпеливо протегна ръка Вилтаяна.

— Украшението ти ще остане тук, за да пази приятелите ми. Имаш моята дума, че ще си го получиш обратно, ако удържиш на своята. Но искам да знаеш какво ще се случи, ако не се върнем, или пък ако ни излъжеш. Сестрата на Салдемир ще използва безценния ти

накит, за да направи по един пръстен или гривна за всеки от дружината. Огърлицата ти ще бъде унищожена, а силата ѝ ще бъде използвана за защита на хората.

Вилтаяна ядосано изскърца със зъби:

— Огърлицата ще ми трябва, ако искате да ви помогна. А и без нея никой няма да ми повярва, че съм вещица.

Алгира я изгледа строго:

— Можеш да кажеш, че си я изгубила, или ти е била открадната. Решението си е твое. Но тя ще остане тук, за да съм сигурна, че няма да ни измамиш.

— Изобщо не ѝ вярвам! — отсече Салдемир и се надигна да си върви. Но Алгира улови огромната му длан с малката си ръка и настойчиво го притегли надолу. Мъжът я изгледа недоволно и приседна, загледан в сестра си, която чевръсто приготвяше обяд. Целият му вид показваше, че е тук против волята си и че разговорът между двете вещици вече не го засяга.

Вилтаяна хвърли към момичето и война поглед, пълен с мрачно неодобрение:

— Небесните камъни наистина ми трябва. Служа на Съветника заради властта, която ми дава. Но ако в Нубеслир намерим достатъчно камъни, вече няма да ми се налага да го търпя. Ще държа в ръцете си цялата сила, която заслужавам.

— Ето, виждаш ли, приятелю — обърна се Алгира към Салдемир. — Довери се на алчността ѝ, ако не можеш да се довериш на нея самата.

— Обещах на коня си да се върна за него. Но заради твоите хора наруших думата си. И сега той е при тях, а те няма да се грижат за него! — гневно изсумтя войнът към Вилтаяна. Тя го изгледа високомерно, но не каза нищо.

Когато Алгира разказа на Риналу за своя план, той реагира доста бурно. Опашката му гневно заудря по ситния пясък, а ноздрите му започнаха нервно да пулсират. Очите му недоволно се присвиха и се превърнаха в тесни процепи, пълни с изгаряща вулканична лава. Закривените му нокти се забиха дълбоко в земята, а цялото му тяло се напрегна. Всички, дори и безстрашната Вилтаяна, се разбягаха и за секунди в близост около дракона не остана никой, освен Алгира.

— Не разбирам за какво изобщо съм ти аз, щом точно на най-опасните места отиваш сама? Изглежда изпитваш някаква наслада, като ме караш постоянно да се страхувам за теб! — разтревожи се Риналу.

— Налага се да вляза там, а ти не можеш да дойдеш, защото градът се пази наистина добре. За теб ще е много опасно. Знам, че искаш да помогнеш, но този враг не е по силите ти, приятелю мой. Освен това, ще се досетят за присъствието ми в мига, в който те видят. Ще започнат да ме търсят, аз ще трябва да бягам и да се крия и нищо няма да свърша. А и само ще ми пречиш да усещам камъните — с болка в сърцето го излъга Алгира, като видя, че той не приема доводите й. — Обещавам да те повикам при първия признак на опасност. Пък и няма да съм сама. Както ти казах, Салдемир ще дойде с мен, за да ме пази...

— Салдемир щял да те пази! А кой ще пази него? — недоволно изпръхтя драконът. Той добре познаваше непреклонния характер на Алгира и знаеше, че нямаше начин да я разубеди. Но никак не му се искаше да я пуска в пълния с врагове град.

* * *

Тръгнаха на път малко преди падането на нощта. Лиандра помахаша за сбогом към рибарските къщурки, но никой не се показа да ги изпрати. Салдемир и Вилтаяна започнаха да спорят къде точно се намира Нубеслир. Бързо стигнаха до съгласие, че градът е в полите на планината, на големия приток на Кригосина. Най-лесно щяха да стигнат до него, ако следваха реката назад по течението й. Но нямаше никакъв смисъл да я доближават, защото това само би удължило пътя им. Затова двамата поведоха малката група на юг, като се ориентираха по залязващото слънце. Далече напред се издигаха два заснежени върха, които щяха да им показват посоката и през нощта. Лунният сърп вече беше изгрял и донякъде смекчаваше дългите вечерни сенки. Пътниците се спускаха по склоновете на ниските хълмове, потъваха в тучните долини и се изкачваха по полегатите хребети. Понякога успяваха да зърнат далече на запад златната нишка на пълноводната река, уловила светлината на последните слънчеви лъчи.

Драконът и вещицата летяха високо над хората и оглеждаха околността за врагове. А двамата водачи вече бяха подели нов спор, този път за броя на защитните кули и височината на крепостната стена. Малкото храна, която бяха получили от рибарите, едва стигна за вечеря. Не искаха да губят време, затова спаха малко. А в ранното утро на следващия ден в краката на Салдемир тупна голяма сърна. Той не успя да види дракона, нито пък узна с колко усилия Алгира бе убедила Риналу да подели с него плячката си. Войнът просто вдигна ръце към небето и благодари за обилната закуска, която беше достатъчна за цялата дружина.

Тъй като пътят беше пуст, хората спокойно продължиха по него. Рано следобед драконът се сниши над тях и Алгира им посочи близката горичка. Салдемир и другарите му се скриха в нея, без да задават въпроси. След малко покрай тях профучаха десетина галопиращи конника. После групата отново пое напред, зорко пазена от далекогледите очи на летящия си съюзник. Привечер отново се наложи да напуснат пътя, за да не бъдат забелязани от някакви бавно движещи се каруци.

На следващата сутрин Салдемир и приятелите му не получиха закуска. Риналу беше уловил само един мършав вълк и категорично отказа да го подели с хората. Така че те трябваше да се задоволят с оскъдните плодове и корени, които успяха да открият. В късния следобед най-накрая достигнаха високите крепостни стени на Нубеслир. Над тях стърчаха огромни заредени арбалети, насочени към небето. Непрестъпното укрепление се пазеше и от десетина катапулти, а в тесните бойници на кулите се мяркаха стрелци с лъкове.

Драконът беше видял града отдалече и не се приближи дотолкова, че да бъде забелязан. После кацна и измина последната част от пътя заедно с останалите. Направиха малък лагер, скрит между ниските възвишения на около километър от главната порта.

Вилтаяна неодобрително посочи към големия меч на Салдемир.

— Ако искаме да заблудим войниците, че сте мои пленници, ще трябва да оставите оръжията си тук.

Салдемир със съжаление свали ДракоПлам от кръста си, внимателно уви колана около него и го подаде на сестра си:

— Пази ми го, докато се върна. Този меч е твърде могъщ и не бива да попада в чужди ръце.

Той надяна на шията ѝ огърлицата на Вилтаяна и протегна напред ръцете си. Лиандра припряно кимна и силно го прегърна. След това завърза китките му с възел, който изглеждаше много здрав, но щеше да се разхлаби и от най-лекото движение. Като се опитваше да скрие сълзите си, тя пое лъка, колчана и кинжалите от Алгира и върза и нея по същия начин. Накрая тихо проплака:

— Пазете се там! И се върнете по-бързо!

После Салдемир и двете вещици се запътиха към градската порта. И не след дълго потънаха в черната ѝ паст. А приятелите им останаха отвън да очакват завръщането им. Лиандра се приближи до Риналу и го потупа ободрително по горната част на муцуната. Драконът я погледна тъжно с огромните си жълти очи и бавно ги притвори. Нервно биещата наляво-надясно опашка постепенно замря.

* * *

Вилтаяна грубо блъскаше вързаните пленници пред себе си. Тя спокойно премина през дървения мост, прехвърлен над защитния ров около крепостта. Вещицата сякаш изобщо не забелязваше стражите на огромната врата и небрежно подхвърли, докато минаваше край тях:

— Коргодир още ли е командир на гарнизона? Ще му предам тези двамата и ще обсъдя с него едни обезпокоителни доклади от крайбрежието...

Войниците извикаха нещо след нея, но не се осмелиха да я спрат. Тя дори не се обърна и невъзмутимо продължи навътре по гладката каменна настилка.

Нубеслир беше наистина голям град и това си личеше не само по шума, който изпълваше улиците му. Във въздуха се носеха думи на различни езици и се смесваха ароматите на екзотични подправки и билки. Почти всяка къща имаше витрина, с която приканваше уморения пътник да опита изложените стоки, или да вкуси от домашния ѝ уют. Продаваше се какво ли не — от храни и животни, до различни оръжия и дори бойни машини. Имаше и неща, чието предназначение Салдемир дори не можеше да предположи.

Изглежда всички познаваха Вилтаяна — от стрелците по високите бойници, до многобройните стражи, кръстосващи улиците с

извадени мечове. За разлика от вещицата, която тук беше в стихията си, нейните пленници се чувстваха погълнати от огромния човешки водовъртеж. Алгира все по-трудно издържаше глъчките и миризмите на обширните тържища, в които бяха превърнати повечето площади.

Изведнъж зад тях се разнесе нечий суров глас:

— Хей, Вилтаяна, къде си повела тези двамата?

Салдемир и двете вещици рязко се обърнаха. Командирът на група от двадесетина войника с любопитство оглеждаше лицето на Алгира. Вилтаяна не се смути ни най-малко:

— Залових вещицата, която Хаймдес толкова упорито издирваше.

Водя я при Коргодир, за да си прибера наградата.

— Много добре знам коя е! — размаха предводителят пергаментов свитък. — Но ти изглежда си пропуснала новините. Преди седмица Съветникът издаде нова заповед, според която вещицата трябва да се достави лично на него. А, и за малко да забравя — наградата се удвоява!

Вилтаяна с насмешка се обърна към Алгира:

— Ето виждаш ли, скъпа моя? Вече не можеш да кажеш, че не си оценена по достойнство.

После небрежно продължи:

— Чудесно, тогава утре тръгвам към двореца на Хаймдес. Но днес ще си почина. Трябва ми баня и меко легло.

— Заслужената ти почивка ще трябва да почака. Вещицата трябва да бъде доставена веднага. Ние също ще дойдем с теб, за да охраняваме ценната пратка по пътя.

Вилтаяна се приближи до командира на войниците и изпитателно се взря в очите му. Гласът ѝ беше тих, но наподобяваше стържещия звук от прекарването на точилен камък през стоманено острие:

— Вещицата е моя и наградата е моя. Нямам никакво намерение да яделя с вас. Ако си тръгнете веднага, може и да забравя колко сте ме ядосали с непочтителното си държание.

Човекът се сви под погледа ѝ, после колебливо кимна и бавно се отдалечи, давайки заповед на хората си да го последват. Но никой от тях не помръдна. Те изтеглиха оръжията си и ги насочиха към

Вилтаяна и към командира си. Един от тях изрече с нетърпящ възразение глас:

— Заповедите на Съветника не подлежат на обсъждане. Тръгваме към двореца му веднага. А ти можеш да избереш дали да ни придружиш доброволно, или да се присъединиш към собствените си пленници.

— Трябваше да ми се довериш! Ако ми беше позволила да си взема огърлицата, това нямаше да се случи! Сега силата ми стигна да покоря единствено командира и вината за това е само твоя! — тихо изсъска Вилтаяна към Алгира. После блъсна Салдемир в гърба, поставяйки крака си пред неговия. Вързаният войн тежко рухна на земята, препречвайки с тялото си пътя на стражите. След миг четири копия се насочиха към главата му. Вилтаяна злобно изрита в ребрата падналия си пленник. След това уж неволно препъна първите двама войника, втурнали се да заловят издирваната вещица.

Алгира отскочи назад и дръпна със зъби фалшивия възел на Лиандра. После създаде купол от защитна магия около Салдемир, разшири го и отхвърли нападателите надалече. Без да чака втора покана, войнът скочи на крака и освободи ръцете си от въжето. После кимна през рамо, че е готов за бой. В мига, в който полусферата от бледосиня магия се разтвори в хладния вечерен въздух, мъжът се хвърли напред. Макар и невъоръжен, той връхлетя враговете с цялата си ярост и сила. Събори с рамо първия, гмурна се под свистящото острие на втория и му нанесе тежък удар с глава. Юмрукът му се стовари върху главата на третия и той отхвъркна назад. Възползвайки се от настъпилото моментно объркване, Салдемир сграбчи следващия за ръката и го запрати срещу останалите.

— Бягай от тук, преди да са дошли още! Ти само намери камъните, а аз ще се погрижа за тези... — задъхано извика Салдемир, докато се извърташе настрани, за да избегне насоченото към него копие. От една пресечка отляво се разнесе металният звън на изтегляни от ножниците мечове. После към него се прибавиха тропането на забързани стъпки и кратки насечени команди. Гневното изсвистяване на две стрели завърши увертюрата към започващата битка.

Алгира се втурна напред по извиващата се уличка, преследвана от недоволни възгласи, проклетия и закани.

— Ще се върна за теб! Ще те намеря, където и да си! Ти само се дръж... — извика тя през рамо. Но човекът, на когото даваше обещанието си, вече не можеше да я чуе.

Момичето прикриваше лицето си с длани и с дългата си коса и се опитваше да избягва въоръжените отряди, които я търсеха. Тя тичаше между сергиите и дюкянчетата, надявайки се да се скрие между хората. Не познаваше града, а и не знаеше къде отива. Останала без помощта на двамата си водачи, вещицата се луташе безцелно из кривите улици. Разпростираше сетивата си наоколо като поли на дълга рокля и търсеше небесните камъни. Но откакто беше дошла в Нубеслир, не беше почувствала нищо. Може би съзнанието ѝ беше оглушено от шумните човешки тълпи, които неистово крещяха в главата ѝ. А може би камъните бяха твърде малко, или прекалено далече? Или пък бяха преместени някъде другаде? Последната мисъл я плашеше най-много, защото това означаваше, че Салдемир беше рискувал живота си напразно.

— Какво направих? — почти проплака Алгира. Забравила всякаква предпазливост, тя наивно беше влязла в опасния град. Уверена в способностите си, самонадеяно беше заложила и живота на Салдемир. И сега той плащаше цената за нейната грешка. И за какво изобщо ѝ бяха нужни проклетите небесни камъни? Всъщност, тя знаеше много добре отговора. Без тях щеше да бъде принудена завинаги да остане при Лиандра и другите от малкия отряд. Те бяха единствените ѝ приятели и дори само това вече ги поставяше в опасност. А без нейната защита сигурно щяха да станат жертва на Вилтаяна или на друга като нея. Да бъдат управлявани като кукли на конци и да бъдат принуждавани да вършат ужасни неща. Не, всичко беше правилно. Камъните ѝ трябваха и тя щеше да ги намери!

Отчаянието бавно пропълзя в тялото ѝ и се настани удобно в него. Протегна костеливата си ръка и я сграбчи за гърлото. И точно тогава късметът най-сетне ѝ се усмихна. Алгира се озова на някаква странна тясна уличка. Сякаш нокът на гигантски дракон беше издрал огромна дияра през лицето на града. Прав като стрела, проходът приличаше повече на горска просека. Той пресичаше дворове и огради, дори срязваше ъглите на няколко сгради. Повредите изглежда бяха отскоро, защото само една голяма и богата къща беше частично ремонтирана и измазана. Останалите бяха поправени и укрепени как

да е, но нанесените поражения все още се виждаха. Невъзможно беше това да е част от плана на градските архитекти. И имаше само едно нещо, което можеше да остави такава следа зад себе си.

Младата вещица без колебание последва прохода между къщите. И не след дълго стигна до края му, където откри нерфолда, заседнал в една масивна каменна стена. Прикован към земята с яки стоманени вериги и напълно обездвижен с десетки въжета, той беше станал част от сградата. Това изглежда беше единия от двата гиганта, които Салдемир и войниците му бяха успели да спрат преди време. Надарен с усет за положението на небесните камъни, нерфолдът без съмнение се беше стремил да ги достигне. И се беше насочил право към мястото, където се намираха. Сега за Алгира оставаше само да продължи в същата посока.

Скоро тя почувства надигащото се в стомаха ѝ смътно безпокойство. А после долови и първите трепети на познатата опияняваща самоувереност. Обзелото я отчаяние бе изместено от трескаво нетърпение. Беше на прав път. Камъните бяха наблизко и я очакваха.

Градът постепенно притихваше и се готвеше за сън. Улиците му вече се изпразваха, само някой закъснял търговец се провикваше в търсене на клиенти. Над покривите бавно се спускаше нощта, но светлината вече не беше нужна на вещицата. Като хрътка, уловила миризмата на плячката си, Алгира нямаше да изпусне следата.

Усетът доведе момичето до масивно, макар и доста занемарено здание. Веднага се виждаше, че някога е било изумително красиво. Огромните прозорци го бяха изпълвали със светлина, преди да бъдат залостени с дъски. Някои от пищните орнаменти, украсявали парадният вход, все още можеха да се видят по широкото стълбище. Но повечето бяха изкъртени, разбити или плячкосани. От двете страни се издигаха празни пиедестали, тъгуващи по своите липсващи статуи. По всичко личеше, че хората бяха отдавали голямо значение на това, което се намираше вътре. Но после нещо се беше случило и отношението на жителите се беше променило. Те бяха загубили уважението си към това, което сградата символизираше. Нещо злокобно го беше потъпкало в пепелищата на омразата и забравата.

Момичето обиколи величествената постройка два пъти, преди да се увери, че точно нея търсеше. Това, за което беше дошла, беше

някъде вътре. Масивната дървена порта, обкована с тежки метални ленти, беше заключена. Вещицата се усмихна презрително и вдигна ръце. После създаде мъничко кълбо от защитна магия вътре в ключалката и рязко го разшири. Стоманеният механизъм се разпадна с тъжен звън, и вратата леко се откряна, пропускайки я в тъмното помещение.

Библиотека! Това беше първата мисъл на Алгира, когато прекрачи през прашния праг. Тя изобщо не беше предполагала, че съществуват толкова големи вместилища за книги. Сградата беше като цял град, населен с ръкописи. Но твърде малко все още заемаха местата си по високите до тавана рафтове. Повечето бяха грубо съборени, стъпкани и разкъсани от някаква подивяла тълпа. Подовете на обширните помещения бяха заринати с късове от пергаментови свитъци. Какво ли се беше случило тук? И какво ли беше предизвикало тази сляпа омраза към знанието и изкуството?

Лунната светлина проникваше плахо през процепите в грубите дъски, покриващи прозорците. Тя беше ненадежден водач и единствен спътник на Алгира. Понякога се налагаше да разкъсва дебелиите многогодишни паяжини, преграждащи като мръсни завеси пътя ѝ през дългите коридори. По стените висяха няколко оцелели картини, наклонени под най-различни ъгли. Стълбите, които водеха към горните етажи, ставаха все по-тесни и стръмни. Но колкото по-високо се изкачваше момичето, толкова по-малко следи от разрушение виждаше.

Изведнъж витата стълба свърши и пред Алгира се изпречи плътна каменна стена. Водена от сетивата си, вещицата колебливо протегна ръка напред. Пръстите ѝ неуверено пробягаха по масивния зид, проследявайки плитките фуги. Няколко късчета хоросан се отрониха и тихо тупнаха на пода. Това беше краят на коридора и път напред нямаше. Но източникът на магията беше някъде съвсем наблизо. Присъствието ѝ се усещаше съвсем ясно. Момичето замислено почеса връхчето на носа си. Беше изминала толкова дълъг път и преодоляла такива трудности. Беше рискувала собствения си живот и може би беше жертвала живота на Салдемир. И за какво? За да стигне до края на този задънен проход?

Тогава забеляза, че тук разстоянието между камъните беше по-голямо, а и самите камъни бяха различни, по-груби и едри. Стената пред нея беше правена по-късно, вероятно за да скрие или да предпази

нещо. Вещицата отново призова защитната си магия и натисна силно. Зидът се напука и поддаде, после се изкриви навътре и накрая се срина, откривайки пътя напред.

Едва сдържаща изгарящото си нетърпение, Алгира се промъкна през отвора в стената. Пристъпваше бавно, като внимаваше да не се спъне в каменните отломки по пода. Беше тъмно, само през тесните, подобни на бойници прозорци се прокрадваха тънки ивици от звездна светлина. Бледото им сияние се отразяваше в огледалния под и неуверено се издигаше нагоре, без да успее да достигне до сводестия таван. Момичето се намираше в малка кръгла зала, която не можеше да разгледа добре. Дори се блъсна в някакъв дървен стол и едва не го събори. Нещо на отсрещната стена обаче разколебаваше мрака и отнемаше от чернотата му. Там нямаше прозорци и оскъдната светлина от цялата стая се стичаше към гладкия каменен зид. Сякаш се привличаше от малката картина, която единствена украсяваше голата замазка. В ъглите на изящната златна рамка умело бяха инкрустирани четири небесни камъка. С размерите на малки орехи, съвсем еднакви, и с прецизно шлифовани ръбове и стени, те деликатно прогонваха тъмнината. Ръката на вещицата неволно посегна към един от тях, докато погледът ѝ остана прикован към едва осветеното изображение.

Алгира веднага позна пейзажа, макар че беше посещавала мястото само два пъти. Художникът явно беше много добър, защото беше успял да предаде суровата красота на вулкана Белманди. Ясно се виждаше дори високото дърво с трите клона и входа в пещерата. Но не умението на неизвестния творец накара сърцето на Алгира да се разтупти като уловено в шепа животинче. Гледната точка към кратера беше от птичи поглед. Който и да беше рисувал тази картина, я беше видял от гърба или през очите на летящ високо в небето дракон. Нямаше друг начин.

— Виждал съм този връх и преди. Там скрихме яйцето на Мойлири, нали? Но защо ми го показваш?

Вещицата едва не подскочи от изненада, когато сънените мисли на Риналу отекнаха в изуменото ѝ съзнание.

— Извинявай, без да искам. Много се развълнувах и сигурно затова неволно съм те повикала. Нали помниш небесните камъни, които са вплетени в гривната ми? Те помагат на вещиците да управляват магията. Намерих четири такива върху една картина, на

която е нарисувано това място. И се замислих каква ли може да е връзката между камъните и вулкана. Хайде, заспивай сега. Скоро ще съм при теб, само да намеря Салдемир...

— Защо, какво се е случило с него? Нали той трябваше да те пази от неприятности?

— Разделихме се, но съм в безопасност. Не се безпокой за мен.

— Алгира мигом съжали за грешката си и се опита да успокои дракона, но той вече беше силно разтревожен.

— Излез някъде на открито и ме чакай! Идвам да те взема! — решително заяви Риналу.

— Вече говорихме за това. Не се дръж като дете и остани където си!

Риналу обидено млъкна и момичето насочи цялото си внимание към картината. Отначало смяташе да изчегърта небесните камъни и да отнесе със себе си само тях. Но бързо се отказа, защото не носеше нищо остро. Пък и никак не й се искаше да разваля великолепната картина, затова реши да я вземе цялата.

Алгира посегна да я откачи от стената. В мига, в който я докосна, сякаш стотици борови иглички се забиха в пръстите й. Нежната кожа на възглавничките им изтръпна от слабата болка. Тя дори беше приятна и само подсили чувството на въодушевление и опияняващ възторг, които все повече обсебваха момичето. Вещицата усети как скритата в нея магия се надига неудържимо като приливна вълна. Заля я цял океан от бушуващи емоции и изгарящи страсти. И Алгира все повече потъваше и се разтваряше в него. Вече никой и нищо не можеше да я спре. Тя беше висшата сила, която се разпореждаше с цялото кралство. Животът на всеки човек в Кастерган зависеше от нея. Тя решаваше дали да помилва или да наказва. Нейната воля беше законът, който всички трябваше да спазват. Цялата власт беше нейна и съдбата на Съветника беше в ръцете й. Огромната му свита нямаше да го спаси от отмъстителния й гняв. Хаймдес щеше да си плати за убийството на майка й. Наказанието му щеше да бъде жестоко и страшно, и щеше да послужи за назидание на останалите. А после Мойлири щеше да изпепели цялата му армия, защото там нямаше невинни. И след като унищожеше всичките си врагове, тя, Алгира, Великата Вещица, щеше да въдвори железен ред в своята държава. Щеше да прочисти земите си от цялото зло на света. Щеше да изстреби

нерфолдите и щръкловищата. Навсякъде щяха да издигнат паметници в чест на безбройните ѝ подвизи. Името ѝ щеше да се повтаря с благоговение от послушните и с ужас от непокорните.

Понесена от невидимите криле на обзелото я опиянение, Алгира леко се олюля. Някакво тихо гласче ѝ прошепваше, че става нещо лошо, но тя не му обърна внимание. Жаждата за власт и слава я заслепяваше и оглушаваше, и тя не можеше да се насити на собственото си великолепие. Плахият глас отново се обади отнякъде, припомняйки уроците на майка ѝ. Той говореше за Риналу и Салдемир, за Лиандра и приятелите ѝ, за разбирателство и справедливост. Изведнъж краката на вещицата се подкосиха и тя се свлече на земята, а мечтите ѝ за отмъщение и величие се сринаха върху нея. Алгира лежеше безпомощно на гладкия под, неспособна да помръдне. Беше парализирана от гледката на света, който омразата и гордостта ѝ можеха да създадат. Един агонизиращ свят, изгарян от постоянни войни, раздиран на части от враждата, която тя щеше да разпали. Видя стотиците изпепелени градове и хилядите хора, които умираха с нейното име на уста. Ужасеното момиче примигна и размаха ръце, опитвайки се да разкъса жестоката картина пред себе си. Пламъците и пожарищата бавно избледняха, и през тях постепенно изплуваха размитите очертания на малката стая.

Безчувствените пръсти на Алгира бяха изпуснали платното с небесните камъни и то невинно лежеше до нея. Беше се преобърнало с гърба нагоре и вулканичният кратер не се виждаше. Но тя знаеше, че не рисунката, а камъните в рамката ѝ бяха повлияли така. Все още усещаше силата им, разливаща се като сладка умора по цялото ѝ тяло.

За момент вещицата се поколеба дали да не остави картината тук. Небесните камъни бяха наистина могъщи, но искаха твърде висока цена за помощта си. И прекалено обсебващо беше влиянието им. Без тях обаче не можеше да открие Салдемир. Мисълта за приятеля ѝ премина като мълния през нея и я разтресе от глава до пети. О, тя щеше да го намери! Независимо през какво щеше да премине, за да стигне до него. Тухла върху тухла нямаше да остави от проклетия град, ако само нещо му се беше случило. Тя щеше да се превърне в буря, в земетресение, в унищожителна стихия, след която остава само безплодна пустиня. Останалите живи щяха да проклинат деня, в който се бяха изпречили на пътя ѝ...

Алгира бавно се овладя и погледна треперещите си още ръце. Не се и опита да сдържи напиралите си сълзи. Намираше се в безизходно положение. Трябваше да помогне на приятеля си, който беше рискувал живота си за нея. Но това значеше да използва силата на небесните камъни, а всяко докосване до тях я променяше и сякаш изсмукваше добротата ѝ. Правеше приемлив всеки компромис, дори убиването, дори газенето в реки от кръв. Но Салдемир със сигурност не би искал да бъде спасен по този начин. А и тя самата никога не би си простила.

Един приятелски съвет щеше да укроти бурята в душата ѝ. Или поне да поеме частица от тежестта на товара ѝ. Тя насочи мислите си към Риналу, протегна ги надалече, търсеци и потръпващи от нетърпение. Но драконът упорито продължаваше да мълчи и момичето започна сериозно да се тревожи. Той винаги досега се беше отзовавал на повика ѝ. И друг път се бяха спречквали, но той никога не я бе изоставял. Какво ли се беше случило? Дали не беше в опасност — нападнат, ранен или дори убит? Или най-накрая се беше отказал от нея и просто си беше тръгнал? И то точно когато имаше най-голяма нужда от помощта му? Е, ако така беше решил — да си върви, откъдето беше дошъл. Прав му път, чисто му небе. Не ѝ беше притрябвал чак толкова, можеше да се справи и без него. Тъкмо грижите ѝ щяха да намалеят с една.

Алгира с мъка преглътна последните си сълзи и донесе от коридора един голям свитък. Внимателно обгърна с него картината с камъните, като се стараеше да не ги докосва. Боеше се да не я погълнат отново, защото дори само близостта до тях таеше опасност. Все още усещаше как за миг беше изгубила себе си, завлечена във водовъртеж от измамни копнежи и изгарящи страсти.

Пергаментовата обвивка отне доста от силата на небесните камъни, но омайният им зов продължаваше да пулсира по цялото ѝ тяло. Момичето пое дълбоко дъх и бавно издиша. Сви ръцете си в юмруци, събирайки в тях цялата си ярост и омраза. После разтвори шепи и пусна на свобода злобата и ненавистта си, сякаш бяха малки пърхащи пеперуди. Разпери широко пръсти и се почувства лека, свободна и пречистена. Метнала на рамо опасния вързоп, тя се запъти надолу към изхода на библиотеката.

Магията на небесните камъни, украсяващи картината, беше невероятна. Алгира трябваше само да си помисли за Салдемир и след

миг усети топлината му, сякаш беше точно до нея. Веднага разбра, че е жив. И съвсем скоро знаеше точно къде да го намери. С препускащо от нетърпение сърце тя се втурна натам. Мястото не беше далече, но колкото повече го доближаваше, толкова повече се засилваше чувството за опасност. Накрая стигна до голям осмоъгълен площад, в центъра на който се издигаше внушителна катедрала. Салдемир беше някъде там, в студената и враждебна вътрешност на сградата. Но не беше сам. Изострените сетива на Алгира й подсказваха, че заедно с него във високото здание имаше още поне пет вещици. Чудесно, тъкмо вече имаше върху кого да излее гнева си. Щеше да ги помете със силата на магията си. Щеше бавно да изцеди живота от техните безсилно гърчещи се тела. За тях нямаше да има нито милост, нито пощада!

Тя едва сдържа надигналия се в нея див и изпепеляващ възторг, който жадуваше за битка. Подпря се немошно на стената на близката къща и се опита трезво да прецени положението. Катедралата явно беше пълна с вещици, а вероятно и с добре въоръжени войници. Салдемир беше просто примамка, той не им трябваше. Капанът беше заложен за нея, а тя беше сама. Ако искаше да спаси приятеля си, се нуждаеше от съюзници. Мъртва нямаше да му помогне. А ако я заловяха жива, щяха да го използват, за да пречупят волята й.

Налагаше се да повика Риналу, макар че това щеше да го изложи на сериозна опасност. Алгира вече се беше уверила, че небето над града се пазеше наистина добре. А пък и драконът трудно би различил войниците от мирните хора. Веднага щом го нападнаха и ядосаха, щяха да събудят ловните му инстинкти. И той щеше да се нахвърли върху всичко, което се движи. Дори тя нямаше да успее да го спре.

Вещицата отново насочи мислите си към Риналу, но те се лутаха уморено и падаха изтощени, без да получат отговор. Колкото и да се опитваше, тя не успя да прогони ужасните спомени от онзи път, когато бяха упоили дракона, и тя едва не го беше загубила. Но тогава все пак го беше измъкнала от лапите на смъртта. А в какви ли неприятности се беше забъркал сега?

Алгира добре разбираше, че сама няма да успее. Останала без най-могъщия си съюзник, тя нямаше на кого да разчита. Освен, може би, на... Не, дори самата мисъл за това беше твърде опасна. Опита се да я пропъди, защото осъзнаваше необратимостта на решението си.

Ако последваше безумната идея, после нямаше връщане назад. Веднъж уловил тигър за опашката, вече не можеш да го пуснеш. Още по-лошо беше, че по този начин Съветникът щеше да получи тъкмо това, което искаше от нея.

— Ами ако не успея да ги спра... — отчаяно промълви момичето.

Но въпреки всичко се налагаше да го направи. Трябваше ѝ помощ и имаше само един начин да я получи. Тя въздъхна примирено и с натежало сърце се отправи към окования нерфолд. Откри го лесно, защото небесните камъни я водеха. Поколеба се за миг, след това решително се залови с освобождаването на плененото чудовище. Първо изтръгна едно прекършено копие от сухата земя и преряза въжетата с острието му. После призова ледената си магия, за да замрази с нея веригите. Студът бързо покри стоманата с тънка коричка скреж, а след това проникна навътре в метала. И когато звената станаха крехки и чупливи, вещицата стовари върху тях цялата мощ на защитната си магия. Скоро вече нищо не задържаше нерфолда, но той беше все така неподвижен. Алгира обаче не беше сигурна, че ще успее да го покори на волята си. Може би току-що беше направила ужасна грешка, обричайки стотици хора на гибел? Но беше убедена в едно — звярът щеше да ѝ помогне! Ако не като верен защитник, то поне като неуправляема стихия, която щеше да разпръсне враговете ѝ.

Тя боязливо постави длан върху твърдата като камък кожа на нерфолда и се опита да достигне съзнанието му. Очакваше да я прониже острата болка от забиването на хиляди нажежени игли. Или тялото ѝ да бъде сковано от безжалостния студ на чуждата омраза. А може би само връхчетата на пръстите ѝ щяха леко да изтръпнат?

Нищо не се случи. И никакъв отговор не последва. Все едно молеше за помощ огромна безжизнена скала. Ами ако нерфолдът наистина беше мъртъв? Възможно ли бе да е умрял от глад? Събрала цялата си смелост, вещицата опита отново. И отново. Без успех! Грамадното каменно туловище все така не помръдваше.

Вторият нерфолд беше по-малък, както и оставената от него следа между сградите. На обезсърчената Алгира не ѝ отне много време да го открие, скрит и забравен в задния двор на една двуетажна дървена къща. Хората просто бяха натрупали слама върху него и бяха продължили живота си, сякаш нищо не се беше случило. Само една

замряла ръка, устремена нагоре към небето, издаваше местоположението на неподвижното създание. Момичето разчисти наоколо и бързо го освободи от дългия плен. После потърси помощта му. Опита се да увещава, моли и заповядва, но напразно. Нерфолдът дори не трепна. Беше сама, съвсем сама. Събрала всичките си сили и воля, тя унило пое назад към катедралата.

* * *

Нощта се изниза неусетно, безгрижно разпилявайки скъпоценните перли на своите секунди. Опомнила се твърде късно, тя се загърна с тъмния си плащ и неохотно се отдръпна от първите лъчи на пробуждащото се слънце. Закъснелите звезди не посмяха да изоставят могъщата си покровителка и я последваха. Разтвориха се и после изчезнаха, точно преди небето на изток съвсем да изсветлее.

Градът бавно се отърсваше от съня си и се изпълваше с хора и шумове. Скърцаща врата отговори на нечий тих шепот, а бодрите стъпки на подранил продавач поздравиха паважа на малко площадче. Скоро дневната светлина щедро се изливаше върху къщите и дворовете, прогонвайки нощния мрак в най-дълбоките кътчета. Свежият утринен въздух носеше със себе си опияняващия аромат на нови обещания.

Сякаш впуснала се в преследване на зората, една гигантска сянка безшумно се плъзна над притихналият град. Разсече небето на две, после се спусна над покривите и удави улиците в непрогледен мрак. Като че ли някаква чудовищна ръка разпери дебелиите си пръсти, протегна се бавно и затъмни завинаги слънцето. Носещото се високо във въздуха черно туловище се сливаше със сянката си и от това изглеждаше дори още по-голямо. Скоро достигна централния площад с катедралата и започна да описва широки кръгове над нея. Изглежда търсеше нещо, но не можеше да го намери. Огромните му криле пореха въздуха съвсем тихо, но после звярът изрева, надавайки гръмовен тътен.

Алгира ужасено вдигна глава и проследи полета на чудовището. Нима вещиците бяха успели да призват дракон? И то — толкова голям? Това беше много лоша новина, защото ясно показваше силата

на обединената им воля. Момичето плахо протегна мислите си към съзнанието на гигантската летяща сянка. След миг гневният въпрос обвиняващо отекна в главата ѝ:

— Защо не повика Мойлири, преди да изложиш на опасност живота си? Или забрави, че той вече не е само твой? Забрави ли обещанието си? Забрави ли за моето яйце, което само ти можеш да ми върнеш? За да чуе моите мисли и да се излюпи от моя огън. И да вдъхне първо моята миризма.

Облекчението на Алгира нямаше граници. Тя едва сега забеляза копията, стърчащи от крилете на гигантския дракон. Вещиците не го бяха повикали, те се страхуваха от него. Затова войниците им се опитваха да го убият.

— Мойлири, ти ли си това? Нямах представа колко навреме идваш.

Какво правиш тук?

— Риналу ми каза, че си в опасност. Увери ме, че си влязла в капан, от който дори той не може да те измъкне. И аз веднага му повярвах. Защото знам, че няма да се научиш да се пазиш.

— А той къде е? Добре ли е?

— Идва насам, но е твърде бавен и изостана назад. Кажете ми кой те заплашва? Къде са враговете ти? Какво искаш да изпепеля?

Мойлири величествено се рееше в небето, сякаш късче от нощта, дръзко опълчило се на дневната светлина. Драконите не спират да растат през целия си живот, а тя беше изпратила толкова много лета, че сама не помнеше броя им. И накрая беше станала по-голяма от всичко, живяло някога.

— Виждаш ли тези дървени неща? — посочи Алгира катапултите на площада и арбалетите по крепостните кули. — Искам да ги унищожиш! До едно! Но остави хората живи, разбираш ли? Не бива да ги ядеш!

— Твоите врагове ще бъдат моя плячка — доволно се облиза Мойлири.

— Не и ако искаш да видиш отново яйцето си! — твърдо възрази вещицата.

— Защо, ти ли искаш да ги ядеш? Хубаво де, задръж ги, щом толкова са ти притрябвали.

Мойлири разочаровано изсумтя и се нахвърли върху най-близкия арбалет. Прегази го с тежките си лапи и за миг го превърна в неузнаваема купчина трески. После избълва жарка огнена струя върху втория и разби следващия с едно перване на мощната си опашка. Без да забелязва копията, които отскачаха или се забиваха в огромното ѝ тяло, тя продължи да мачка, руши и изпепелява. Алгира успя да я предпази от няколко летящи канари, изстреляни от катапултите. Но останалите попаднаха в главата, гърба и гърдите на дракона и въздухът се изпълни с черни пера и люспи. Болката обаче не спря Мойлири, а само я раздразни още повече. Тя врхлетя върху бойния ред на тежките машини, помитайки ги като клечки. Хората панически се разбягаха, но чудовището не ги последва, а продължи да унищожава оръжията едно по едно. До последното. Накрая площадът беше пълен с горящи и разбити отломки и Мойлири едва намери къде да кацне. Тя дишаше тежко и неравномерно, а в лявото ѝ крило зееше голяма дупка. Десетината копия, забити в тялото ѝ, ужасяващо стърчаха във всички посоки. От многобройните ѝ рани шуртеше кръв и се стичаше по студената каменна настилка.

В този момент високите порти на катедралата се отвориха и от тях една след друга излязоха девет жени. С бавни и тържествени стъпки те тръгнаха надолу по широкото стълбище. Всяка от тях носеше някакво украшение, изработено от небесни камъни. Огърлици и гривни, диадеми и колани, и дори един изящен жезъл озариха целия площад с меката си синя светлина. Гледката беше изумително красива, но и тревожно зловеща.

После от мрака на внушителната сграда се появи Вилтаяна, следвана от трима войника. Те с усилие влачеха неподвижното тяло на Салдемир, вързано здраво за дебел дървен стълб. Няколко десетки добре въоръжени мъже се исипаха на площада и се строиха в три редици пред жените. Мечовете и копията им заплашително проблеснаха в слънчевото, но все още хладно утро.

Макар и твърде изтощена, Мойлири насочи огнения си дъх срещу вещиците. Но три от тях веднага издигнаха огромен купол от защитна магия, през който дори пламъците на дракона не можеха да проникнат. После една възрастна жена, облечена с тежка пурпурна наметка, излезе пред другите и заговори с твърд и властен глас:

— Аз съм Сантенея и този град е мой. Понякога го наричат „Градът на вещиците“, защото ние управляваме тук. Всички изпълняват волята ни, дори Коргодир, когото самият Съветник назначи за командващ. Оставихме те да свършиш това, за което дойде, само защото ние самите не можехме. Признавам, че подценихме малко дракона ти. Знаехме за него, разбира се, но не очаквахме, че е толкова голям. Но както виждаш — справихме се с него и той вече не е заплаха. Сега искаме от теб да ни предадеш небесните камъни, които си открила. След това ще решим какво да правим с чудовището и приятеля ти. Ако ни се подчиниш, може дори да ги пощадим.

— Вилтаяна ви е казала, нали? Мислех, че тя... — Алгира отчаяно махна с ръка.

Тъй като младата жена явно се колебаеше, Сантенея продължи да я убеждава, вече с малко по-мек глас:

— Трябва да знаеш, че в момента голям отряд, предвождан лично от Коргодир, претърсва околностите на Нубеслир. Заповедите им са да съсекат на място всеки, когото открият. А докато двамата с дракона ти сте тук, останалите от групата ви са беззащитни. Единствено аз мога да ги спася, но за целта трябва да видя у теб готовност за сътрудничество. И не се бави много с решението си, защото на приятелите ти им остава все по-малко време.

В този момент Салдемир се свести и леко се размърда. После с мъка отвори очи и се огледа наоколо. Направи вял опит да се освободи, но въжетата бяха много здрави. Гърчейки се безпомощно като червей на кукичка, той най-накрая се извъртя към Алгира и погледите им се срещнаха.

— Погрижи се за хората ми! Погрижи се за сестра ми... — прошепнаха тихо устните му.

Момичето задавено кимна. Свали от гърба си вързоп с картината и го вдигна над главата си. Отстъпи назад и се наклони да го хвърли към вещиците. Тогава къщата зад нея се разцепи на две с ужасяващ пукот. През дупката в стената се подаде по-малкият нерфолд и бавно се насочи към Алгира. Слънчевите лъчи го бяха събудили и нахранили. И сега той продължаваше да търси небесните камъни, все едно не беше спал толкова дълго.

Някъде в далечината се разнесе тежък грохот. Изглежда вторият нерфолд също беше осъзнал, че вече е свободен. Алгира трескаво

притисна увитото с пергамент платно към гърдите си. Тя не искаше да дава магическия предмет на вещиците и така да ги прави още по-силни. И сега може би имаше начин да го избегне. Момичето припряно разви вързопа, извади отвътре картината и постави пръстите си върху камъните в двата срещуположни ъгъла. Вече не я интересуваше в какво точно чудовище щеше да се превърне. Тя просто не можеше да позволи приятелите ѝ да пострадат.

Отново се опита да призове нерфолдите. През нощта спяха, но сега вече бяха будни. И може би този път щяха да чуят нейния повик. Мислите ѝ почти веднага бяха пометени от огромните приливни вълни на двете могъщи съзнания. Древни и примитивни, те все още не се бяха научили да разговарят с думи и понятия. Общуваха помежду си с ослепително ярки образи, изграждащи живи и променящи се картини. И тя не можеше да ги надвика. Дори не беше сигурна, че изобщо я чуват. Гласът ѝ заглъхна и се изгуби в бушуващ водовъртеж от споделени чувства и възприятия. А тя самата се превърна в капчица от безбрежния океан, който заливаше всичко. Той не можеше да бъде покорен и силата му не можеше да бъде овладяна. Защото в него плуваше съзнанието на всяко живо същество, което някога се беше раждало. Бушуващата стихия безжалостно я повлече надолу. Бездната я погълна и започна бавно да изсмуква личността ѝ.

Тя беше обкръжена от други капки, но не всички бяха еднакви. Измежду милиардите студени и безразлични се срещаха и някои потопли. Те протягаха мислите си към нея и я викаха. Като че ли и тя някак беше свързана с тях. Ето например с тази, синята, толкова различна от еднообразната прозрачност на останалите. В нея имаше нещо особено, макар и неуловимо изплъзващо се. И някога, много отдавна, тази капка си имаше име. Ех, ако можеше само да си го спомни! Ако можеше да си спомни коя беше тя самата. Ако можеше да си спомни времето преди да се разтвори в безкрайния океан. Защо беше дошла тук, какво се бе надявала да открие?

Синята капка се приближи и уголеми, бавно придобивайки неясни очертания. Отстрани ѝ пораснаха криле, а предната част се удължи и заприлича на глава. После през изтъняващия воден воал се подаде пълната с остри зъби муцуна на Риналу:

— Добре ли си? Надявам се, че не съм закъснял?

Алгира се олюля и с благодарност се подпря на крилото, което драконът услужливо ѝ поднесе. С мъка успя да се изправи. В краката ѝ лениво се плискаха кротки вълни, които връщаха спомените в изпразнения съд на съзнанието ѝ. Околният свят с болезнено пулсиране нахлу в главата ѝ. Площадът, катедралата, вещиците, ранената Мойлири и разтревоженият Риналу. Момичето впи пръсти в предния край на крилото му, ужасено от мисълта да не го изгуби отново.

Драконът и нерфолдът се гледаха с враждебно недоверие, готови да се нахвърлят един върху друг. Но вече бяха свързани през съзнанието на Алгира и доловиха общата си загриженост за нея. Почувстваха споделения си страх да не ѝ се случи нещо лошо. Усетиха готовността на другия да рискува живота си, за да я защити. И разбраха, че тази привързаност ги обединява, макар да не ги прави приятели.

— Алгира, Алгира... Погледни нагоре... Носим ти небесни камъни! — звънна в ясния утринен въздух гласът на Лиандра. Яхнала Риналу, тя въодушевено размахваше малка торбичка с размерите на пъпеш.

Главата на младата вещица бавно се проясни и тя погледна към неочаквания подарък с болезнена тревога. Знаеше много добре какво има вътре, беше го усетила отдалече. Още камъни! Но как, откъде? Всъщност в момента това нямаше значение. Въпросът беше дали можеха да усилят мислите ѝ дотолкова, че нерфолдите да ги чуят. И имаше ли тя още сили, че да опита отново, след като едва не се беше изгубила в необятните им съзнания. Вече знаеше със сигурност, че те не могат да бъдат покорени или овладени. Но може би щеше да успее само леко да ги насочи в нужната посока?

— Всичките заедно са твърде опасни за мен, така че ги дръж подалече. Хвърли ми само два от най-големите. Но когато всичко свърши, трябва да ме накараш да ти ги върна. Няма значение как, ако се наложи използвай сила. Много е важно те да не остават у мен, защото ще стана зла и жестока. И ще се превърна в това, срещу което цял живот съм се борила. Победата на такава цена ще бъде по-лоша и от най-тежкото поражение.

— Защо говориш така? И как бих могла да ти се противопоставя? Какво да направя, ако не искаш да ми ги дадеш? — уплаши се сестрата

на Салдемир.

— О, аз искам, честна дума! Просто ще трябва да ми го припомниш.

Алгира пъкна вързопа с картината под отломките на полуразрушената къща. По-малкият нерфолд вече беше почти до нея, а по-големият бавно приближаваше, извисявайки се над сградите. Но тя се опита да не мисли за тях, а да насочи вниманието си към подхвърлените ѝ от Лиандра небесни камъни. Големи колкото ябълки, те изгаряха шепите ѝ като живи въглини. Вещицата ги стисна толкова силно, че остриите им ръбове порязаха дланите ѝ. Няколко ситни капчици кръв потекоха по плътно свитите ѝ пръсти и полетяха надолу. За нейна изненада този път съзнанието ѝ остана трезво и ясно. Изглежда връзката ѝ с могъщия разум на нерфолдите уравнисяваше егоизма, който събуждаше у нея магията на камъните. А те пък ѝ даваха необходимата сила да устои на бурния океан от мисли и образи на древните създания. Но нямаше да издържи дълго така. Усещаше как силите ѝ се топят като шепа сняг от драконов огън. Просто се надяваше да издържи достатъчно.

Вещиците под защитния купол добре осъзнаваха опасността, която представляваше Мойлири. Макар и ранена на много места, тя не беше победена. Затова жените използваша магията си, за да създадат вихрушка наскреда площада. Постоянно подхранвана и насочвана от силите им, тя започна да расте и се насочи право към поваления дракон. Ставаше все по-голяма и страшна, и скоро заприлича на малък ураган. Пясък, павета и дори части от разбитите катапулти се понесоха във въздуха. Риналу издиша огнена струя към тясната основа на вилнеещата фуния. Но неистовите ветрове просто издухаха пламъците настрана.

Лиандра се беше вкопчила здраво в шията на синия дракон и мислеше само как да се задържи върху него. Напълно забравил за своята ездачка, той летеше около вихрушката и я нападнаше с пламтящия си дъх. Ураганът приличаше на оживяло буреносно чудовище, покорно на волята на създалите го вещици. Извиваше се и се разделяше, разклоняваше се като светкавица и пак се събираше, опитвайки се да завлече Риналу. Но драконът ловко успяваше да се измъкне. Завиваше рязко и се преметаше във въздуха, стрелваше се стремглаво надолу, или се издигаше стръмно нагоре.

Оставаха броени секунди, преди дясното крило на Мойлири да попадне в ревящата паст на въздушната тръба. Ураганът щеше да го разкъса само за миг, а после нямаше да пощади и останалата част от черния дракон. Тогава Алгира реши да опита друго. Тя улови огнения дъх на Риналу в кълбо от защитна магия и го постави на пътя на унищожителната стихия. Изчака вихрушката от издигачи се към небето прах, пепел и овъглени отломки да премине през него. И тогава освободи яростния пожар. Попаднал точно там, където се зараждаше бурята, огънят най-накрая подежда. Пламъците и топлият въздух бяха засмукани по спирала нагоре и ветровете започнаха да губят силата си. След втората атака съвсем утихнаха, а огромната фуния се разпадна и изчезна.

На няколко пъти отряди от въоръжени с брадви и алебарди войници нападаха Мойлири. Веднъж дори успяха да стигнат до нея, решени да ѝ отсекаят лапа, крило или дори главата. Но винаги бяха посрещани от огнена стена, издишана от някой от драконите. И тогава се разбягваха във всички посоки като вълни от хвърлен във водата камък. Риналу се стараеше възможно най-точно да изпълнява указанията на Алгира и успокои полета си едва когато заплахата за Мойлири отмина. Чак тогава Лиандра забеляза брат си под защитния купол. Тя уплашено размаха ръце, опитвайки се да привлече вниманието на Алгира към него. Вещицата мрачно кимна и отново насочи мислите си към дракона:

— Аз ще се оправя тук, но приятелите ми са в голяма опасност. Трябва веднага да се върнеш при тях и да ги пазиш, както би пазил мен.

Риналу недоволно разтресе глава, но реши да не спори. Изстреля нагоре тежкото си тяло, а крилете му разсякоха прашния въздух като гигантски кинжали. Лиандра започна да го удря по мускулестия врат и ядосано му изкрещя:

— Върни се, къде отиваш? Алгира и Салдемир имат нужда от помощта ни!

След миг осъзна, че драконът изобщо не я разбира, пък и едва ли би я послушал. Тя обаче не смяташе да се примири с ролята си на подхвърлян насам-натам багаж, който няма своя собствена воля. Още докато Риналу набираше скорост и височина, пътничката му скочи върху сламения покрив на една къща.

През това време нерфолдите подушиха магията в капчиците кръв, стичащи се по свитите юмруци на Алгира. Свикнали да защитават и пазят всяка вещица, те просто пощуряха от ужас за живота ѝ. Втурнаха се към нея с цялата скорост, на която бяха способни тежките им и тромави туловища. Но се движеха много бавно и на по-далечният му отне цяла минута, за да прекоси разделящите ги метри. Накрая двамата застанаха до момичето, извисявайки се над нея като кулите на катедрала. И тогава за първи път доловиха мислите ѝ.

Мойлири се съвзе донякъде и удари по бледосиния купол от защитна магия с опашката си. Той трепна леко, припламвайки за миг в пурпурно червено, но издържа. Драконът обаче не се отказа, а реши да изпита здравината му с огненото си дихание. И скоро Алгира видя първите признаци на умора у трите вещици, застанали най-вдясно на групата. Те болезнено се сгърчваха след всяка струя жарки пламъци, с която Мойлири заливаше преградата им. Силите им явно се изчерпваха, защото към тях се присъединиха още две, поемайки част от товара.

— Продължавай така, Мойлири! Изтощаваш ги... — окуражи момичето дракона. После застана плътно зад по-малкия нерфолд и без страх потопа съзнанието си в неговото. След няколко секунди каменното чудовище се запъти към катедралата, докато вещицата уверено се катереше по гърба му.

То достигна до магическата полусфера и започна да я удря с тежките си ръце. Вляво от него по-едрият му събрат правеше същото. Макар и бавни, атаките им бяха свирепи и мощни. Отново и отново тежките туловища се хвърляха напред, предизвиквайки ярки пулсации по преградата. Тя избледняваше все повече и повече, и накрая не издържа и се разкъса пред тях. Все така бавно и неудържимо двата нерфолда преминаха през пролуките в почти прозрачната вече стена.

Няколко вещици започнаха да хвърлят по тях огнени кълба. Пламтящите топки се разбиваха в каменните тела, избухваха в ослепителни експлозии, и се пръскаха в ярки, макар вече обезсилени искри. Но не можеха да спрат, или дори да забавят нерфолдите. Алгира знаеше, че те не горят, затова прикриваше само себе си със своята защитна магия. Бавно, но неотклонно те напредваха към Салдемир, а войниците на пътя им ги замерваха с копия и отстъпваха.

— Най-добре се откажи! Ние владеем силата на огъня! — презрително се усмихна една дребна вещица.

— Ние можем да призоваваме урагани — допълни втора, доста по-висока.

— Ние заповядваме на водата! — вече трета се опитваше да сплаши Алгира.

— И на земята!

— Ние управляваме дори съзнанията на хората — тихо изсъска Сантенея и посочи към Салдемир, който яростно се опитваше да се освободи. Той се сви под студения ѝ поглед, а тялото му безволно се отпусна като парцалена кукла.

— Тук силата ти не може да го защити. Ние сме повече и сме по-могъщи, а ти си сама. Не можеш да опазиш дори себе си, още по-малко пък някой друг — продължи старата вещица.

Алгира не се смути:

— Аз може и да не съм толкова силна, но имам могъщи приятели. Вие може да заповядвате на земята, но те владеят въздуха. Така че по-добре се пазете, защото драконът ви е много ядосан. Все по-трудно ми е да го сдържам, а ако нещо се случи с мен, няма да има кой да го спре. Най-добре бягайте, преди защитната ви стена съвсем да се е сринала.

— Чудовището ти е ранено и не му остава още много! — уверено възрази Сантенея. После леко кимна към смирено застаналата зад нея Вилтаяна:

— Що се отнася до нерфолдите, научихме, че те не са неуязвими и могат да бъдат убити.

Алгира все по-трудно сдържаше гнева си:

— Нищо ново не сте научили! Всичко, което се ражда и живее, все някога умира. И все някак може да бъде убито. Но вие нямате никаква представа как, защото умишлено пропуснах да спомена това на Вилтаяна. Дори не знаете дали владееете необходимите магии.

Излязла най-отпред, Сантенея продължи, вече не толкова убедено:

— И така да е, ти не би могла да ги използваш срещу нас. Един нерфолд никога не би нападнал вещица...

— Дори и ако някоя, която може да говори с него, му заповяда да го направи? Наистина ли сте толкова сигурни в думите си? Бихте ли

заложили живота си на тях?

Стиснала още по-здраво небесните камъни, Алгира погледна назад към неспокойно помръдващите нерфолди. Те се раздвижиха, протегнаха напред дългите си ръце, и трмаво се насочиха към групата вещици.

Младата жена се възползва от моментното им объркване и бързо развърза Салдемир. После постави върховете на тънките си пръсти върху слепоочията му и вля в него малко от жизнената си сила. Тялото му потрепна, ръцете му конвулсивно се свиха, а очите му се откrexнаха и я погледнаха объркано.

— Почини си малко, скоро ще се почувстваш по-добре. Остани зад нерфолдите, сега те не са заплаха за теб — посочи Алгира бавно крачещите гиганти, докато му помагаше да се изправи.

Само няколко секунди бяха нужни на Салдемир, за да възвърне бойния си дух:

— Ти си гледай своята битка, аз ще си гледам моята! — изръмжа гневно той и грабна дървения кол, за който беше вързан досега. Развъртя го като огромен боздуган и се втурна към войниците, които вече приближаваха Алгира. Вниманието ѝ беше изцяло погълнато от сблъсъка между вещиците и драконите. Тя насочваше движението на нерфолдите и защитаваше крилатите си приятели със своята магия. Затова дори не беше забелязала, че някой трябваше да пази самата нея. Салдемир обаче бързо оцени обстановката и веднага се притече на помощ. С няколко точни удара той възпря устрема на войниците, а после ги обърна в бягство. Пометени от яростта на тежката му тояга, те отстъпиха зад вещиците, които едва поддържаха все по-изтъняващата магическа бариера. Вече осем жени влагаха всичките си сили в защитния купол, но той продължаваше да се разпада. Единствено Сантенея все още не се беше присъединила към посестримите си. Тя се опитваше да спре настъплението на нерфолдите с някакво заклинание, но те не я слушаха. Притискани между нестихващите пламъци на Мойлири и неотклонно приближаващите гиганти, хората се скупчиха плътно един в друг.

С леко кимване Алгира възпря страшните си съюзници и се обърна към враговете си:

— Обкръжени сте! Огледайте се и преценете шансовете си. А после се спуснете до най-тъмните кътчета на черните въглищни мини,

в които сте превърнали душите си. И потърсете там причините да воювате. Вижте страданието и смъртта, които сте причинили. Попитайте майките си, децата си и собствената си съвест дали биха одобрили постъпките ви. Дали трябва да следвате заповедите на човек, който не цени живота ви. И дали си струва да умрете за няколко камъчета и шепа пари. Защото човек се жертва само за да защити най-ценното си. Мога да ви унищожа тук и сега! Но аз избирам да ви дам шанс за спасение. Шанс да поискате прошка за злините си и мъката, която те са донесли. Шанс да промените живота си и да му дадете смисъл. Шанс да станете по-добри. Дали ще се възползвате от него, зависи само от вас. Но помнете, че изборът на това, за което се борите, определя какви хора сте.

Жарките драконови пламъци наляха огън в думите на Алгира. Тропотът от крачките на огромните нерфолди придаде тежест на речта ѝ. Сянката на някакво неосъзнато още съмнение се промъкна в душите на вещиците и войниците. Смелостта напусна сърцата им, нерешителност се всели в умовете им, колебание скова мускулите им. И те ясно осъзнаха, че нямат друг избор, освен да се предадат.

Алгира великодушно посочи вратата в крепостната стена:

— Уморих се да бягам. Сега е ваш ред. Напуснете града и не се обръщайте назад, защото ще ви преследвам с всичко, което имам. Оставете мечовете и небесните си камъни и се махайте, преди да съм размислила.

Войниците с облекчение захвърлиха оръжията си и хукнаха да се спасяват. Вещиците обаче положиха на земята своите украшения съвсем бавно. Опитваха се да запазят поне частица от достойнството си, но си личеше, че и те нямаха търпение да се махнат. Всички заедно напуснаха площада и се отправиха към изхода на крепостта. Зад тях остана само Вилтаяна, която се изкачи обратно по каменното стълбище пред катедралата. Седна на най-горното стъпало, грижливо подгъвайки под себе си дългите поли на изящната си синя рокля. После подпря лакти в скута си и търпеливо зачака.

Алгира с мрачен поглед проследи своите отдалечаващи се врагове, едва сдържайки обзелата я ярост. После отиде до Мойлири и с все сила задърпа едно от забитите в нея копия.

— Ще ми помогнеш ли с тези? Много дълбоко са влезли и не мога да ги извадя — помоли тя Салдемир за помощ.

Широко раззинатата паст на дракона беше пълна с еднометрови жълтеникави зъби и приличаше на вход в пещера. На едноросочен път, от който няма връщане назад. Огромното туловище се извисяваше като малък хълм над площада, а кръглите немигащи очи не изпускаха война. Мъжът с леко колебание захвърли безполезния вече дървен кол. Доверието му към Алгира бавно надделя над първичния човешки страх и той предпазливо приближи:

— Сигурна ли си, че идеята е добра?

— Разбира се, нищо няма да ти направи. Тя знае, че ѝ мислим доброто! — успокои го Алгира и започна да се катери към гърба на Мойлири, като се залавяше за шиповете на опашката ѝ. Драконът застина неподвижно като примерен пациент.

Сестрата на Салдемир се появи на площада, все още вадейки сламки от дългата си коса. Брат ѝ и Алгира бяха толкова заети да измъкват копията от гигантското черно чудовище, че изобщо не я забелязаха. Те явно се забавляваха, защото се смееха и си подхвърляха непринудени шеги. Двамата заедно се мъчеха да изтръгнат едно пречупено острие, забило се особено дълбоко във врата на крилатия хищник. Освен него оставаха още само три. Лиандра въздъхна и безстрашно се насочи към най-близкото. Уви ръцете си около дръжката му и задърпа здраво, като следеше с едно око грамадната глава на звяра. Изведнъж си спомни нещо и се обърна към вещицата, като се стараеше да звучи колкото се може по-невинно:

— Извинявай, но не трябваше ли да ми върнеш нещо?

Алгира стреснато се огледа наоколо и едва сега видя сестрата на Салдемир. После нервно опипа небесните камъни, скрити в джобовете на зелената ѝ рокля:

— А, да... Виж сега... Мисля, че е по-добре засега да останат у мен. Вече свикнах с тях и овладях силата им. Ще съм много полезна на всички ни, ако ги задържа. Пък и много ще внимавам, така че нищо лошо няма да се случи...

— Но, Алгира, ти обеща!

Вещицата ѝ хвърли гневен поглед, ядно мърморейки нещо. Не обичаше да ѝ противоречат. Та кой познаваше магията по-добре от нея? И кой по-добре от нея можеше да я използва? Замисли се какво ли наказание заслужаваше това непочтително момиче. Трябваше да е нещо, съответстващо на наглостта ѝ. Но чистите очи на Лиандра я

гледаха с такова доверие и обич, че някакво неясно чувство на вина се надигна в душата на Алгира. Тя с мъка се овладя и неохотно протегна двата камъка:

— Ето, вземи ги!

Лиандра внимателно пое магическите късчета небесна синева и ги прибра при другите в торбата си. Сякаш събуждайки се от ужасен кошмар, вещицата прокара длан по челото си и въздъхна с облекчение:

— Да, така е много по-добре.

— Толкова ли са опасни? Изглеждат съвсем невинно... — зачуди се сестрата на Салдемир.

— Лиандра, ти не разбираш! Те ме правят много по-силна, но и ме изпълват със злоба и жестокост. Когато преди малко се биех с вещиците, аз наистина исках да ги нараня. Не знам дали нерфолдите щяха да ги убият, но аз бях готова да го направя. Мразех тези жени и исках да видя как страдат. А това не е пътят на магията и това не съм аз. Камъните изваждат навън някакво мое скрито лице, което дори не подозирах, че имам. От което се срамувам и което ме ужасява. Заради тях забравям приятелите си. Бях готова да намразя дори Риналу, когато мислех, че ме е изоставил... Всъщност вие двамата къде бяхте? Казах ви да останете в лагера, а не да се скитате в нощта? Толкова ли беше трудно да ме послушате?

Доловила упрека в думите на Алгира, Лиандра опита да се оправдае:

— Ами докато ви чакахме да се върнете, Риналу изведнъж стана неспокоен. Размърда се и разпери криле. Аз веднага разбрах, че се готви да отлети. Реших, че ти си го пратила някъде и скочих на гърба му. А той само изви глава и ме погледна с големите си очи. Но не се опита да ме свали. Издигнахме се високо и след доста време попаднахме на този черен дракон. Никога не съм предполагала, че нещо толкова голямо може да лети! Първо изобщо не го видях, защото се губеше в мрака на нощта. Но когато прелетя над нас, тялото му закри звездите в небето. Бях сигурна, че ще ни изяде на две хапки. Нямах представа колко се уплаших. Но той не ни нападна. Не знам какво му каза Риналу, но чудовището тръгна след нас. Разбираш ли, не ни преследваше, а просто дойде с нас. После ни изпревари и изчезна напред. А ние завихме и отидохме до една много висока и стръмна планина. Обаче не кацнахме горе, а се спуснахме в някаква дълбока

клизурата между върховете. Приличаше на широка долина, само че залята с вода. А по брега беше пълно с небесни камъни. Веднага ги познах — същите като тези от гривната ти, само че много по-големи. Риналу искаше да събере няколко, но все ги изпускаше. Трябваше да видиш колко беше смешен. Опитваше се да ги сграбчи, но с тези негови огромни нокти нищо не се получаваше. Камъните се изплъзваха от лапите му, а той се ядосваше и започваше отначало. Без мен никога нямаше да успее. А аз набързо напълних цяла торба. Пък да знаеш само колко много останаха. После отлетяхме и тъкмо се чудех къде отиваме, когато пристигнахме при теб. Но ти беше паднала на колене и хич не изглеждаше добре. Беше протегнала ръце напред и плачеше, и нищичко не виждаше. Тогава пак се уплаших много...

Лиандра не спираше да бърбори, преливаща от радостната възбуда на човек, току-що избегнал смъртна опасност. Удивена и все още невярваща, Алгира тихо промълви:

— Вулканът Белманди! Ама разбира се, как не се сетих по-рано! Значи именно камъните са привличали нерфолдите към това място. А бях съвсем сигурна, че е магическата пирамида. Но защо не са ви нападнали тези, които се бяха покатерили по планинските склонове? Ах, да, защото ти не си вещица и тях изобщо не ги е било грижа за теб. Те се нуждаят от магията, защото тя им помага да се откриват през огромните пространства. За тях небесните камъни са като маяк в мрака, към който се стремят. Защото знаят, че там ще намерят други като себе си. Нерфолдите ценят магията, а понеже я усещат и във вещиците, те ги пазят и защитават...

Картината на странния кратер изникна в съзнанието на Алгира толкова ярко и живо, че тя неволно стисна очи. Изглежда отново не успя да удържи своите чувства вътре в себе си, защото драконът под нея ги усети. Мойлири се размърда неспокойно и едва не събори хората от гърба си. Мислите ѝ достигнаха до вещицата, бавни и лениви като река в равнина:

— Твоят приятел ми разказа за това място. То наистина е особено, но всъщност не е вулкан. Беше си обикновена планина, преди върху нея да падне звезда. Случи се толкова отдавна, а още си го спомням съвсем ясно, сякаш беше вчера. Ярката огнена дъга проряза нощта и озари цялото небе. Стана светло като ден, а топлината ме опари, въпреки че бях много далече. Земята под мен се тресеше, а

дърветата се прекършваха и пламваха като сухи вейки. После във въздуха се изви такъв свиреп вятър, че едва успях да кацна. Беше стихия, от която не можеш да се скриеш, нито да избягаш...

Салдемир и Лиандра не долавяха нищо от мисловния разговор на вещицата и дракона. Затова бяха толкова изненадани, когато Алгира изведнъж възкликна на глас:

— Излиза, че небесните камъни не са кръстени така заради цвета си, а заради мястото, откъдето идват!

Уловила неразбиращите погледи на двамата, тя набързо им предаде разказа на Мойлири:

— Някога, много отдавна, горящ камък паднал от небето и издълбал огромна дупка в един планински връх. Пръснал се на хиляди бледосини късчета, които хората нарекли „небесни камъни“. Някои били изхвърлени надалече от силата на удара, но повечето и досега са в кратера Белманди. Затова и до ден-дневен магията там е толкова силна и се усвоява толкова лесно.

Тези думи напомниха на Алгира за нещо важно и тя изостави Салдемир да се мъчи сам с измъкването на оставащите копия. Момичето скочи от извисяващият се високо гръб на дракона и с присвити колене се приземи меко на площада. После протегна ръка към Лиандра и кимна подканващо:

— Ела с мен!

Вещицата измъкна завитата картина изпод руините на съборената къща и припряно я подаде на сестрата на Салдемир.

— На теб небесните камъни не ти действат, затова ти ще ги пазиш. Само ги дръж по-далече от мен и всичко ще бъде наред. А най-добре ги скрий някъде, защото са много опасни. Добре че камъните на гривната ми са толкова мънички и не са успели да ме покварят.

След това двете се насочиха към катедралата. Изкачиха се до върха на широкото стълбище, където ги очакваше Вилтаяна. Облечената в синьо вещица се изправи бавно и величествено, и попита със скрит укор в гласа си:

— Чудех се кога ще си спомниш за мен?

Вместо отговор Алгира я изгледа с недоумение:

— Какво правиш тук? Защо не си тръгна заедно с другите?

— Надявах се да уважиш нашата сделка. Аз изпълних своята част, като ви вкарах в града. Сега е твой ред.

— Но ти ни предаде! Убедена съм, че идеята да използвате Салдемир като примамка е била твоя?

— Защото само така можех да го спася. Сантенея щеше да го убие на мига и аз трябваше бързо да измисля план, за който приятелят ти да ни е нужен жив. Пък и не очаквах да се затрудниш толкова много с посестримите ми. Те не владеят магията така добре както нас двете — усмихна се едва забележимо Вилтаяна.

— Съжалявам, че трябва да те разочаровам, но битката беше тежка и опасна, а черният дракон сериозно пострада. Но забелязах, че ти не взе участие. Може би ти дължа благодарност за това? — вече по-меко каза Алгира. Тя едва удържаше Лиандра зад себе си. Сестрата на Салдемир беше бясна и с все сили се опитваше да се нахвърли върху Вилтаяна.

— Казах на Сантенея и останалите, че без огърлицата си съм твърде слаба и няма да мога да им помогна. А пък те не ми се довериха дотолкова, че да ми дадат някой от своите небесни камъни. Не знам защо, но си бяха втълпили щурата идея, че двете с теб работим заедно — усмивката на Вилтаяна стана малко по-широка.

Изглежда това притъпи недоверието на Алгира, защото тя замислено кимна с глава:

— Мисля, че не ме лъжеш. За твое собствено добро се надявам да си искрена. Защото познавам един дракон и поне двама души, които ще те преследват до края на света, ако ме предадеш.

След това погледна през рамо към сестрата на Салдемир:

— Върни ѝ огърлицата!

Лиандра неохотно се подчини, като едва чуто прошепна:

— Надявам се, че знаеш какво вършиш!

Вилтаяна отметна настрани косата си, оголвайки за миг дългата си белоснежна шия. После си сложи магическия накит и Алгира едва сега успя да го разгледа отблизо. Той беше изработен от цели шест небесни камъка, големи колкото грахови зърна. Вероятно магията им беше превърнала тяхната собственичка в студената и пресметлива вещица, която всяваше ужас само с появата си. И която сега с нескрито възжеление гледаше към торбичката на Лиандра:

— Ами тези? Видях как приятелката ти извади отвътре два доста големи.

— Те не са от тук, а от Белманди. Така че не са част от нашето споразумение.

— Нали осъзнаваш, че с помощта само на половината от тези камъни можеш да заповядваш на реките къде да текат. А с всички тях можем да местим планини. Това бедно момиче изобщо знае ли каква сила и власт държи в ръцете си? — кимна Вилтаяна към Лиандра. После примирено посочи към изоставените от другите вещици украшения.

— Тогава поне половината от тези?

— Съжалявам, но това са военни трофеи и също не влизат в уговорката ни. В града намерих единствено картината, на която имаше четири камъка с размерите на голям лешник. Значи ти дължа два такива. Но тъй като не ми се иска да развалям изящната рамка, Лиандра ще ти даде два от нейните. А от всички останали ще направи украшения, които да защитават приятелите ни и хората в града от магията на вещиците.

— Добре, така да бъде! Хайде, дай ми ги! — протегна ръка Вилтаяна и щракна нетърпеливо с пръсти.

В очите на Лиандра блесна чист и неподправен ужас. Тя непокорно поклати глава и с леко заекване възрази на Алгира:

— Н-но така тя ще стане още по-могъща, опасна и зла! Нищо няма да ѝ дам! Не можеш да ме накараш!

Алгира въздъхна, после се усмихна леко на някаква своя мисъл:

— Обещанието си е обещание. Но тъй като ти пазиш всички небесни камъни, ти ще решиш кога да ѝ дадеш нейните. Направи го, когато почувстваш, че вече можеш да ѝ вярваш. И когато сметнеш, че тя е готова за тях.

— Уговорката ни не беше такава! — недоволно промърмори Вилтаяна.

— Така е — съгласи се Алгира. После добави:

— Но и не включваше залагането на капани и използването на приятелите ми срещу мен. А ти все пак си получи обратно огърлицата. Надявам се не мислиш, че постъпвам нечестно с теб?

— Не разбирам в какво точно ме обвинявате? Всяка вещица мечтае да управлява света, точно както всеки войник мечтае да командва армия. Какво лошо има в желанието ми да стана по-силна? — изумено попита Вилтаяна.

Алгира се опита да ѝ обясни:

— Проблемът не е в силата, а как и за какво я използваш. Небесните камъни те карат да се стремиш само към собственото си щастие. С тях забравяш за нуждите на другите и вече не те е грижа за тях.

— Добре, добре! Дай ми само няколко и ще видиш, че ще ги използвам, за да помагам на хората! — Вилтаяна все по-трудно прикриваше обзелото я нетърпение.

Алгира леко се усмихна и посочи към разтревожената Лиандра:

— Не мен, нея трябва да убедиш!

— Забравй за нея. Тя не е важна, защото не владее магията. Но двете с теб можем да управляваме заедно! Нубеслир отново ще бъде „Градът на вещиците“! — не се предаваше Вилтаяна. После пламенно продължи:

— Представи си армия от нерфолди под твой контрол. А аз пък ще управлявам всички хора с власт и влияние в кралството. Ще бъдат като кукли на конци в ръцете ми. Никой не ще може да ни се опълчи. Целият Кастерган ще бъде наш!

— Но това ще е управление, основано на сила и страх. То с какво ще е по-добро от потисничеството на Съветника?

Вилтаяна искаше да възрази, но вместо това махна с ръка и се оттегли в полумрака на катедралата. Беше водила достатъчно спорове, за да знае кога да спре.

Най-накрая Салдемир изтръгна и последното копие от тялото на черния дракон и доволно се изправи. Стъпил високо върху гърба на чудовището, той с удовлетворение проследи двата нерфолда, които бавно крачеха към крепостната стена. Този път следваха широката главна улица, вместо да минават напърно през къщите. Вече бяха доста далече и изглеждаха съвсем малки и безопасни. Нещо неуловимо в начина, по който кретаха един до друг, напомняше двама уморени старци, щастливи просто от това, че са заедно.

— Къде ги изпрати? — попита той току-що завърналата се Алгира.

— Убедих ги да напуснат крепостта и да чакат пред портите. Предпочитам да са наблизо, ако се наложи да защитаваме града. А не исках да останат вътре и да плашат хората.

Могъщият войн замислено кимна:

— Добре си се сетила. Но ще можеш ли да ги командваш, като се откажа от небесни камъни? Няма ли опасност чудовищата да се върнат и да разрушат още нещо? Или пък да си тръгнат завинаги?

Алгира го погледна с горчивина:

— Никога не съм могла да ги командвам, но се надявах другите вещици да не разберат. Нерфолдите едва ме чуваха дори когато държах в ръцете си двата големи камъка. Успях да им посоча единствено накъде да вървят. Но не се безпокой за тях. Те ще останат на пост и няма да мръднат от там. И не защото това беше последното нещо, за което ги помолих. А защото най-после са щастливи. Винаги са искали само да бъдат близо един до друг, да могат да се виждат и да си говорят. Да споделят сънищата и мечтите си е единственото, за което копнеят.

Салдемир бързо преодоля объркването си:

— Е, мисля, че успя да заблудиш всички ни. Аз поне бях убеден, че тези страховити и могъщи създания изпълняват всяка твоя прищявка. Така или иначе, дори само видът им е достатъчен, за да сплаши всеки, дръзнал да нападне Нубеслир. Пък и ако обстоятелствата го налагат, можеш пак да вземеш няколко камъка и да пришпориш бедните животинки.

Алгира потръпна от ужас и сподавено промълви:

— Да се надяваме, че няма да се стигне до там.

Войнът се поколеба за момент, после все пак се реши да попита:

— Отдавна се чудех, но все нямаше време... По време на битката с Вилтаяна... там, на нейния остров... точно преди войниците ѝ да се предадат... Какво точно се случи? Вие двете замръзнахте за няколко секунди и после нещо между вас се промени.

— Само няколко секунди? Сториха ми се дълги като дни... Това беше най-тежката битка, която някога съм водила. В един много кратък миг, толкова кратък, че не съм сигурна дали изобщо се случи, съзнанията ни се докоснаха. Пробиха през всички защиты и бариери, с които се бяхме обградили. И тогава всяка от нас видя другата такава, каквато е — без преструвки и маски, без лъжи и полуистини. И разбрахме колко много си приличаме всъщност. Затова не можех да те оставя да я убиеш. И затова се надявам, че можем да ѝ вярваме. Поне дотолкова, че да ѝ върна огърлицата и да ѝ позволя да остане.

— Но ще я наблюдаваш, нали?

— Всъщност помолих сестра ти да я държи под око. Тя ще изработи за всеки от вас по едно украшение с небесни камъчета. И докато ги носите, никоя вещица няма да може да използва силите си срещу вас. Но дори и без магия, Вилтаяна пак може да ви очарова, защото си остава...

— ... много изкусителна жена, разбирам... И затова искаш да ни пази друга жена, неподвластна на пленителната ѝ красота.

Алгира доволно кимна, после попита:

— Как мислиш, ще се справиш ли с командването на войниците, които избраха да останат в града? Искам защитата на крепостта да бъде поверена на някой, на когото мога да разчитам. Поне отначало, докато хората се научат да решават сами.

Салдемир я изгледа учудено:

— Мисля, че да. Доста време служих в армията на Съветника, а след това някак от само себе си станах предводител на малкия ни отряд. Наясно съм как се напада и как се отбранява град. И знам, че няма по-могъщо оръжие от смелостта и куража. Не можеш да победиш хора, които разчитат един на друг и вярват на този, който ги води. Но защо мислиш, че войниците от гарнизона ще се съгласят да изпълняват заповедите ми?

— О, ще ги изпълняват — усмихна се загадъчно вещицата. — Макар да не съм Вилтаяна, аз също умея да убеждавам. Но предпочитам да използвам силата на разбирателството. Тъкмо то превърна нерфолдите от врагове в съюзници. Непознатото ни плаши и ние го нападаме, за да се защитим. Но дори да спечелиш хиляди битки, пак няма да сложиш край на войната. Тя може да изглежда угаснала, но ще продължи да тлее, заровена дълбоко под въглените на страха, гнева и омразата. Не можеш да извоюваш мир само със сила, защото пътят към него минава през разбирателството. И през осъзнаването на простия факт, че всички сме еднакви и искаме едно и също. Войната свършва едва тогава, когато двете страни се научат да си вярват.

До ушите на Салдемир достигна познато цвилене. Объркан и невярващ, той завъртя глава, опитвайки се да открие източника на звука. Накрая вдигна поглед нагоре и не можа да повярва на очите си. Риналу се снижаваше с плавни плясъци на могъщите си криле. А в лапите си беше сграбчил ВихроГрив. Бедното животно безпомощно размахваше крака, опитвайки се да ходи по въздуха с тях. Когато

драконът го остави на земята, конят радостно препусна към стопанина си.

Присъствието на Риналу разтревожи Алгира:

— Какво става, защо си тук? Нали те помолих да пазиш приятелите ни?

— Не се безпокой за тях, вече са в безопасност. Отблъснахме нападението. Всъщност, изобщо не се наложи да се бием. Лошите хора изглежда не ме очакваха, защото побягнаха веднага щом ме видяха. Но един от тях яздеше този кон. Знам на кого е, познах го по миризмата. И си помислих, че приятелят ти ще се радва да си го получи обратно. Както аз се радвам, че ти си невредима.

— Но как? Не разбирам... От къде?... — Салдемир удивено се взря в кръглите влажни очи на жребеца.

— Риналу иска да ти благодари за това, че дойде с мен да ме пазиш — обясни Алгира.

— Аз съм пазил теб? Драконът ти май не е много умен. Та нали ти ме спаси от плена на вещиците.

— О, всъщност е доста по-умен, отколкото предполагаш. Той знае, че щяха да те убият, защото ми помагаше. Знае също, че загуби коня си, защото ме последва при Вилтаяна. Затова го е намерил и сега ти го връща.

— Първо ДракоПлам, а сега и ВихроГрив. Предай на приятеля си искрените ми благодарности.

Салдемир погали жребеца по челото и се зае да преглежда и почиства раните му. Някои от по-дълбоките без съмнение бяха получени от острите нокти на дракона. Но войнът беше толкова щастлив от неочаквания подарък, че не каза нищо.

Риналу изрази радостта си от срещата с Алгира доста бурно и невъздържано. Той разпери широките си криле, кацна точно пред момичето и го обгърна в закриляща прегръдка.

— Да, добре, и аз се радвам да те видя! — вещицата едва успя да измъкне главата си навън. Пое си спасителна глътка въздух и заразпитва:

— Какво стана, къде беше, добре ли си?

Драконът вече беше възвърнал обичайното си непоклатимо спокойствие:

— Когато ми каза, че Салдемир вече не е с теб, просто трябваше да направя нещо. Не можех да те оставя съвсем сама. А ти каза, че ако те последвам в града, ще ме убият и пак няма да те спася...

— И затова реши да повикаш на помощ Мойлири? А не се ли сети колко опасна е тя? Свикнала е да гледа на хората като на врагове, или в най-добрия случай — като на своя плячка. Ами ако беше тръгнала по улиците да се храни?

— Ами ако те бяха убили? — не се стърпя Риналу.

— А защо позволи на Лиандра да дойде с теб? Тя трябваше да изчака в безопасност при другите, а не да рискува живота си.

— Не ѝ се сърди! Аз я убедих да ме придружи, защото мислех, че може да имам нужда от нея.

Алгира обвинително размаха пръст пред носа му:

— Как така си я убедил? Та ти не говориш езика на хората!

— Протегнах ѝ крилото си и тя ме разбра.

— А ти как разбра, че в Белманди има небесни камъни?

— Мойлири ми каза. Не знаех защо мястото е толкова важно за теб, но когато ѝ го показах в мислите си, тя го позна и ми разказа за него. Каза ми и за падането на големия огнен камък, и как от него са останали малки сини камъчета. Същите като тези, заради които дойде тук и беше готова да рискуваш живота си. А щом са ти нужни, трябваше да ги имаш.

Лиандра поглеждаше ту към Алгира, ту към Риналу, опитвайки се да проследи безсловесния разговор между тях. Притесняваха я резките жестове, с които вещицата изглежда изразяваше недоволството си. Тревогата ѝ нарасна още повече, когато забеляза как крилете и опашката на дракона нервно потрепваха. Тя изтълкува това като потвърждение на страховете си и пламенно се хвърли в негова защита:

— Не му се карай, той не е виновен! Аз го накарах да ме вземе! Мене накажи!

Алгира я погледна изумено:

— Ти? Си го накарала? Да те вземе? После се усмихна и лукаво попита:

— А как точно го направи? Нали той не чува твоите мисли и ти не можеш да говориш с него?

Лиандра изобщо не се смути:

— Ами скочих на гърба му точно преди да излети и той нямаше друг избор, освен да ме вземе със себе си.

Вещицата се усмихна широко, едва сдържайки смеха си. После с престорена строгост попита Риналу:

— Значи казваш, че ти си поискал от Лиандра да дойде с теб, така ли?

Че това е било твоё решение, а не нейно?

— Разбира се, че беше мое. Да не си помисли, че го е измислило това глупаво момиче, което дори не може да говори?

Всеотдайното желание на дракона и ездачката му да поемат вината върху себе си забавляваше Алгира. Явно всеки се опитваше да защити другия от предполагаемия ѝ гняв. Тя не издържа и прихна да се смее. Това беше толкова заразително, че след секунди Риналу и Лиандра започнаха неловко да се усмихват, макар и без да знаят точно защо.

— Ако можехте... ако само можехте... да се чуете... какви ги говорите... — на ум и на глас повтаряше вещицата, неспособна да се спре.

Така ги завари Салдемир, който най-накрая се беше погрижил за раните на ВихроГрив. Войнът хвърли леко изненадан поглед към развеселените жени и се приближи към Риналу. После опря меча си в земята пред него и смилено коленичи.

— Какво прави той? — озадачено попита драконът.

— Приема те за свой побратим и показва готовността си да даде живота си за теб — отвърна Алгира. После припряно добави, за да спре насочилата се към човека раззината паст. — Но не за да го ядеш!

— А за какво тогава? — дяволито присви очи Риналу.

— Ами за благодарност, че му върна коня. Той иска да бъде твой приятел. А приятелите не се ядат един друг!

— Хм, тогава каква полза от тях? Мислех, че си създаваш приятели, за да имаш винаги храна наблизо. Нали разбираш, в случай че внезапно огладнееш.

Момичето и драконът прихнаха да се смеят. Мойлири беше твърде заета да облизва раните си със своя дълъг език. Но изведнъж ситен гърч премина по цялото ѝ тяло, после пак. Черните ѝ люспи се разлюляха като океански вълни по време на буря. Мощен рев изригна

от гърлото ѝ и отекна из целия град. Разперила леко криле, за да пази равновесие, Мойлири също се смееше. А от очите ѝ бликнаха сълзи.

Алгира реагира светкавично. Тя грабна от земята едно ведро и го подложи под лековитите капки, които бавно се стичаха по главата на дракона. Те бяха толкова големи, че напълниха съда почти догоре. После вещицата го подаде на Лиандра:

— Драконовите сълзи лекуват почти всичко. Ето, използвай тези и се погрижи за раните на хората.

— О, чудесно! А каквото остане, ще си запазя за друг път — зарадва се сестрата на Салдемир.

Вещицата изведнъж посърна:

— Страхувам се, че няма да остане много. Дори мисля, че може да не стигне. Защото искам да излекуваш всички пострадали в битката, а не само нашите приятели. Ще можеш ли да го направиш? — очите ѝ изпитателно се взряха в Лиандра, която видимо се бореше с омразата в себе си:

— Да... мисля, че ще мога... Поваленият не ми е враг. Но дано тези войници оценят какво правиш за тях. И дано проявят благодарност... — отвърна накрая тя и тръгна към един тежко ранен мъж, с мъка носейки тежкото ведро.

Алгира усещаше болката на ранената Мойлири като своя. Вещицата изпитваше дълбока благодарност за помощта на дракона, но и силно чувство на вина. Тя самата не можеше да върне услугата по никакъв начин, но познаваше някой, който можеше. Момичето колебливо се приближи до Риналу:

— Не биваше да замесваш Мойлири, защото тази битка не беше нейна. Но ти я доведе тук и сега тя е ранена. Ще са ѝ нужни няколко дни, за да се възстанови, и през това време няма да може да лети. После ще си тръгне, разбира се, но искам да те помоля дотогава да ѝ носиш храна.

Риналу не беше във възторг от задачата, защото в близост до града нямаше достатъчно големи диви животни. Щеше да му е трудно да изхранва дори себе си. Но обеща да се погрижи.

Едва сега Алгира усети смазващото изтощение, което бавно пълзеше по цялото ѝ тяло. Главата ѝ тежеше и пулсираше, сякаш я мачкаха безжалостни драконови челюсти. Търсенето на картината, допира до небесните камъни, битката и потапянето в съзнанията на

нерфолдите бяха изцедили всичките ѝ сили. Използването на магията си имаше цена и тя не беше никак малка. Вещицата се нуждаеше от незабавна почивка, защото вече едва се държеше на краката си.

— Ами това е засега. Надявам се, че Мойлири и Вилтаяна няма да ви създават проблеми. Стойте настрана от първата и носете със себе си небесни камъни за защита от втората. Тогава всичко ще бъде наред — подхвърли през рамо Алгира, насочвайки се към черния дракон.

— Къде тръгна пак? И кога смяташ да се върнеш? — разтревожено я изгледа Салдемир.

— Никъде няма да ходя, просто съм ужасно уморена. И ще спя поне два дни и три нощи. Не ме будете, освен ако не е наистина наложително. Вярвам, че и сами ще се справите с четири-пет нерфолда, или със средно голямо ято щръкловица.

— Героите са уморени, а? — подвижна след нея Салдемир. Щом тя оставаше, той беше щастлив.

— За тях не знам, но героините умират за сън — посочи Алгира себе си и Мойлири. После легна в основата на дебелата ѝ шия, сви се на кълбо и мигом заспа. Изглеждаше толкова малка и уязвима на фона на чудовището.

* * *

Площадът още димеше след битката. Във въздуха се носеше миризмата на пепел, на буря, и на магия. Огромният черен дракон кротко спеше на площада пред катедралата. Застинали като внушителни каменни стражи, двата нерфолда стояха на пост пред градските порти. Мъже, жени и деца боязливо надничаха от къщите си, все още невярващи, че всичко вече е свършило. Съветникът може би щеше да изпрати армия срещу тях, но нямаше да е днес. Отмъщението на Сантенея сигурно щеше да бъде страшно, но нямаше да е днес. Днешният ден щеше да бъде тих и спокоен. И за първи път хората щяха да го изпратят, очаквайки утрото с надежда. Свободни сами да решават бъдещето си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.